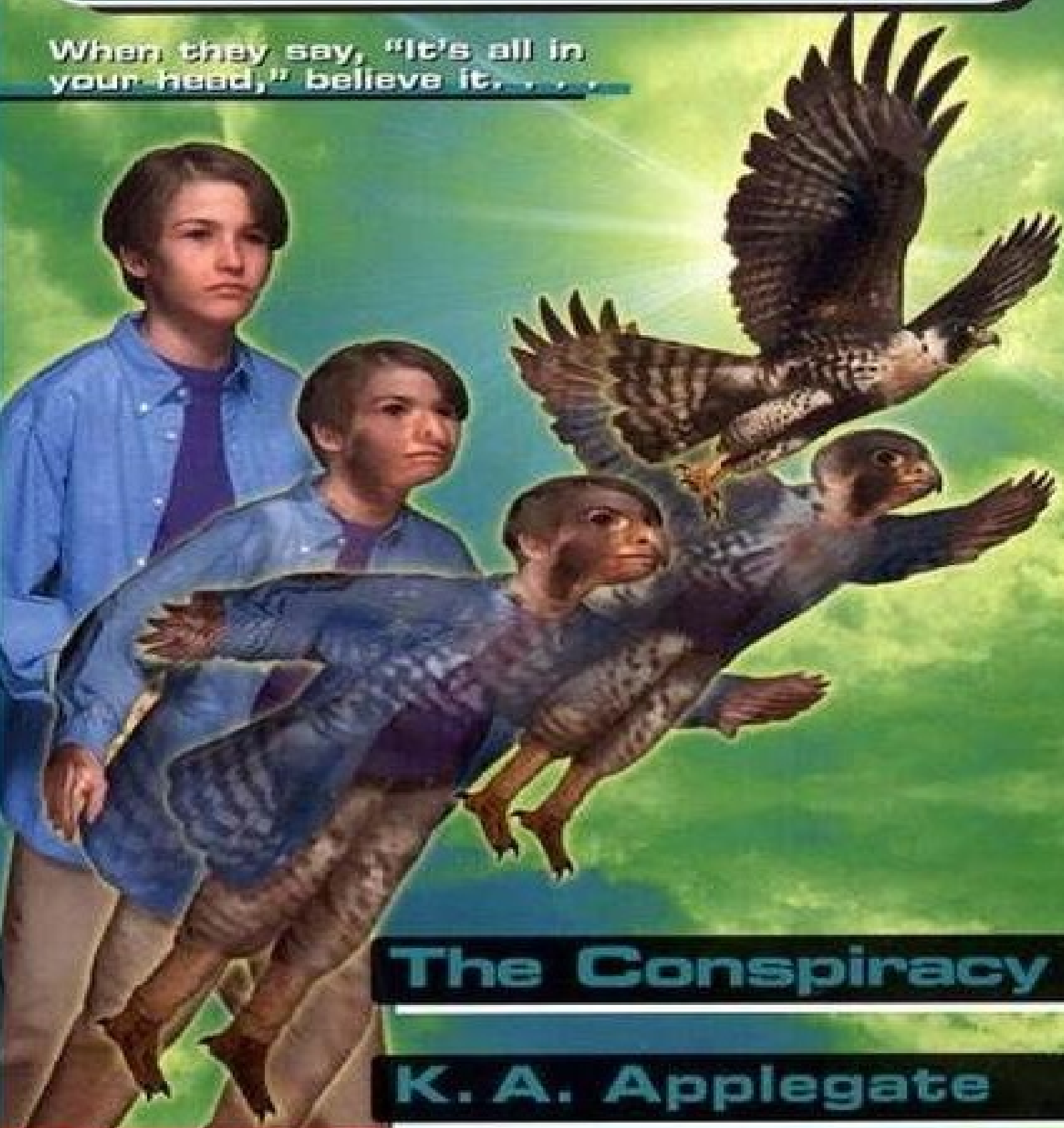

ANIMORPHS

When they say, "It's all in your head," believe it. . . .

The Conspiracy

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Âm Mưu Thâm Độc

Series Animorphs Phần 31

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 30](#)

[LƯỚI ĐỌC](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 30

TẬP 30: GẶP LẠI

1. Người kể chuyện:

Marco.

2. Nội dung:

Kể từ khi biết mẹ mình bị biến thành vật chủ của tên Yeerk đầu lĩnh - Visser Một, Marco luôn có những giấc mơ về mẹ, về những ráng sức của mình để cứu mẹ, để mẹ được tự do. Một sáng, sau một giấc mơ như thế, Marco quyết định vào trung tâm thành phố thay vì đến trường. Và rất bất ngờ, cậu gặp mẹ-Visser Một trên đường phố. Theo chân bà, biến hình, Marco đã xác định được vị trí văn phòng bà thuê. Tối hôm đó, cùng với Tobias và Ax, Marco đã tìm hiểu được Visser Một đang phải đối mặt với những khó khăn bị trừng phạt do những lời nói châm chích của Visser Ba lên Hội đồng Thập Tam trụ. Mất cả một đêm trăn trở suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng với bản thân, Marco đã lên được một kế hoạch hoàn hảo để tiêu diệt cả hai tên Visser, trừ họa cho Trái Đất, mặc dù Marco cũng biết rằng, nếu kế hoạch ấy thành công, cũng đồng nghĩa với việc cậu sẽ mất mẹ mãi mãi. Kế hoạch lấy thung lũng của người Hork-Bajir làm mồi nhử. Được sự chấp thuận của Jake, với sự giúp sức của các bạn trong hội Animorphs, những bước đầu của kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Sự cố xảy ra khi Jake và Cassie chưa kịp biến hình thành chim, vẫn đang ở trong chiếc xe mà Visser Một lái đến chân núi, thì bị Visser Ba khai hỏa tia Nghiệt thiêu cháy chiếc xe thành tro. Lúc này Marco phải lãnh thêm nhiệm vụ của Jake. Trong lúc bấn loạn, Marco đã buột miệng kêu Ax đi tìm quân cứu viện, vậy là mất thêm một hậu viện. Visser Một trong hình hài của mẹ Marco đã trèo lên được đỉnh núi với sự giúp sức của Tobias và Rachel trong lối Hork-Bajir. Trong khoảng thời gian chờ Visser Ba xuất hiện, Visser Một đã phát hiện ra bí mật của băng thảo khấu Andalite: có ít nhất một cậu bé con người trong băng thảo khấu này. Cuộc chiến giữa các phi cơ, tia Nghiệt của hai tên Visser đã khiến ngọn núi - chiến trường - xé làm hai: một bên là Visser Một và Marco trong lối dê núi, một bên là Visser Ba, Tobias, Rachel và bọn mụn xác. Trong giây phút cần phải quyết định húc mẹ-Visser Một - rơi xuống núi, Marco đã lưỡng lự. May sao, chú cọp Jake đã xuất hiện kịp thời và hành động thay bạn. Kết thúc tập là những lời báo cáo của Rachel rằng nhỏ không tìm thấy xác của mẹ Marco tại vị trí bà rơi xuống. Hy vọng mẹ còn sống lại nhen nhóm trong Marco.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Mr. Grant, Dê núi

Rachel:

Cassie:

Tobias: Dê núi

Ax: Dê núi

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Ruồi, Gián, Cọp Siberi.

Marco: Ruồi, Mr. Grant, Mòng biển, Gián, Khỉ đột, Ó biển, Dê núi.

Rachel: Gián, Đại bàng đầu bạc, Hork-Bajir.

Cassie: Gián.

Tobias: Gián, Hork-Bajir.

Ax: Điều mướp phương Bắc, Gián.

LƯỚI ĐỘC

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Jake.

Chỉ Jake thôi.

Họ của tôi là gì không quan trọng.

Nơi tôi sống và trường học của tôi ở đâu cũng vậy, không quan trọng luôn.

Mà quan trọng là chúng ta đang ở trong thời kỳ chiến tranh, cuộc chiến vì sự sống còn của loài người.

Bạn đang nghĩ: *Ừ, đúng. Không có gì.* Tôi biết, hồi đó hẳn tôi cũng sẽ nói vậy.

Không thể nào. Không có lý. Nếu đúng là có chiến tranh, thì những cuộc đột kích của quân đội lên bờ biển đâu? Bom đâu? Chiến trường ở đâu? Máy bay không người lái[1] và tên lửa đầu đạn hạt nhân tầm thấp đâu?

Ừm, không phải là kiểu chiến tranh đó đâu.

Chiến trường là ở bất cứ nơi nào chúng tôi có mặt. Chúng tôi là các bạn bè của tôi và tôi. Chúng tôi là những Người-hóa-thú, được trao cho khả năng hấp thu ADN bằng cách chạm vào một sinh vật rồi biến hình thành chúng. Đó là thứ vũ khí phi thường, có thể mang tới cả những giấc mơ ngọt ngào lẫn cả những cơn ác mộng.

Hãy thử hỏi Tobias mà coi. Cậu ấy đã ở trong lốt điều hâu đuôi đỏ lâu hơn giới hạn hai giờ đồng hồ, và giờ đây cậu ấy dành cả ngày để rình bắt và ăn thịt những loài thú hữu nhũ bé nhỏ.

Hãy thử điều tra bất cứ đứa nào trong số tụi tôi về những giờ khắc ngắn ngủi khoảng giữa đêm và sáng mà coi. Khi đó, những cơn ác mộng tràn tới, những cơn ác mộng về những cơ thể vụn vẹo, xoắn xuýt và về những trí óc đột biến giեն.

Như tôi đã nói, đây không phải cuộc chiến tranh theo kiểu chuẩn mực như các bạn đã hình dung đâu.

Chúng tôi là tất cả lực lượng - chỉ sáu đứa tui tôi thôi. Tui tôi cũng được người Chee giúp chút đỉnh, nhưng họ không có khả năng sử dụng bạo lực, thế nên khi mọi chuyện trở nên cùng đường và phi nghĩa, tui tôi phải tự giải quyết. Tui tôi, đơn độc, chống lại một đế chế ngoài hành tinh, cái đế chế đã khủng bố cả dải thiên hà.

Đúng, tôi biết. Một sự bất cân bằng về lực lượng rất thú vị.

Hầu hết tui tôi học cách đối chọi với con đường gian nan đó theo kiểu thực-hành-ngay-trong-khi-làm-việc đầy chết chóc.

Nhưng có vài đứa trong số tui tôi lại gặp thuận lợi ngay từ đầu, như em họ tôi, Rachel í, nó yêu thích tất cả những việc này. Và cả Ax nữa chứ. Tên đầy đủ của anh là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Anh là một *lính nhỏ* và là em trai của Elfangor, người Andalite đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình trước khi bị giết hại bởi tên Visser Ba.

Tôi biết, nghe như chuyện bịa ấy, phải không? Nghe như tôi cần phải vào phòng lót đệm cao su[2] ấy nhỉ.

Nhưng tôi đang nói thật đó. Có đôi khi, những điều điên khùng lại trở thành hiện thực.

Và đây cũng không phải là một cuộc chiến tranh rõ ràng, bởi lẽ quả thực nó chả có thứ gì rõ ràng cả. Ý tôi là một cuộc chiến tranh giống như Thế chiến II, nơi mà hàng ngàn người thấy mình đã phạm sai lầm và thế là họ đứng lên để sửa sai; nơi mà bạn tấn công một kẻ thù bạn có thể nhìn thấy tường tận: một kẻ thù mặc quân phục và bước tới ngay sau lưng bạn, súng lăm lăm trong tay.

Đây hoàn toàn không phải là kiểu chiến tranh đó.

Bọn Yeerks xảo quyệt hơn thế. Chúng không phải là động vật ăn thịt, chúng là loài ký sinh. Chúng không muốn hủy diệt loài người, chúng không muốn tạo nên hàng đồng xác chết, chúng cần cơ thể của chúng ta còn nguyên vẹn để tiếp tục công cuộc xâm lược của bọn chúng.

Đấy, chúng cơ bản chỉ là những con sên. Loài ký sinh. Không tay, không chân, không mặt mũi. Dui mù. Đó là lý do chúng cần cơ thể vật chủ.

Chúng trườn vào tai bạn, trám kín vào những kẽ hở trong bộ não của bạn, mở tung ký ức của bạn ra.

Còn bạn, bạn vẫn ở trong cơ thể của chính mình, chứng kiến tất cả những chuyện ấy, nhưng bạn bị mắc kẹt, bất lực, van xin cơn ác mộng này kết thúc.

Chỉ có điều đó là thiệt. Mà nó thì sẽ không kết thúc.

Bạn muốn cảnh báo mọi người mà bạn không thể thốt lên một từ nào. Chỉ có tên Yeerk trong đầu bạn nghe thấy. Hắn có thể nghe thấy tiếng khóc đáng thương, lời hăm dọa nhưng bất lực của bạn. Hắn có thể nghe thấy bạn cầu xin, *Làm ơn, làm ơn thả tôi ra, làm ơn ra khỏi đầu tôi, làm ơn...* Và hắn có thể cảm thấy, một cách từ từ, chậm rãi, bạn sẽ đầu hàng dù vẫn cố gắng kháng cự.

Bọn Yeerks ở khắp mọi nơi, sử dụng những vật chủ người không tình nguyện để đi lại tự do, để tuyển thêm thành viên mới vào tổ chức trá hình của chúng, nhóm Chia Sẻ, với những lời hứa về những hoạt động tập thể hay ho, trong sạch, những niềm vui gia đình lành mạnh.

Chúng là loại kẻ thù tối thượng.

Dù vậy, chúng tôi cũng đã xác định được vài kẻ trong số chúng.

Hiệu phó trường chúng tôi, thầy Chapman.

Mẹ của Marco, thằng bạn thân nhất của tôi.

Anh trai tôi, Tom.

Tôi biết những người lính trong cuộc Nội chiến cảm thấy thế nào, Miền Bắc chống lại Miền Nam, những người anh em chống lại nhau; sống chung với sự thật xấu xa, đen tối rằng nếu bạn gặp người anh em của mình trên chiến trường, anh ta sẽ giết bạn. Trừ phi bạn giết anh ta trước.

Tôi biết con người thực của Tom vẫn ở đâu đó bên trong cơ thể ảnh, đang điên cuồng chống lại tên Yeerk đã bắt ảnh làm vật chủ, đang cầu xin có ai đó đến cứu ảnh.

Tôi biết được chuyện ấy bởi vì trước đây tôi đã từng bị chính tên Yeerk, cái tên đã chiếm giữ Tom đầu tiên trước khi ảnh được chuyển cho một tên Yeerk khác, chui vào đầu. Tôi đã tiếp cận ký ức của hắn, nên tôi thấy Tom đã bị kéo lê, đã la hét, đã chiến đấu, và cuối cùng là đã cầu xin được đưa đến vũng Yeerk để tiếp nhận con sên của mình như thế nào.

Tôi được cứu. Tom thì không.

Nhưng cái ký ức đó vẫn còn ở trong đầu tôi. Sẽ mãi mãi ở trong.

Những trận chiến cũng vậy. Thắng, thua, hay hòa, chúng đều là những sự xung đột hỗn độn đầy tổn thương và căm giận. Và khi cuộc chiến kết thúc và chất adrenaline lắng xuống, chỉ còn lại trong bạn là sự kiệt sức và bệnh hoạn, vì có quá nhiều ký ức.

Ông Cố của tôi, đã có lần nói với tôi một điều, mà nếu chỉ như trước đây thôi thì có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Ông Cố của tôi sống trong một căn chòi nhỏ, toạ lạc ngay giữa một khu rừng, cách nhà tôi tám tiếng lái xe rong rã. Trong một lần nhà tôi tới thăm Cố, Cố và tôi đang cùng ngồi trên một cây cầu bắc ra giữa hồ, ngắm nhìn đàn cá nhám nháp muối kiến làm cho mặt hồ xao động, nổi sóng lăn tăn, óng ánh như gương.

Khung cảnh quá đổi yên tĩnh, tới mức tôi ước gì mình đang ở nhà ồn ã tiếng tivi cùng với tiếng gặm, day, dứt miếng da sống nhằng nhằng của con chó Homer.

Tôi đang định rời đi thì ông Cố nói, “Jake à, ông thấy mình hiện diện ở trong cháu. Cháu có một tâm hồn rất già dặn.”

Một tâm hồn già dặn ư? Điều đó được coi là tốt hay là xấu ta?

Cố chẳng bao giờ nói. Chỉ tặng tôi một nụ cười nhẹ, thoáng buồn, rồi lại quay trở lại ngắm mặt hồ.

Lúc đó tôi không hiểu Cố nói gì, hay tại sao Cố lại nói thế. Tôi không biết, có lẽ bằng cách nào đó, Cố lại nhìn thấy tương lai của tôi. Bởi vì giờ đây tôi già dặn thiệt rồi. Bạn cứ thử chứng kiến quá nhiều sự đau đớn và tàn phá mà coi, bên trong con người bạn sẽ trở nên già dặn. Đó là một trong những sản-phẩm-phụ của chiến tranh.

Tôi là thủ lĩnh không chính thức của nhóm Animorphs. Tôi đưa cả nhóm tụi tôi vào cuộc chiến. Những khi sự việc trở nên sai lầm, những khi tụi tôi bị thương hay phải chạy trốn để bảo toàn mạng sống, đều là do tôi.

Không phải tôi đang phàn nàn đâu. Phải như vậy thôi. Bạn biết không? Phải có ai đó đưa ra mệnh lệnh chứ. Một thủ lĩnh giỏi phải đưa ra những quyết định cứng rắn, đúng đắn; nhận ra những phẩm chất nổi bật của những người lính dưới quyền mà sử dụng cho phù hợp; chiến đấu để giành chiến thắng với những hiểu biết mà anh ta có thể cố gắng tới chết.

Nhưng quan trọng nhất, một thủ lĩnh sẽ không yêu cầu ai làm những việc mà bản thân anh ta sẽ không làm.

Thế mà có một tình huống như thế tới nhà kiếm tôi đó.

Bởi vì trong vòng ba ngày, anh trai tôi, Tom, sẽ trở thành một kẻ giết người hoặc sẽ bị giết.

Và điều đó phụ thuộc vào quyết định của tôi.

CHƯƠNG 2

Tan học về, vừa quẹo vô khu nhà mình, tôi liền thấy một chiếc taxi đậu bên ngoài cổng.

Mẹ tôi băng ào qua mái hiên, tay khệ nệ xách vali. Mẹ vội vã đến độ chiếc vali cứ đập thập thành vào đầu gối mẹ, suốt quãng đường từ lối đi tới chỗ taxi.

Có chuyện gì rồi chẳng?

Bình thường mẹ tôi đâu có hay đi taxi. Cả những nhà hàng xóm quanh đây cũng vậy - tất cả đều có xe hơi riêng mà.

“Mẹ!” Tôi gọi và dợm chân chạy. “Có chuyện gì vậy mẹ?”

Rõ ràng là có chuyện gì đó đã xảy ra. Ý tôi là, tôi đã từng thấy mẹ sụt sịt khi xem chuyên đề Cứu trợ Trẻ em và những tấm thiệp Hallmark, nhưng tôi không thể nhớ được lần cuối tôi trông thấy mẹ thực sự khóc là khi nào. Nhưng giờ đây, mẹ tôi đang khóc.

Có chuyện gì xảy ra cho Tom chẳng? Hay là ba tôi gặp chuyện chẳng lành?

Đầu gối tôi bỗng run rẩy muốn sụm.

Mắc cười thiệt, ngay cả khi cả cuộc đời bạn đã biến thành một tập phim *Miền tranh tối tranh sáng*[3] chiếu hàng ngày, ấy thế mà lại vẫn còn có những điều có thể khiến cho bạn thấy sợ hãi.

“Mẹ để tờ nhắn cho mấy ba con ở trên cửa tủ lạnh í, Jake,” mẹ sụt sịt bảo, nhấc vali nhét vào cốp xe rồi đóng lại đánh sầm. “Một giờ nữa chuyến bay của mẹ sẽ cất cánh, mà giao thông thì...”

“Mẹ, có chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi thẳng thốt hỏi, giọng tự dưng lại vút lên the thé, không giống giọng nói của một thủ lĩnh can trường cho lắm, Marco hẳn sẽ nhận xét như thế, nếu như nó có mặt ở đây.

“Ồ.” Mẹ quệt nước mắt. “Ông Cố của con mất rồi. Bà quản gia Molloy phát hiện ra sáng nay. Mẹ sẽ bay tới nhà ông bà ngoại, rồi cùng ông bà lái xe tới căn chòi của Cố để chuẩn bị cho đám tang.”

“Ông Cố mất rồi à?” Tôi lặp lại, cảm thấy chơi vơi như đang bơi trong những xúc cảm ngổn ngang đang trỗi lên trong đầu mình.

Là ông Cố. Không phải Tom. Không phải ba tôi.

“Ừ. Trái tim yếu ớt của ông đã ngừng đập,” mẹ nói khẽ.

“Mẹ tới chỗ ông ngay bây giờ à?” Tôi hỏi. “Còn ba và tụi con thì sao?”

“Khi nào ba thu xếp xong công việc thì ba cha con sẽ đi ngay,” mẹ bảo, nắn nắn vai tôi, ráng mỉm cười rồi chui vào ngồi chỗ băng ghế sau. “Ba sẽ bảo cho các con biết phải làm gì. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Hãy chắc chắn là com-lê của con sạch sẽ nhé. Khi tới nhà bà ngoại, mẹ sẽ gọi về. Thôi, mẹ đi đây, con yêu.”

Mẹ đóng cửa xe lại và vẫy vẫy tôi.

Tôi nhìn theo cho tới khi chiếc xe taxi mất hút chỗ khúc quanh.

Giờ thì sao đây?

Tôi đi vào nhà, xem tờ nhắn mẹ gắn vào cục nam châm hình quả táo trên cửa tủ lạnh.

Ừm... Vậy là ông Cố đã qua đời...

Theo như lời bà Molloy, người đã nói chuyện với bác sĩ, trái tim của ông đã ngừng đập khi ông đang phết mứt lên trên một miếng bánh mì nướng. Ông đã không bao giờ còn có cơ hội để ăn nó nữa.

Tôi rùng mình.

Tôi rất quý ông Cố. Giờ ông không còn nữa, vậy là gia đình tôi đã nhỏ lại càng thu hẹp hơn. Tôi chẳng thích như vậy chút nào...

Bỗng, cánh cửa nhà bếp bật mở toang. Tom xông xộc nhào vô.

“Con đã nói với ba rồi mà... Con không thể đi được!” Ảnh vừa lớn tiếng, vừa quăng sách vở lên bàn và cau có nhìn tôi. “Mày nhìn cái gì?”

“Anh về nhà sớm...” tôi ngạc nhiên nói.

Ba tôi nặng nề lê bước vào phòng, vẻ mặt đầy phiền muộn, và đóng cánh cửa phía sau mình lại.

“Ba cũng về sớm há...” tôi nhỏ nhẹ nói, mắt liếc nhìn từ ba qua Tom. “Mẹ có cho ba và anh hay về ông Cố chưa?”

“Rồi,” ba tôi đáp. “Ba tính về sớm để đưa mẹ con ra sân bay, nhưng đường kẹt xe dữ quá nên không kịp. Tiện gặp Tom đang trên đường về nhà nên ba chở về luôn...”

“Chú mày có biết là chúng ta sẽ phải tới căn chòi của Cố để dự đám tang không?” Tom hỏi, quắc mắt nhìn tôi như thể đó là lỗi của tôi vậy.

“Biết chứ,” tôi thận trọng đáp, cố suy đoán xem ảnh gặp phiền toái gì. “Thì sao?”

“Tom đã bảo với ba là không muốn bỏ bạn bè để về dự đám tang của ông Cố,” ba tôi trả lời thay, mắt nhìn Tom, không nhìn tôi. “Tuy nhiên, nó không có lựa chọn khác. Tất cả chúng ta sẽ đi. Tất cả.”

“Khi nào ạ?” Tôi hỏi, cảm thấy như mình đã bỏ lỡ một điều gì đó quan trọng lắm. Nó ở ngay đó đó nhưng chỉ có điều tôi không tài nào tóm bắt được.

“Chúng ta sẽ lái xe đi vào sáng thứ Bảy,” ba tôi bảo.

“Ba, con không thể,” Tom khẳng khẳng phản đối. “Nhóm Chia Sẻ trông chờ con cùng tham gia công tác xã hội vào cuối tuần này. Con đã hứa rồi mà.”

“Hừ, con hãy giải thích cho họ rằng, có việc rất quan trọng đột xuất xảy ra,” ba tôi nói dứt khoát. “Ba nghĩ nhóm Chia Sẻ rất ủng hộ và đề cao những giá trị gia đình, phải không nào? Vậy nên, chúng ta sẽ đi để bày tỏ lòng kính trọng của chúng ta tới ông Cố như một gia đình.”

“Ba, ba chẳng hiểu gì hết,” Tom cãi chày cãi cối.

Tại sao Tom lại kịch liệt phản đối việc đi tới vùng hồ như thế nhỉ?

Ừ, cứ cho là cái việc đó chán ngắt đi. Căn chòi của ông Cố là căn nhà duy nhất ở bên hồ. Người hàng xóm kề cận nhất của ông là bà Molloy, sống cách đó bảy dặm - cách nửa quãng đường vào thành phố.

Quanh đấy cũng có một căn nhà hiếm hoi khác là túp lều của những người thợ săn nằm sát bên bờ hồ nhưng đã bị bỏ hoang từ lâu.

Không có điện thoại. Không có tiệm *Chuông Bánh Xèo*. Không có đèn đường hay đám đông qua lại. Không có rạp chiếu phim. Không có khu thương xá. Không có nhóm Chia Sẻ. Không có Yeerk...

“Ba à?” Tôi ngập ngừng hỏi. “Chúng ta sẽ ở đó trong bao lâu?”

“Còn tùy vào thời điểm tổ chức lễ tang. Ba sẽ viết giấy phép cho các con nghỉ học đến hết thứ Ba tuần sau...”

“Cái gì?” Mắt Tom tròn tròn lên ngạc nhiên. “Thứ Ba á? Ba, không thể được. Những bốn ngày! Con không thể đi xa những bốn ngày!”

“Con sẽ phải đi,” ba tôi nói vẻ rất cương quyết, xem ra ông đã mất kiên nhẫn. “Toàn thể gia đình chúng ta sẽ đi. Chấm hết.”

Cổ họng Tom giật giật. Bàn tay anh nắm chặt lại.

Và một giây thoáng qua, tôi chợt có ý nghĩ điên rồ là anh định tấn công ba.

Ôi trời, thậm chí như thế tôi cũng chẳng thể làm gì để cứu ba được, chẳng thể biến hình ngay trước mặt họ. Tôi cảm thấy nồng độ adrenaline tăng lên rần rật trong máu mình, y như mỗi khi chuẩn bị lâm chiến.

Ba, có khi là bốn ngày. Thời gian tối đa một Yeerk có thể cầm cự mà không mò vào vũng Yeerk là ba ngày. Bốn ngày không có tia Kandrona, tên Yeerk trong đầu Tom sẽ chết đói.

Mày chết đói rồi, tên Yeerk kia. Chết đói rồi!

“Chuyện này cũng không đến nỗi tệ lắm đâu, Tom.” Tôi chợt nghe tiếng mình thở thê. “Hồ đẹp lắm mà, anh nhớ không?”

Như giọt nước làm tràn ly, mắt Tom long lên sòng sọc nhìn tôi. “Đồ ngu, mày thì biết gì?”

Tên Yeerk trong đầu Tom đang đóng vai trò bề trên, kẻ cả của một ông anh. Tôi cũng đang cố làm tròn vai trò của mình.

Chết đói rồi, đồ Yeerk. Hãy chết trong đau đớn, vật vã, Yeerk!

“Thôi đi!” Tôi cao giọng. “Em không phải là một thằng nhóc to xác ỡng ẹo về chuyện đi hay ở...”

Tôi muốn chọc tức Tom, hầu mang chúng tôi trở lại nhịp độ bình thường của cuộc sống hàng ngày - trở lại cái kiểu gấu ó, dấm dẳng ở mức độ tôi có thể kiểm soát được.

Bởi vì sự căm ghét trong mắt Tom khi ánh nhìn ba làm cho tôi sợ. Và cả sự căm ghét tên Yeerk phùng phục trong tôi, cái rùng mình đến phát ốm vì biết trước được nỗi đau của hắn, cũng làm tôi sợ.

“Xì! Bởi vì mày cóc biết sống là gì,” Tom khinh khỉnh nạt.

“Ờ, đúng là em không biết. Còn anh thì biết chắc?” Tôi quắc lại.

“Nhiều hơn cả những gì chú mày từng biết,” giọng anh giờ đây lại ảm đạm và lơ đãng.

“Đủ rồi,” ba tôi quát. “Ba đi thay đồ đây. Lát nữa, chúng ta sẽ gọi bánh pizza cho bữa tối nhé? Được không?”

“Con không đói,” Tom nói lịt xịt, mặt gằm xuống sàn nhà.

Tôi cũng không đói, nhưng thấy ba nhìn mình với vẻ trông chờ, tôi đành thừa ba để ba vui. “Pizza ạ? Để con gọi cho.”

Ba tôi gật đầu vẻ hài lòng và đi ra.

Tôi quăng cho ông anh một ánh nhìn cảm thông, làm hoà. “Có lẽ anh sẽ xoay sở được thôi, bằng cách nào đó, biết đâu đấy.”

Tôi phải đấu tranh dữ dội lắm nhằm kiềm chế ý muốn phỉ nhổ vào mặt hắn, cái tên Yeerk quỷ sứ lột Tom. Hừ, đồ Yeerk, vỏ bọc của mày đang sắp sửa lộ ra. Rồi mày sẽ phải lựa chọn giữa việc bám víu lấy Tom và giữ lấy cái mạng sống nhầy nhụa của mày.

“Im đi,” Tom hét lên như người mất trí. Rõ ràng là tên Yeerk trong đầu anh không mấy may

quan tâm, chú ý tới tôi. Đúng, nó cho rằng tôi chẳng mắc mớ gì tới nó cả.

Tôi chạy bổ ra sân sau. Trí óc tôi rộn lên những sự việc có thể xảy ra...

Tên Yeerk trong đầu Tom sẽ bị kẹt, sẽ chịu áp lực nặng nề, sẽ phải chui ra khỏi lỗ tai Tom. Nó không sẵn sàng ứng phó với sự kiện đột ngột này. Nó không biết phải đối phó ra sao, không biết phải làm gì?

Một cơ hội chẳng? Có lẽ... Đúng, Có lẽ...

Chết đi, đồ Yeerk!

CHƯƠNG 3

Bữa tối của mấy ba con tôi thật kinh khủng.

Tom viện đủ mọi lý do để thoái thác không đi. Ảnh hết năn nỉ lại giải thích, qua phàn nàn, rồi tiếp đến là hờn dỗi, thậm chí còn cố tranh luận nữa chớ.

Nhưng ba tôi vẫn không hề lay chuyển.

Tôi ăn xong rồi lĩnh ra ngoài. Tôi cần phải suy ngẫm về những chuyện sắp xảy ra, và tôi không thể làm điều đó khi Tom cứ quanh quẩn bên cạnh.

Chân bước tới lề đường, một cách tự động, tôi hướng về phía nhà Marco, nhưng thực sự thì tôi không biết mình sẽ đi tới đâu.

Tôi muốn nói chuyện với Cassie, nhưng nhỏ và ba mẹ của nhỏ, đều là bác sĩ thú y, đang ở cái hội nghị giải cứu động vật nào đó đến tận khuya mới về.

Tệ quá đi mất, đúng vậy, vì nhỏ là người duy nhất tôi thực sự muốn nói chuyện.

Khác với cả đám tụi tôi, Cassie là đứa có thể thực sự hiểu được những thứ phức tạp hơn: những động cơ, những cảm xúc, cái đúng và cái sai.

Marco là thằng bạn thân nhất của tôi, và nếu tôi muốn nói chuyện về công việc, về cách làm sao để đi từ điểm A tới điểm B mà không màng tới hậu quả, tôi sẽ kiếm Marco.

Nhưng Cassie sẽ thấy được cả những điều nằm ẩn dưới bề mặt sự việc. Tôi không phải thiên tài, nhưng tôi biết mình là kẻ trong cuộc nên không thể thấy được rõ ràng mọi chuyện.

“Yo[4], bồ tèo! Tui đang trên đường tới nhà bồ nè,” giọng Marco vang lên nhí nhéo, tiếng chân nó bước gấp lại chỗ tôi. “Tui tính mượn tập tiếng Anh của bồ.”

Tôi giật nẩy mình, ngược nhìn lên. “Hơ. Ừ, chào.”

“Bồ tui mới đánh thức bồ khỏi một giấc đẹp hả?” Marco vừa nói vừa rờ rẫm khắp người tôi để kiểm tra xem có thương tích gì không.

Tôi đẩy nó ra. “Từ khi nào bồ bắt đầu nói Yo vậy?”

“Tui tính hét “Này, anh chàng đẹp trai,” nhưng tui nghĩ bồ có lẽ thích “Yo” hơn.”

“Ừ hử.”

“Bồ tèo, có chuyện gì vậy?” Marco lại hỏi.

“Mình đang nghĩ chuyện này...” tôi nhún vai rồi quyết định nói luôn.

Quý tha ma bắt, Marco là bạn tôi từ khi hai đứa còn nghịch cát. Với lại, nó bị mất mẹ - một câu chuyện rối rắm cực kỳ - cho nên nó sẽ hiểu cảm nghĩ của tôi ra sao... “Ông Cố của mình vừa qua đời.”

“Trời, tê thật.” nó nói, nhảy tới bên cạnh tôi và chúng tôi quay lại hướng nhà tôi. “Cố đã già lắm rồi nhỉ? Ý mình là Cố đã tham gia Thế Chiến thứ III...”

“Thế chiến thứ II, Marco. Hai.”

“Không, anh bạn à,” nó nói. Tụi mình đã từng trải qua cả một buổi chiều thực sự khó chịu vào giữa Thế chiến thứ II, bồ có thể nhớ lại mà. Hoặc ít nhất là một phiên bản xáo trộn thời gian nào đó của Thế chiến II.”

Đó cũng là một câu chuyện dài.

“Đúng là Cố có đi lính trong chiến tranh. Chiến tranh thực sự ấy,” tôi nói khi hai đứa tôi queo cua vào nhà. “Mẹ mình đã bay đi trước để phụ với ông bà ngoại chuẩn bị cho đám tang. Mấy ba

con mình định sẽ...”

Ồ, xe hơi của ba tôi không còn đậu ở lối xe chạy nữa. Thật kỳ quặc!

“Khi nào sẽ diễn ra lễ tang?” Marco hỏi.

“Mình không biết rõ. Có lẽ là thứ Hai,” tôi đáp, dậm bước đi nhanh hơn. Tự sâu thẳm trong tâm trí, tôi linh cảm như có nguy hiểm đang chực chờ, làm nghẹn ứ dòng máu tôi.

Có cái gì đó không ổn rồi...

“Cái gì vậy?” Marco chợt dạ hỏi, ngay lập tức nhận thấy tâm trạng bất an của tôi.

“Mình không biết. Chỉ là cảm giác thôi...”

Một cảm giác như là đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng. Và bởi vì tôi đã quên mất nó...

Tôi cố lùng sục trí óc coi mình quên mất điều gì, chân rảo bước nhanh hơn. “Thứ Hai này mình nghỉ học. Có lẽ cả thứ Ba nữa,” tôi nói bâng quơ khi băng qua bãi cỏ trước nhà. “Mình, ba mình và anh Tom sẽ lái xe đi vào sáng thứ Bảy.”

“Vậy là bốn ngày?” Marco oà lên rồi chụp lấy cánh tay tôi. “Bốn ngày không có tia Kandrona?” Nó cất giọng trầm gât. “Thế Tom có biết là phải đi mấy ngày không?”

“Biết, ảnh với ba mình đã cãi nhau nảy lửa vì chuyện này,” tôi đáp, cảm thấy hoang mang quá đỗi. “Ba mình nhất quyết bảo ảnh phải đi.”

Trong đầu tôi chiếu lại cảnh Tom - ồ, không phải Tom mà là tên Yeerk đội lốt ảnh, điều khiển ảnh - đang nhìn ba với vẻ căm thù tột độ. Hai bàn tay Tom nắm chặt lại. Điều bộ như muốn nhảy xổ vào ba...

“Bồ đã để họ một mình với nhau hả?” Marco hỏi, giọng sắc lạnh. Không phải là một lời buộc tội. Không trách cứ. Chỉ là thực tế.

Như tôi đã nói, Marco nhìn thấy sự việc rõ rệt từ A tới B. Nó đã thấy ngay tình thế tiến thoái lưỡng nan của Tom. Và nó cũng đã thấy quyết định ác nghiệt của Tom.

Tôi nhìn theo ánh mắt híp lại của Marco.

Nhà tôi im ắng.

Quá im ắng.

Tôi ù té chạy phóng lên mấy bậc thang, xô cửa mở banh ra đánh rầm, vang vọng xuống tận đường phố.

CHƯƠNG 4

Im lặng quá!

Một sự trống rỗng rợn người khi bạn biết không có ai ngoài mình, đang ở đây.

“Ba ời?” Tôi vừa thét gọi, vừa chạy nháo nhào vô hành lang. “Ba ời? Anh Tom ời?”

Không có tiếng trả lời.

Tôi leo lên cầu thang, nhảy hai bậc một, tim đập thành thịch như trống trận.

“Ba ời?”

Tôi ngó vào phòng ba mẹ. Rồi qua phòng Tom. Tới phòng tôi. Phòng nào cũng gọn gàng (trừ phòng tôi). Tất cả đều trống rỗng.

Điều này khiến tôi cảm thấy hơi vững dạ hơn tí chút, nhưng chả bao nhiêu.

“Jake!” Marco gọi lớn ngay đằng sau.

“Ááá!” Tôi giật mình hét, chân nhảy căng lên.

“Xin lỗi.”

“Hết hồn! Đừng có làm thế nữa nha!” Tôi cộc cằn nói, đẩy Marco trở lui và lao xuống lầu, vào nhà bếp.

Tôi lục tung mọi thứ trong nhà bếp, ráng tìm bất cứ thứ gì khả dĩ có thể cho tôi biết ba và Tom đã đi đâu.

Chạn bát đĩa. Bồn rửa chén. Những hũ thuỷ tinh đựng bánh quy, bánh ngọt và cà phê xếp ngay ngắn trên kệ. Máy pha cà phê. Tủ lạnh. Lò nướng.

Tất cả đều ngăn nắp. Không thứ gì bị xáo trộn cả.

Đầu óc tôi như muốn nổ tung ra.

Tôi va ình vào hông tủ lạnh.

RẦM!

Một thanh nam châm rớt xuống. Đó là cục nam châm hình quả táo - lúc này nó gấn tờ giấy mẹ tôi nhắn chuyện ông Cố.

Nhưng giờ thì tờ nhắn không còn nữa. Ai đó đã lấy mất rồi... Tại sao vậy cà? Nó chỉ ghi chú về số hiệu chuyến bay và chi tiết những gì chúng tôi cần mang theo thôi mà?

Thùng rác.

Tôi cuống cuống chộp lấy cái thùng rác bằng nhựa và mở nắp ra, quỳ xuống, ghé mắt nhìn vào bên trong.

Nằm nhúm nhó bên trên đám vỏ chuối, bao gói cà phê và hũ ya-ua rỗng là một mảnh giấy màu hồng, nhàu nát. Tôi lượm nó lên, vuốt thẳng rồi đặt lên bệ bếp.

Trên đầu tờ giấy ghi thông tin về chuyến bay của mẹ. Ở phía cuối là chữ viết tay của ba tôi.

Jake! Ba đi đến cuộc họp của nhóm Chia Sẻ với Tom để giải thích tại sao anh con không thể giúp họ vào cuối tuần này. Ba sẽ về ngay. Ba.

“Trời đất,” tôi thì thào.

Người quảng lời nhắn này đi chắc chắn không phải là ba tôi, mà là tên Yeerk đội lốt Tom. Hắn muốn xoá dấu vết.

Tom đã mang ba tôi tới nhóm Chia Sẻ.

Nhưng không phải Tom làm thế để có thể được miễn bốn phận của mình. Mà hắn sẽ bắt ba tôi trở thành kẻ Bị-mượn-xác. Hắn sẽ ung dung đứng nhìn bọn Yeerk đẩy ba tôi quỳ xuống và dìm đầu ông vào vũng Yeerk sền sệt, nhóp nhép. Hắn sẽ điềm nhiên nghe ba tôi nài nỉ, la hét. Tiếng hét đầy sợ hãi, kinh hoàng và hoài nghi. Hắn sẽ nghe và cười khẩy.

Không! KHÔNG!

Tôi bắt đầu run rẩy.

Đáng lý ra tôi phải biết, phải thấy trước điều này chứ. Tại sao Marco thấy ngay điều đó mà tôi lại không thấy hả trời?

“Tụi mình cần phải tìm ra họ,” tôi hấp tấp nói, lú quíu sục sạo trong trí óc hầu tìm phương thức thực hiện.

“Bằng cách nào?” Marco hỏi. “Tụi mình thậm chí còn không biết họ đang ở đâu nữa kìa.”

“Marco, đây là *ba của mình!*” Tôi hét om, mất bình tĩnh. “Mình sẽ không đời nào để chúng bắt mất ba đâu.”

“Ngay cả khi tụi mình tìm thấy chú ấy, thì có khi bồ cũng chẳng thể làm gì được nữa,” Marco nói ủ dột. “Có thể là đã quá trễ rồi.”

Không. Không thể quá trễ. Không thể...

Không. Chúng không thể có được ba tôi. Tôi sẽ ngăn chặn chúng. Cho dù điều đó có nghĩa là phải huỷ diệt thân xác của anh trai mình, và tên Yeerk ở trong đầu anh ấy.

Tôi sẽ phải làm bất cứ cái gì.

Marco vò nát tờ giấy, quăng trở lại sọt rác, rồi gắn lại thanh nam châm hình quả táo vào cánh cửa tủ lạnh.

Tôi đứng ngậy ra như phỗng, tay chân bủn rủn, đầu óc mất hết cả sáng suốt. Tôi muốn đi ngay lập tức, tới bất cứ nơi đâu, miễn là tìm được ba.

“Chúng ta cần phải xoá dấu vết của mình, Jake,” Marco giải thích. “Không thể để Tom hay rằng tụi mình đã biết chuyện.”

“Ừ, gì cũng được,” tôi gạt đầu và vội vã chạy ra cửa.

Thật ra tôi không muốn cho Marco biết rằng: vào lúc đó tôi có cảm quan tâm đến những biện pháp bảo mật. Tôi chẳng chú ý gì tới việc cứu thế giới. Tôi đang bận cứu một người, còn thế giới thì hãy tự mà lo liệu lấy. Có một vài mất mát tôi không sẵn lòng chấp nhận, dù với bất cứ giá nào. Tôi đã mất anh trai của mình và bây giờ tôi không muốn mất thêm ai khác.

“Người Chee!” Tôi thốt lên và phóng bay ra chụp lấy điện thoại.

Marco giằng ống nghe khỏi tay tôi và đặt xuống trở lại. “Không phải gọi từ căn nhà này, ông tướng à. Nghe này, Jake, nghe mình nói đây.”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi gào lên.

“Bồ là thủ lĩnh của tụi mình, Jake à. Bồ là một vị thủ lĩnh can trường, nhưng không phải lúc này, hiểu chưa? Lúc này bồ đang quá bối rối để chu toàn vai trò đó. Để mình dàn xếp mọi việc cho.”

Tôi biết là Marco đúng, nhưng tôi chẳng nói gì cả. Ngay lúc này đây sao mà tôi ghét Marco đến thế. Tôi ghét nó bởi vì nó đã không mắc phải sai lầm như tôi. Nó đã nhìn ra... Tôi ghét nó vì nó đã mất mẹ rồi và nó biết thừa trong lòng tôi đang cảm thấy thế nào. Bởi vì nó biết tôi đang sợ và chỉ muốn khóc thét lên thôi.

“Thôi nào,” Marco khích lệ.

Hai đứa tôi đi xuống phố gọi điện thoại công cộng cho Erech - người Chee.

Người Chee là chủng tộc người máy, giống loài được thiết kế là những người chuộng hòa bình, nhưng cực kỳ căm thù bọn Yeerk. Họ là chủng tộc siêu đẳng, là bạn của tụi tôi. Ít nhất theo cách một cỗ máy gần như bất tử có thể làm bạn với một loài người có cuộc sống ngắn ngủi và yếu đuối.

Erech chắc là biết về thời khoá biểu của nhóm Chia Sẻ...

“Không có cuộc họp nào được lên lịch cả,” giọng Erech cất lên phía đầu dây bên kia.

“Phải có chứ,” tôi hấp tấp nói trong tuyệt vọng, kéo giãn sợi dây điện thoại hết cỡ. “Tom mang ba tôi đi tới đó mà! Làm ơn đi Erech!”

“Jake, nếu tôi biết thì tôi đâu có giấu bạn làm gì.” Erech điềm đạm nói, tỏ vẻ lấy làm tiếc. “Có

lẽ Tom đã yêu cầu một cuộc họp khẩn cấp nhằm giải quyết vấn đề này...”

“Thế thì làm sao tụi tôi tìm được họ đang ở đâu?” tôi nhấp nhóm hỏi, mắt liếc sang Marco xem nó có đề nghị gì không.

Marco nhún vai, xem ra khổ sở hết sức.

Tôi quay đi, suýt nữa thì khóc oà lên.

Tôi cố kềm lòng để trấn tĩnh.

Hãy suy nghĩ đi, Jake. Suy nghĩ đi...

Nhưng... nếu Erek- người Chee mà còn không biết bọn Yeerk tụ tập ở đâu thì làm sao tụi tôi biết được?

“Chờ chút,” tôi bật ra. “Ngốc thật! Tôi không cần phải tìm bọn Yeerk để tìm ra ba. Tất cả những gì cần làm là tìm ba tôi trước đã rồi suy ra nơi chúng hội họp. Erek, hãy tập trung nghĩ theo hướng đó đi.”

“Được rồi,” Erek thận trọng nói.

“À, dễ ợt. Ba mình luôn mang theo điện thoại di động. Mình chỉ việc gọi và hỏi...”

“Không được,” cả Marco và Erek cùng đồng thanh gạt phắt ngay lập tức.

“Tại sao không?” Tôi cãi.

“Jake. Nếu bồ gọi và hỏi ba bồ ở đâu thì cuộc họp sẽ bị huỷ bỏ ngay. Bồ không nghĩ là tụi Yeerk sẽ lắp ghép các sự kiện lại với nhau sao?”

“Mình cóc cần biết,” tôi nói càn.

Vẻ cảm thông trên gương mặt Marco bỗng biến mất. “Bồ không để tui bị giết vì cứu ba bồ đấy chứ!” Nó quát.

“Có thể còn cách khác,” Erek xen ngang. “Hãy đưa cho tôi số điện thoại di động của ba bạn. Xong, bạn bóp má, bấm số và tôi sẽ nạp tần số vào bộ cảm biến của mình. Nhưng bạn nhớ đừng nói gì hết. Nếu ba bạn nhắc má, tôi sẽ phân tích các dữ liệu thu nhận được để dò tìm ra

vị trí của chú ấy.”

Tôi không nhìn Marco. Không thể. "Tốt. Tuyệt." Tôi đọc số cho Erek rồi nhắc máy lên và quay.

Chuông reng lần thứ nhất.

Rồi lần thứ hai.

Đôi tay tôi run run.

Marco nhìn chăm chăm vào tôi, mắt nheo lại. Người nó căng ra, sẵn sàng giằng lấy ống nghe nếu tôi định mở miệng nói.

Tôi nhắm mắt lại, gồng mình chờ ba tôi lên tiếng.

Cầu nguyện cho đừng quá trễ.

CHƯƠNG 5

“**A**lô!”

Tom! Tom trả lời điện thoại di động của ba tôi.

Miệng tôi tự động há ra định đáp.

Marco liền nhào tới, giật ống nghe ra khỏi tay tôi. Dí ống nghe sát vào lỗ tai mình, nó nhìn tôi với con mắt tối sầm, không thể hiểu nổi.

Tôi cứ đứng đực ra. Thật không thể tin nổi điều tôi mém nữa là làm. Chỉ cần tôi vượt ra một từ thôi, chỉ một từ, tức thì tôi sẽ hoặc là xô ba mình vào vũng Yeerk hoặc là sẽ kết án tử hình các bạn mình. Tôi không làm sao ngừng run.

Không thể kiểm soát nổi.

Marco lắng nghe rồi chủ động cúp máy.

“Tốt hơn bồ nên gọi lại cho Erek,” nó lạnh lùng phán và đứng né sang một bên.

Tôi gật đầu - lúng túng đến nỗi không thể nhìn thẳng vào Marco, lo lắng cho ba đến độ không thể nói được câu gì hầu khép lại khoảng cách giữa hai đứa.

“Tôi đã phân tích những dữ liệu truyền tới và đã khoanh vùng được bốn vị trí dự kiến,” Erek nói khi tôi gọi cho anh.

“Bốn!” Tôi hoảng hồn nhắc lại. Lúc này tại tôi làm gì có đủ thời gian để lùng sục tới bốn nơi khác nhau chứ! “Đó là những nơi nào vậy?”

“Ừm, qua việc chặt lọc các tần số mạnh, những tháp điện thoại di động được kích hoạt, và những tiếng ồn cơ bản như tiếng động cơ phản lực ở trên cao, tiếng động cơ xe hơi, tiếng bước chân người và những âm thanh khác, thì sự phân tích của chúng tôi đề xuất: họ đang ở phía Bắc thành phố - nơi tọa độ nằm giữa khối nhà số tám ngàn và khối nhà số mười bốn ngàn theo hướng Bắc Nam, và nằm giữa khối nhà số sáu trăm và số một ngàn hai trăm theo hướng Đông Tây. Một khu vực giới hạn bởi một hình chữ nhật, mỗi chiều là sáu khối nhà.”

“Chỗ nào trong khu vực đó có thể tổ chức một cuộc họp nho nhỏ?” Tôi hỏi không còn kiên nhẫn nổi nữa, người run hết cả lên vì kinh khiếp.

“Viện Dưỡng Lão. Ở đó có một khu thương xá nhỏ gồm bốn cửa hàng, một tiệm phần cứng và một tiệm phụ tùng xe hơi. Cộng với bảy mươi lăm căn nhà riêng.”

Tôi buột miệng thốt ra lời nguyên rủa. “Sao mà lăm nhà thế! Tui tôi không thể lục soát cả bảy mươi lăm căn nhà! Erek, tôi cần thêm dữ kiện.”

“Có một mẫu đàm thoại đứt quãng. Chỉ có vài từ.”

“Từ gì?”

“*Giờ bình thường.*”

“Cái gì?”

“‘*Giờ bình thường*’ Chắc đó là những từ cuối cùng của một câu. Blah, blah, blah, giờ bình thường,” Erek điềm đạm nói.

Tôi chợt thoáng hình dung hình ảnh Erek ở đầu dây bên kia. Không hiểu Erek đang ở trong

hình hài người máy hay đang trong lớp hình chiếu ba chiều một cậu trai bình thường nữa?

“Tạm gạt cửa hàng phụ tùng ra,” Marco nhận định. “Nơi đó ồn ào kinh khủng. Nếu họ mở cửa thì càng ồn hơn. Cả cửa hàng phần cứng cũng không hợp lý... Có nhiều khả năng là chúng tụ họp ở khu dưỡng lão hoặc khu thương xá mini.”

“Hoặc một trong bảy mươi lăm căn nhà,” tôi thêm. “Erek? Tụi tôi cần sự suy đoán tốt nhất của anh.”

“Tôi không có...”

“Ngắn gọn vào,” tôi nạt.

“Cần tập trung vào khu thương xá mini - nhất là chỗ bốn cửa hàng,” Erek bảo.

“Anh làm ơn gọi dùm Rachel. Bảo nhỏ kêu bọn kia chia nhau đến những nơi khác.”

Tôi dẫn mạnh điện thoại xuống. Không còn thời gian để mà cảm ơn nữa. Nếu tụi tôi thắng cuộc đua này, lúc ấy tha hồ mà cảm ơn.

“Khu thương xá mini,” tôi thông báo cho Marco.

“Thế còn Viện dưỡng lão? Ở đó họ có một phòng lớn. Ở các cửa hàng thì không có.”

“‘*Giờ bình thường*’ nghe coi bộ là một cửa hàng.”

“Trừ phi đó là giờ ăn hay giờ thăm viếng các ông bà cụ,” Marco lè nhè.

“Đi thôi,” tôi hối.

Cả hai chạy lẹ trở lại nhà tôi - một “căn cứ” gần nhất và an toàn nhất khi không có ai ở nhà.

Tôi lật đặt cởi áo ngoài ra, tròng nhanh chiếc quần soọc và áo thun T-shirt vào. Đó là trang phục gọn nhẹ cho việc biến hình.

Tôi tập trung tâm trí vào những ADN xoắn đôi đang bơi trong máu mình.

Khi tôi mở mắt, tôi đang rơi. Người tôi nhanh chóng tóp rộp lại. Dẫu đã làm điều này không

biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào bao tử tôi cũng cứ nhộn nhạo cả lên.

Tôi càng lúc càng nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa. Trong khi sàn nhà dâng lên vùn vụt thì tôi lại rớt ập xuống như một toà nhà chọc trời đổ.

Da tôi trở màu xám và lốm đốm trắng. Khắp cả khối thịt xám ngoét, các đường nét mang hình những cộng lông chim lò mờ hiện ra. Thật quái dị! Rồi đột nhiên, chúng không còn là hình vẽ nữa mà là lông thật hằn hoi.

Mắt tôi tách xa, ôm quanh đầu. Chúng tinh tường đến độ có thể đọc được từ điều ở cách xa cả một dãy phố. Mắt của loài chim ăn thịt. Mắt chim ưng.

Cẳng tôi quắt lại chỉ còn là hai cây gậy. Những ngón tay bè ra, những khúc xương rỗng nhanh chóng được phủ đầy lông chim. Lông đuôi xò ra từ mông tôi. Lớp lông vũ tiếp tục trùm kín ngực, lưng và bụng.

Marco cũng làm tương tự. Tội tôi đang sử dụng vũ khí độc chiêu của mình - thuật biến hình. Marco trở thành ó biển, còn tôi là chim ưng Peregrine.

Marco nói gì đó, nhưng những từ ngữ bị cắt vụn ra khi mũi và miệng nó tan ra rồi dính chặt lại và toè ra thành cái mỏ chim cong vòng, sắc lẹm.

Những chiếc vuốt của tôi phụt ra, sau đó cong vòng và trở nên sắc nhọn.

<Mình sẽ gặp bồ ở đó,> tôi bảo.

<Không, đợi đã.>

<Marco, mình bay nhanh hơn bồ mà...>

Nó ngần ngừ. <Thôi được, nhưng mà Jake này...>

<Cái gì?!> Tôi nói cộc lốc, ngẩng đầu chờ nghe Marco nói cái câu quen thuộc của nó: “Đừng làm gì ngu ngốc đó nhà.” Nhưng lần này thì tôi đã lầm...

<Bồ không đơn độc đâu, thủ lĩnh.> Marco động viên.

Chim ưng Peregrine - con vật nhanh nhất Trái Đất. Trong một cú nhào xuống, tôi có thể đạt tới vận tốc hai trăm dặm một giờ.

Nhưng tôi là một vận động viên nước rút chứ không phải vận động viên chạy đường trường. Để bay tới mạn Bắc của thành phố, tôi cần phải gồng hết sức mình. Việc đó chẳng dễ dàng gì trong một buổi tối mà mặt trời đã ngụy từ lâu, và những toà nhà bê tông không còn bốc toả hơi nóng lên không trung làm thang nâng cho đôi cánh của con chim săn mồi.

Tôi bay hồng hộc, cuống quýt lấy độ cao. Marco mới đầu còn ráng theo cho kịp, nhưng được một hồi thì bị bỏ lại đằng sau, tuốt bên dưới.

Khi bay thì độ cao tỉ lệ thuận với tốc độ. Tobias đã dạy tôi như thế. Hãy cứ vận hết năng lượng để bay cho thật cao, để rồi sau đó bạn chỉ việc lả lướt suốt quãng đường lao xuống, không cần phải nhọc sức gì.

Tôi lên, lên nữa, hứng lấy từng làn gió để nâng đôi cánh xoải về sau của mình lên. Lại lên tiếp. Và rút cục, sôi lên vì mất kiên nhẫn, tôi tận dụng lực hấp dẫn hết mức có thể.

Chẳng thể thấy mục tiêu cụ thể, bù lại tôi có thể bao quát toàn bộ khu vực lân cận. Nhắm kỹ đích đến, tôi cụp cánh lại, chuẩn bị cho một cú rơi đã đời.

Càng ngày càng nhanh dữ.

Gió lùa vi vút, xuyên qua đám lông của tôi. Gió up vào mặt tôi, đâm thẳng vào mắt, làm căng cơ bắp. Rủi mà tôi lơ là làm một chuyển động sai lầm - bất ngờ dang cánh ra - thì tốc độ có thể xé gãy vai tôi như chơi. Cánh tôi sẽ bị rút rời ra, tổng tôi rơi xuống đất một cách không thể kiểm soát nổi...

Tôi là tay đua xe Thể Thúc Một. Và một cú bẻ lái sai sẽ khiến tôi lăn quay, mất kiểm soát.

Không có cách nào để đo được chính xác tốc độ của tôi lúc đó, nhưng tôi biết những lần bay trước nhanh chẳng thấm gì so với lần này. Mặt đất lướt qua vùn vụt. Những đèn mái hiên, đèn đường và đèn ô tô hợp lại thành một dải ánh sáng dài ngút ngàn.

Tôi vượt qua biết bao là xe hơi đang bon bon trên đường cao tốc bên dưới, nhưng như thế vẫn còn quá chậm. Vì quá nôn nóng, cộng với cơn giận bùng bùng, tôi đã tính sai góc độ. Hoá ra tôi đã lên chưa đủ cao để có thể thoả mái lách khỏi các ngọn cây, những mái nhà nhọn và những cột dây điện. Vậy là tôi đành phải nhảy chồm chồm, giật cục như điên hầu tránh đâm phải những chướng ngại vật chết người.

Cơ bắp bị thiêu cháy, tim đập như máy khoan đá, phổi bỏng rát... thế rồi, tôi vù qua khỏi khu thương xá mini hồi nào không hay. Đến lúc nhận ra thì đành phải thẳng gấp và cẩn thận của một vòng rộng quay trở lại.

Này là tiệm cà-phê Starbucks. Không! Có quá nhiều người.

Đến cửa hàng bán dao.Ồ, đóng cửa. Tối om.

Máy Tính Phục Hưng. Mở cửa. Sáng choang. Có thể là chỗ này đây...

Tới cửa hàng đồ cổ. Vẫn sáng đèn. Một nửa tiệm chìm trong bóng tối. Hai người đàn ông bước vào, qua một tấm biển đề: Đóng cửa.

Tận dùng đà lao cuối cùng, tôi sà về phía những chiếc xe hơi đang đậu. Bãi xe đầy ắp. Có cả xe bà tôi trong đó.

Tôi đáp xuống khoảng tối đằng sau khu thương xá mini và bắt đầu hoàn hình. Bàn chân tôi xoè ra trước tiên, hồng hồng và trần trụi, bự chần dần. Mắt tôi dàn ngang ra hai bên chiếc mũi vừa mới tách khỏi cái mỏ. Tôi vụt đứng thẳng lên khi hai cẳng chân tròn dày ra và to tên. Tóc. Ngón tay. Ruột gan tôi kêu ùng ục, sóng sánh rợn tóc gáy.

Một con ó biển vừa đáp xuống chiếc ô tô cũ nát bị lật úp.

Tôi đã là người hoàn chỉnh. Đôi chân trần riu riu áp vào lớp đá sỏi, vương vãi lon móp và cỏ dại lưa thưa.

Tôi liếc nhìn Marco. Nó đang chuẩn bị hoàn hình...

Tôi bắt đầu biến hình. Tôi cảm thấy ADN cọt sột trào trong dòng máu rần rật của mình. Những chiếc nanh nhọn, sáng loáng lòi ra đầy miệng tôi. Móng vuốt cọt lú ra khỏi các đầu ngón tay. Những móng vuốt có thể moi ruột một con bò mộng dễ như bỡn.

<Không được,> Marco phản đối. <Jake, tui mình không thể xông vào như thủy quân lục chiến! Làm vậy lộ liễu quá...>

Thân hình tôi vẫn là người nhiều hơn là cọt. Những chiếc răng vàng, sắc như lưỡi cưa, xục xịch trong miệng tôi phát ra âm thanh nhè nhắng. “Tui dzào đơoi!”

<Jake, tui buộc lòng phải ngăn bồ lại thôi.> Marco nói vẻ cương quyết.

Hai đứa tui tôi - một dở người dở cộp và một dở người dở ó biển - trừng mắt nhìn nhau một hồi. Rồi, Marco hoàn hình còn tôi thì ngưng biến hình.

“Nghe này, Jake.” Marco giờ đã là người hoàn chỉnh, cất giọng khấn khoản. “Tui biết bồ đang điên tiết, nhưng nếu cứ nhắm mắt tiến hành phi vụ giải cứu này thì cả đám tui mình sẽ chết sạch ráo. Bọn Yeerk không phải đồ ngu. Lúc này chúng đang theo dõi ba của bồ thiệt là gắt gao, nếu hội Animorphs tui mình thành linh tấn công một cuộc họp cón con của nhóm Chia Sẻ, chúng sẽ suy luận ra sự việc... Mà làm vậy là bồ đã tự để lộ mình ra cho bọn Yeerk biết, như thế làm sao cứu được ba của bồ chứ?”

Marco nói đúng lắm. Tôi biết thế, nhưng tôi không muốn nghe.

“Tui mình phải đánh lạc hướng để làm cho chúng phân tâm. Cứ quậy tung cuộc họp lên nhưng không để cho chúng biết lý do,” Marco hiến kế, trong khi lớp lông khỉ đột cứng nhổng bắt đầu lú ra khỏi cơ thể đang sưng phồng lên của nó. “Hằng câu giờ cái đã rồi từ từ tính toán kế hoạch sau. Jake, bồ biến lại thành chim ưng Peregrine đi. Mắt bồ dòm tốt hơn mắt tui.”

“Nhưng...” tôi toan cãi.

“Không nhưng nhị gì hết,” Marco ngắt ngang. “Bồ biết tui mà. Bồ biết là tui sẽ làm được mà.”

Tôi lưỡng lự, thối chí vì chưa từng bao giờ bị ai đó ra lệnh, nhưng không thể chối cãi là nó nói đúng.

Tôi đã mất đi sự suy nghĩ sáng suốt mà điều đó thì thật nguy hiểm.

Đầu hàng, tôi tập trung vào ADN của chim ưng Peregrine.

Con khỉ đột Marco đứng gác cho tôi biến hình, cơ bắp của nó u lên cuộn cuộn.

<Xong,> tôi bảo. <Nhanh lên, Marco.>

<Hừ, Rachel không có ở đây, vậy là mọi sự tui phải tự lo liệu lấy thôi,> Marco vừa ca cẩm vừa lạng quạng quẹo ra đằng trước khu thương xá mini, bắt chước Rachel thét. <Tối luôn đi!>

Marco xổ vào bãi đậu xe. Tôi bay cánh giới phía trên.

Ba và anh Tom của tôi đang ngồi sát rịt bên nhau - một tên săn mồi và một con mồi. Xét về mặt nào đó thì cả hai đều đang ở trong vòng nguy hiểm chết người. Và họ có được cứu thoát hay không là tùy thuộc vào Marco, chứ không phải vào tôi.

CHƯƠNG 7

Loài khỉ đột rất mắc cười nha. Chúng bản tính vốn rất hiền lành, không khiến bạn sợ rúm người lại như khi bất chợt gặp phải một thành viên to bự thuộc dòng họ nhà mèo hay gấu. Hầu như mỗi khi các bạn nhìn thấy chúng, thì chúng đều được chia ra ở sau chấn song nhiều ngăn chuồng trong sở thú.

Thế nhưng khi di chuyển chúng lại biến thành một con vật khác hẳn. Cứ trông thấy một chú khỉ đột bước đi thoăn thoắt, bạn sẽ có ngay cảm giác mình đang nhìn vào một cỗ sức mạnh có hình dáng một con người được sản xuất từ nhà máy xe tải Mack.

Marco bước huỳnh huých tới chỗ một chiếc xe hơi.

Nó vừa gầm gừ trong cổ họng, vừa nắm lấy thanh chống va của chiếc xe và nhấc bổng xe lên khỏi mặt đất rồi đột ngột thả cho chiếc xe rơi ịch xuống đất.

Húhuúhú! Húhúúú!

Tôi gần như bật cười. Chiếc xe hơi hự còi báo động!

Marco lại huỳnh huých đi tới chỗ một chiếc xe hơi khác. Cũng lại nhấc lên rồi lại thả cho rơi ịch xuống. Sang chiếc khác. Cũng nhấc rồi thả.

Hú huúhú! Húúhú!

Bíp! Bíp! Bíp!

Waaaaaaawaaaa!

Màn đêm đen ngòm bỗng tràn ngập tiếng loảng xoảng của những thân xe bị ném rơi vỡ, tiếng còi chống trộm của xe hơi rít inh ỏi.

Và rồi... Marco bước tới chỗ một chiếc xe mà cả hai đứa tôi rất quen thuộc. Chiếc xe của lão Chapman - ông hiệu phó trường tôi, một trong những kẻ đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Một tên Mượn Xác. Một kẻ thù.

Marco không nhấc xe của lão Chapman lên mà thụi cho nó một đấm. Cánh cửa xe lủng một lỗ

to cỡ bình sữa bốn lít.

Shhluuuueeee! Shhluuuueeee!

Chiếc xe của lão Chapman hú còi inh ỏi.

Rồi, Marco hạ năm đấm lông lá của khỉ đột xuống mũi chiếc xe hơi mới cáu của ba tôi.

Spríííí! Sprííííít! Sprííííít!

<Ê ê!> Tôi rống lên bàng hoàng. <Đó là xe của nhà tui mà. Ba tui sẽ la òm xòm cho mà xem.>

<Tui hy vọng chú ấy sẽ làm thế,> Marco điềm nhiên nói. Rồi với vẻ vui mừng bị đè nén, nó reo lên. <Hy vọng sức lao động của tui sẽ có tác dụng tốt.>

Rồi Marco huỳnh huých chạy trở lại núp vào bóng tối. Lát sau, nó đã biến thành ó biển và bay vút lên.

Phải mất khoảng tám giây, các cửa hàng máy tính, tiệm cà-phê Starbucks và tiệm đồ cổ đồng loạt mở toang. Những người đàn ông, đàn bà trong cơn giận dữ, đổ mặt tía tai ủa ra ngoài.

Lão Chapman xò ra từ cửa hàng đồ cổ.

Rồi đến ba tôi, với Tom chạy ngay đằng sau.

“Cái quái quỷ gì xảy ra vậy?”

“Bọn côn đồ phá bình!”

“Cái khu này thiệt là...”

“Gọi cho cảnh sát mau!”

“Tôi sẽ kiện trung tâm thương mại này!”

“Nhìn cái cửa xe của tôi nè trời!”

Câu cuối cùng là của lão Chapman. Bọn Mượn Xác còn lại xổ ra từ cửa hàng đồ cổ, tên nào cũng dùng dùng nổi giận.

Tôi nín thở, đếm từng giây chờ cho đến khi ba tôi, theo sau là Tom hậm hực, len lỏi chen vô đám đông.

“Ôi, chiếc xe của tôi!” Ba tôi hét lên. Nói một cách chính xác là ông khuyu gối xuống. “Trời ơi, chúng phá hoại chiếc xế cưng của tôi!”

“Cả chiếc của tôi nữa,” lão Chapman phụ họa. Lão nổi cơn thịnh nộ khi nhìn đau đáu vào vết móp tổ chẳng trên cửa xe, rồi gật đầu với hai người đàn ông lực lưỡng đi kè kè hai bên lão.

Chúng toả ra và bắt đầu tìm kiếm.

<Chapman phải người đi kiểm tụi mình.> Tôi báo cho Marco biết. <Tốt hơn hết, tụi mình hãy ra khỏi đây.>

<Ừ, chuồn thôi, bồ tèo,> Marco trả lời. <Tui đang ở trên một cái cây dưới phố rồi. Bồ còn đợi gì nữa?>

<Mình chưa thể đi được, Marco,> tôi lừng khừng. <Mình phải chắc chắn là ba mình vẫn bình yên. Mình phải chắc chắn ông vẫn... bồ biết mà.>

Tôi lướt nhìn kỹ gương mặt ba. Liệu ông đã trở thành một kẻ Bị Mượn Xác chưa nhỉ? Ngu quá. Tôi không biết. Không thể biết được nếu như không tận mắt thấy một tên Yeerk đang thập thò ở lỗ tai khổ chủ. Những kẻ Bị Mượn Xác nhìn và hành xử không khác gì người bình thường.

Ba tôi có thể vẫn là ba tôi.

Hoặc có thể ba đang gào thét, bắt lực, chỉ mới bắt đầu nhận ra đôi mắt, đôi tai và cả cái miệng của ba không còn là của mình nữa.

Tôi thấp thỏm chờ.

Rồi, Tom đưa ra một manh mối khiến tôi khắp khởi hy vọng.

“Thôi nào ba, bình tĩnh đi ba,” ảnh lại gần ba tôi can gián. “Để khi nào về nhà hãy gọi điện và báo cáo sự việc, giờ thì trở lại vào trong đi ba. Cuộc họp chỉ mới bắt đầu thôi. Còn rất nhiều điều quan trọng sẽ diễn ra tối nay mà ba sẽ không muốn bỏ lỡ đâu. Tin con đi.”

“Trở lại trong à?” Ba tôi nạt nộ. Trông ông như đã sắp phát điên đến nơi. “Ba không đòi nào vào trong đó nữa đâu. Có người muốn phá banh phá tan tất cả xe đậu trên phố! Ba muốn về nhà ngay bây giờ và gọi cho Joe Johnson!”

“Đó là ai vậy?”

“Ông ta là đại lý bảo hiểm của chúng ta, con phải biết điều đó chứ, Tom. Đi thôi.”

“Nhưng ba à,” Tom nài nỉ, mắt kín đáo liếc nhìn lão Chapman, lúc đó đang đứng tò hồ bên lề đường nhìn hai cha con.

Tiếng còi xe cảnh sát hụ từ xa vọng lại, xé toang màn đêm.

Lão Chapman lắc đầu nhè nhẹ.

“Con sẽ ở lại đến khi kết thúc cuộc họp,” Tom cất giọng sừng súa.

“Vậy thì ba sẽ đợi con ở nhà cho đến 10 giờ,” ba tôi nói rồi mở cửa xe và bước vào.

Tom, mặt mày méo xệch đi vì tức giận xông ra chỗ lề đường đứng gần lão Chapman, nhìn theo ba tôi đi khỏi.

<Ba mình ổn rồi,> tôi nói và lặng lẽ đáp xuống gần hàng rào. <Ba không sao. Tốt lắm.>

<Ừa,> Marco đồng tình. <Tụi mình đi thôi.>

<Đồng ý,> tôi bồi hồi nói, để mặc cho những giác quan sắc bén của chim ưng Peregrine đưa mình về nhà.

<Jake? Đó mới chỉ là hiệp một. Bờ biết mà,> Marco nói sau một hồi.

<Đúng vậy,> tôi thừa nhận. <Mình biết.>

Cuộc chiến đấu cứu ba tôi mới chỉ bắt đầu.

“**E**m không thể tin là anh lại liều lĩnh như thế,” Rachel nhấm nhẳng nói. “Đáng lẽ anh phải đợi tất cả hội cùng giúp sức chứ!”

Tối khuya hôm đó, cả đám tụ tập tôi lên ra ngoài, tụ tập tại trang trại nhà Cassie để suy ngẫm xem phải làm gì tiếp sau đó.

Mọi việc vẫn còn mù mờ lắm mà tôi thì lại sao nhãng, căng thẳng vì phải để ba ở nhà một mình với Tom.

Tobias đang đậu chót vót trên rui nhà. Marco im lặng một cách bất thường. Cassie chăm chú lắng nghe, lộ vẻ ưu tư hết sức. Ax nhìn tôi dăm dăm bằng cả bốn con mắt.

Và Rachel...

Hừ, nhỏ cứ nhảy đong đỏng lên như dấm phải ổ kiến lửa.

Lúc được Erek báo cho biết chuyện tôi đi tìm ba thì Rachel đang đi mua sắm trong khu đại thương xá. Nhỏ học tốc quay về để tiếp sức cho tụ tập tôi, nên nhét đại những giỏ xách lĩnh kính vào trong một tủ giữ đồ thuê. Trong khi vội vã, nhỏ đã quên khoá tủ lại... Và khi Rachel biến hình xong xuôi, tìm được Tobias và quy về mạn Bắc của thành phố thì cuộc họp của nhóm Chia Sẻ đã giải tán hoàn toàn. Chúng chẳng tìm ra ai là thủ phạm, và cảnh sát chỉ làm được mỗi một việc là lập biên bản ghi nhận một vụ phá hoại tài sản cá nhân.

Khi Rachel quay lại tủ để lấy đồ thì ai đó đã cuỗm sạch hết đồ đạc của nhỏ rồi. Chả trách gì nhỏ chẳng nổi điên lên, mà nhỏ đã nổi khùng thì phải biết... Tự dưng tôi cảm thấy thương hại cho tên trộm nào đó nếu chẳng may nhỏ bị tóm được.

“Anh với Marco chỉ tung hỏa mù đánh lạc hướng thôi,” tôi nói mà không nhìn Marco. “Vả lại, tụ tập anh cũng có ý chờ em tham chiến mà...”

<Đó là một tình huống cấp bách,> Ax điềm tĩnh nói.

<Chính xác.> Tobias đang rĩa lông ở trên cao nói vọng xuống. <Một chiến thắng tạm thời. Chừng nào mà ba của Jake còn cương quyết bắt Tom phải đi cùng gia đình tới dự lễ tang của ông Cố thì chừng đó chú ấy vẫn còn trong vòng nguy hiểm.>

“Mình biết,” tôi nói yếu ớt. “Mình đang định nghĩ đến chuyện sẽ cố thuyết phục ba du di cho Tom, nhưng không thể. Ba mình không bao giờ cho phép Tom tỏ ý bất kính đối với ông Cố đâu...”

"Điều đó thật ngu ngốc," Rachel nói. "Ý em là, tự nhiên tội mình lại ấu dả dữ dội ở chỗ một đám tang nào đó sao? Chuyện này thật là ngốc! Một trận đánh chẳng có lợi lộc gì sất. Tất cả những gì mà ta có thể làm được ấy là rủ nhau đi kiếm thương tích mà thôi."

Tôi gật đầu. "Hãy tin anh đi, anh biết điều đó, Rachel. Chuyện bất ngờ mà."

"Cần phải mất bốn ngày," Marco ỉ ôi. "Nếu là hai ngày thì sẽ chẳng phương hại gì đến bọn Yeerk cả."

<Tại sao bạn lại không phải tham dự lễ nghi chôn cất đó hả Rachel!> Ax thắc mắc.

"À, tại vì mình không liên quan," Rachel giải thích. "Ông Cố thuộc về dòng họ bên mẹ của Jake. Còn mình là họ hàng bên ba của anh."

<À, ra vậy. Thế điều đó quan trọng lắm à?>

<Tuy không can dự gì nhưng mình lấy làm lạ rằng: tại sao Tom đã bảo không đi rồi mà ba bỏ không chấm hết luôn đi!> Tobias xen ngang.

Cả đám tội tôi nhìn Tobias lom lom.

<Cái gì?> Tobias hỏi, có vẻ chống chế. <Mình vốn quen rằng khi mấy ông chú bà dì muốn mình đi đâu đó và mình không đi thì thôi, họ chẳng bao giờ bắt ép cả.> Cậu ấy im lặng một lát rồi có vẻ mắc cỡ thêm. <À, quên. Họ chẳng thèm quan tâm xem mình làm cái gì.>

"Bà con của bồ là những kẻ ngu xuẩn và họ thật chẳng xứng đáng với bồ," Rachel bình luận gọn hơ.

"Ba mình bảo cả nhà cùng đi," tôi nói. "Mình thừa biết tính ba mà, Tom sẽ gặp rắc rối to nếu từ chối thẳng thừng."

"Ừa," Marco xác nhận. "Thật khó cho tên Yeerk trong đầu Tom hấp thụ tia Kandrona khi anh bị cấm cửa suốt đời."

"Ngoài ra, nếu Tom mà vô lễ thì mình chắc chắn ba mẹ Jake sẽ nhìn anh bằng con mắt khác," Cassie chen vào. "Cô chú ấy sẽ kết luận là nhóm Chia Sẻ gây ảnh hưởng xấu và cố gắng khuyên anh bỏ đi."

Tôi gật đầu. "Tên Yeerk trong đầu Tom đang sống yên ổn như là một nam sinh trung học. Hắn phải tuân thủ các quy tắc gia đình, bằng không hắn sẽ mất cái vỏ bọc của hắn. Bọn Yeerk sẽ dẫn đo lựa chọn giữ lại Tom bằng cách đầu độc ba mình, hoặc là đặt tên Yeerk của Tom vào

vật chủ khác, giết Tom đi để bịt đầu mối...”

“Còn một lựa chọn khác nữa,” Rachel thêm.

“Ừ,” tôi nói. Tôi biết lựa chọn đó. Tôi chỉ không thể nói to ý nghĩ đó ra mà thôi.

“Sự lựa chọn nào vậy?” Cassie nhóng cổ hỏi.

“Nếu bọn Yeerk không kịp biến ba Jake thành kẻ Bị Mượn Xác thì chúng có thể sẽ giết chú ấy. Như vậy cái vỏ ngoài ngây thơ của Tom không bị sút mẻ gì, không chừng hẳn còn được an toàn và kín đáo hơn nữa,” Rachel tiếp. Rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, nhỏ nói rành rõ. “Và chắc chắn là chính Tom sẽ tự tay làm việc đó.”

CHƯƠNG 9

Hiện giờ chỉ một cách duy nhất để bảo vệ ba tôi là theo dõi, giám sát ba chặt chẽ hai bốn trên hai bốn - từ lúc ông rời nhà đi làm vào buổi sáng cho tới khi ba cha con lên đường vào sáng thứ Bảy.

Tôi đích thân làm tất cả những việc đó bởi vì ông là ba tôi mà. Và còn một lý do nữa tôi không nói ra, e làm tổn thương mấy đứa bạn: trong vụ này chẳng ai canh gác cẩn thận, kỹ lưỡng bằng tôi đâu...

Tôi đã bằng lòng để tụi bạn giúp đỡ. Tôi thừa biết tôi không thể ở mọi nơi trong cùng một thời điểm.

Sáng hôm sau, Tom có vẻ dịu dịu và thoải hiệp. Anh đi sớm, bảo rằng phải gặp mấy đồng đội cùng nhóm Chia Sẻ trước khi đi học. Biết ngay mà, nếu chúng thoả thuận như thế nào là Tom sẽ ra tay như thế ấy.

Tôi chờ cho tới khi ba tôi vào phòng tắm thì điện thoại tới trường xin nghỉ học vì trong nhà có tang. May sao, giọng tôi nghe y hệt như đích thân ba xin phép.

Tôi xuống lầu và rón rén đi vào phòng khách, sát bên nhà bếp. Tôi nghe thấy tiếng ba uống cà phê xì xụp, tiếng ông la lên vì bỏng khi thò tay vào lò lấy bánh nướng ra... Ba sắp đi làm rồi.

Thật là ngu ngốc mới biến hình trong phòng ăn. Đại đột nữa. Nhưng tôi sắp biến hình thành gián và với lối hình biến sáu chân tí tẹo đó, tôi không thể đi một quãng xa cho được. Với lại, Tom đã rời khỏi nhà. Và cha tôi chắc cũng sẽ không đi vào lối này.

Tôi tập trung vào lối hình gián. Không phải lối biến hình ưa thích của tôi hay của bất cứ đứa nào trong bọn. Nhưng tôi cần phải nhỏ, nhanh và có thể sống sót. Có lẽ ruồi sẽ tốt hơn nhưng nó khiến tôi nhớ lại một kinh nghiệm hãi hùng: tôi bị đập và day dí trong ngăn chứa đồ trên máy bay.

Làm gián khó bị giết hơn.

Tôi cảm thấy sự biến đổi đang bắt đầu. Hầu hết các lần biến hình đều thật ghê rợn. Nhưng đứng ở trong phòng ăn, cơ thể bắt đầu nhỏ téo lại trong khi những chiếc phế phình to ra, co quắp về hướng sàn gỗ, quơ quào bốn cái chân và rớt xuống nơi bạn thưởng thức bữa tiệc lễ Tạ Ơn... điều đó còn kỳ quái hơn nhiều.

Tôi tình cờ liếc thấy mình trong tấm kính treo tường của phòng ăn. Da mặt tôi hóa nâu, bóng loáng và cứng ngắt.

Tôi quay mặt đi. Bạn sẽ không muốn thấy cơ thể mình biến đổi thành một con gián đâu; sẽ không muốn thấy cái cách mà miệng bạn phân chia thành những bộ phận cấu thành miệng của loài côn trùng; sẽ không muốn quan sát da bạn tan chảy như xi gập đèn xi để rồi sau đó định hình lại thành một bộ áo giáp cứng nhắc, gò bó; sẽ không muốn nhìn vào mắt của chính bạn trong gương khi chúng tạm thời không còn là mắt người nữa và bắt đầu trở thành những quả cầu đen vô hồn, nhỏ như đầu kim.

Có lẽ bạn cho rằng cả đám tụi tôi đã quá quen với những hình ảnh này. Ít nhất, về phần tôi mà nói, là không. Muôn đời tôi cũng không thể nào quen với việc biến hình cho được.

Biến hình có thể là một vũ khí tuyệt vời. Thế nhưng nó còn là một sự kinh dị ngoài sức tưởng tượng.

Xương tôi tan ra. Có tiếng lộp phộp trong lục phủ ngũ tạng khi người tôi teo quắt lại.

Một cặp chân gián đầy những khớp nối, lông lá, giật giật bung ra từ cơ thể côn trùng tròn ồm của tôi như một cảnh trong một bộ phim về người ngoài hành tinh. Tôi đang ngóng nó đây. Chúng là một bản sao hoàn hảo của những cái chân gián mà tay và chân tôi biến đổi thành.

Sợi râu gián dài, xù xì tủa ra khỏi trán. Những cái cánh giòn, lần xần úp chụp lấy sống lưng.

Thị giác của tôi cực kỳ bị giới hạn. Nhưng ăng-ten râu của tôi bù đắp phần nào mất mát đó. Bạn không thể gọi tên chính xác những gì hai cái ăng-ten đó đã nghe, hoặc ngửi, hay nói chính xác hơn, nó giống như một hỗn hợp kỳ quái của hai giác quan đó. Mà cũng không hẳn như vậy.

Theo như kế hoạch thì tôi sẽ “quá giang ba đi làm”. Tobias cười luồng khí nóng trên cao,

theo dõi vụ đầu xe. Cậu ấy sẽ canh gác từ lúc ba tôi rời nhà đến khi tới văn phòng - bù qua xót lại khoảng hai dặm đường.

Thế nhưng đợi cậu ấy có đủ thời gian để phản ứng thì trễ mất. Tobias chỉ là biện pháp dự phòng. Trường hợp có biến thì tất cả phải phụ thuộc vào tôi.

Tôi là con gián. Tôi quay như một cỗ xe tăng tí hon và vù qua cánh cửa.

Rầm! Rập!

Tiếng bước chân của ba tôi. Rung chuyển và lướt nhẹ. Râu tôi định ra vị trí của ông. Tôi phải ráng kìm nén trí não mới không bỏ chạy.

Rầm! Rập!

Đôi bàn chân người to cỡ khoang máy bay lướt lơ mờ ở khoảng xa. Không hề chi. Tôi có các giác quan và tốc độ của gián cộng với trí thông minh của người. Sẽ an toàn thôi. An toàn cho đến khi tôi thực hiện chuyển quá giang...

Ba tôi diện chiếc quần xắn gấu rất hợp mốt. Tuyệt! Cái gấu quần xắn lên đó sẽ là hầm trú ẩn an toàn cho tôi.

Vấn đề là làm sao vào đó được. Đi qua chiếc giày, vớ là xong chứ gì? Chẳng sao cả!

Đúng thế.

Chợt, ánh sáng thay đổi! Chuyển động! Ở ngay phía trên tôi!

Tôi né.

BÙMM!

CHƯƠNG 10

Nó bự cỡ chiếc bồn chứa xăng dầu ở ngoại ô thành phố. Nó cao gấp mười lần chiều cao của tôi. Gấp một triệu lần cái trọng lượng liu riu của tôi. Nó đưng sần nhả lột vải sơn như một trái bom.

Hũ mút mâm xôi hiệu Smucker rót xuống sàn cách tôi vài phân và bể tan tành.

CHOANG! Mảnh thủy tinh văng tung toé.

Những tảng mút to tướng phụt ra. Một mảnh vỡ quen đầy mút nhòn đáp xuống như sao băng ngay bên cạnh tôi. Tôi bị miếng mút to gấp đôi đập bốp vào lưng trong khi quỳnh quít chạy thoát thân.

Đám chân gián của tôi quờ quạng như điên. Mất kiểm soát rồi! Trí óc gián la lên. *Chạy! Chạy! Chạy!*

Nước mút nhều dài xuống chân sau, dán chặt tôi lại, không thể nhúc nhích!

Xem ra càng vùng vẫy tôi càng làm cho tình hình tệ hại hơn. Mất thăng bằng, tôi bị lật chổng vó, lơ lửng cả sáu cái cẳng lên trời, ráng tổng mảng mút đi. Những hạt mâm xôi cạ vào lớp áo giáp của tôi, nảy bình bịch tựa như người ta tung banh.

Xa tuốt luốt trên cao, tôi nghe ba vọt hét lên một tiếng mà ông không bao giờ thốt ra trước mặt con cái. Chắc là ba đã trông thấy tôi. Và liền lập tức tôi cũng biết: ba sẽ dậm tôi bẹp dí.

Ồ, một mảnh thủy tinh trông như một mũi tàu rục rịch di chuyển trên đồng chất nhòn rìn rít. Tôi lập tức bám một chân vào rìa cạnh của nó làm lực bẩy và đẩy. Một động tác gián không thể hiểu - nhưng tôi thì hiểu tốt.

Tôi ngoắc thêm một chân thứ hai túm lấy mảnh vỡ. Nếu là da thịt con người thì chắc chắn đã bị cứa rách rồi, nhưng hai cái cẳng gián khăng khiu của tôi chẳng hề hấn tẹo nào.

Tôi đẩy, sờ soạng, đập, vặn vẹo tìm đường thoát khỏi lớp nước lầy nhầy màu đỏ.

RẦM!

Bàn chân của ba tôi, to cỡ chiếc *Nimitz USS* đáp xuống sàn cách tôi một milimét, vừa kịp lúc tôi lật người trở lại.

Tôi đã trụ được trên sáu cái chân gián. Nhưng nước mút thấm đẫm khắp người, kéo rị không cho tôi chạy...

RẦM!

Chiếc tàu USS Elsemhower tiếp đất cách đầu tôi chỉ một mi-li-mét.

“Đồ gián hôi!” Giọng nói uỳnh oàng như tiếng bom nổ của ba tôi vang lên. “Dây hết cả nút vào giày tao rồi!”

Ba sẽ có Jake bấu vào giày cho coi, tôi nghĩ thầm. Tuy thoát khỏi miếng nút, nhưng mấy cái căng gián của tôi nhóp nhóp quá, không sao tăng tốc được.

RẦM!

Lại vẫn là chiếc *USS Eisemhower*. Bức tường đế giày cao gấp đôi chiều cao con gián-tôi xuất hiện thành linh, ngay trước mũi tôi.

Dồn hết sức lực vào bộ căng gián, tôi búng người lên, bám lấy đế giày. Tôi lôi kéo, gồng hết sức, vận dụng tất cả nguồn năng lượng được cấu thành từ nỗi sợ của gián và nỗi kinh khiếp của người.

Lên! Ở trên giày rồi!

“Nó chuồn đâu rồi ta, cái đồ hôi hám...”

Cố thoát ra khỏi tầm nhìn của ba, tôi lẹ làng chạy tót vào vùng tối của chiếc quần xắn gấu.

“Ááááá!” Ba tôi thét lên, làm rung chuyển mọi phân tử không khí trong phòng. Ba nhảy lò cò - cái chân có tôi núp làm trụ, còn chân kia cố gột cho tôi rớt ra.

Không sao. Không phải lúc này. Tôi đã có tốc độ trở lại. Nhờ mặt da giày láng bóng, tiếp vào màu thân tôi, mà tôi phóng như bay.

Chạy về phía gót chân ba, tôi vọt lẹ, gần như thẳng đứng so với mặt đất. Chiếc giày kia cứ đá, đập tôi tới tấp nhưng... hụt.

Tới gót chân, tôi cua thật gắt qua trái và hướng thẳng lên trên. Hết phần cổ giày, lên tới phần vớ mềm mềm - một thảm cỏ mượt màu xám với những cọc cỏ quái chiêu, lù xù.

Giờ tôi đã ở trong bóng tối. Ba không thể thấy được...

“Mày chạy đi đâu rồi, con gián hôi?” Ba tôi lầm rầm trong miệng.

Đứng im. Đứng im Jake. Không được ngo ngoáy. Nhưng... nước mắt ngọt quá. Trí não con gián-tôi khao khát được nếm nấp. Cái vị quyến rũ ấy vẫn còn vương lại trên cẳng chân và trên mặt tôi.

Miệng tôi động đậy. Tôi nhâm nhi món đường ngọt ngào dính trên chính cái cẳng gián của mình...

“Ồi! Ồi! Ồi!” Ba tôi hét. Ông đã cảm thấy tôi. Tôi vội vã di chuyển. Rầy rà rồi đây.

Phụp!

Cả bầu trời tối sầm lại khi ba tôi dậm chân.

Phụp!

Phụp!

Đừng chạm vào da! Tôi ra lệnh cho mình. Nếu chạm vào da ba tôi sẽ biết ngay. Lúc đó ông sẽ không khoan nhượng đâu.

Phải cố mà chịu đựng. Cần phải trốn. Cần phải làm cho ba tưởng mình đã ngó lằm và không cảm thấy tôi.

Chiếc quần! Đúng rồi! Tắm vải len màu xám tạo thành bầu trời dựng đứng. Lối thoát là đây!

PHUỘP!

Tôi vươn mình tóm lấy mẫu vải và bỗng dưng bị nhấc ra khỏi vớ. Ui trời! Tôi đang đeo tòn teng trên rìa ống quần.

Tiếng rầm rầm đã ngưng, nhưng ống quần từ từ bị kéo lên, sẫm soi. May phước là tôi đã lọt thỏm vào trong một nếp gấp, nên không bị ba ngó thấy.

Cái ống quần được thả xuống. Ba tôi tỉ mỉ lau sạch chỗ ướt đẫm, dọn dẹp miếng thủy tinh vỡ rồi đi làm.

Không có biến cố gì xảy ra trong khi ba tôi lái xe cả. Mừng dễ sợ luôn. Tôi thật sự không thể chịu thêm bất kỳ sự kích động nào nữa.

Ở đâu đó tít trên cao, Tobias đang canh chừng cho tôi, nhưng lúc này thì tôi chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm. Việc của tôi là bò ra bò vào, kiểm chỗ an vị trong ống quần xắn của ba. Hên là tôi ở bên cạnh trái nên cũng không bị rung lắc, dịch chuyển nhiều.

Ax đã đợi sẵn ở ga-ra đậu xe của toà nhà nơi ba tôi làm việc. Tôi cảm thấy chiếc xe queo gắt và đi lên cầu thang cuốn.

<Tôi tin là đã trông thấy ba của bạn, Hoàng tử Jake. Bạn có đi cùng với chú ấy không vậy?>

<Có mình đây, Ax à.>

<Bạn đã đi hết hai chu kỳ của vòng tròn xoáy tròn ốc và đang đi lên.>

Câu nói đó làm tôi phải ngẫm nghĩ chừng vài giây. <Ồ. Đó là một đoạn đường dốc thoải thoải. Xe hơi dùng nó để lên tầng cao hơn ấy mà.>

<Đúng. Hoàng tử Jake. Không khó gì để suy luận ra mục đích của cấu trúc xoáy ốc này,> Ax nói, vẻ khinh khi.

Tôi là “Hoàng tử” của Ax. Nhưng tôi đoán có lẽ lòng tôn trọng của anh đối với tôi chỉ tới đó mà thôi.

Ba tôi đậu xe. Người tôi căng thẳng trở lại. Mọi thứ có thể sắp rồi mù lên đây. Cái căng của ba thò ra ngoài trời lạnh lẽo và sáng sủa. Ba đứng thẳng lên, rồi nhào người lôi túi thuốc và y cụ ra khỏi hàng ghế sau. Xong, ba tiến về phía văn phòng.

Trong gấu quần của ba, tôi cũng lảo đảo tiến lên... Rập!... Loạng choạng trở lui...

<Jake! Mình nè.> Tobias loan báo. <Không có dấu hiệu cho thấy có kẻ đi theo ba của bồ.>

<Bồ bay nhanh thật!> tôi bảo.

<Ngay khi ba bồ khởi hành là mình phóng vù tới đây ngay. Mình đã ở đây khi bồ mới đi được nửa đường...>

Ở đâu đó phía trên đầu tôi, nơi không thể thấy được bằng những giác quan gián, là một chú điều hâu đuôi đỏ đang làm nhiệm vụ canh giới, và nếu Ax theo đúng kế hoạch thì anh đang ở trong lồng mòng biển.

<Hoàng tử Jake, có một người đang nhìn ba của bạn rất chăm chú,> Ax báo cáo. <Ông ta là một người cao lớn, có bộ lông điển hình ở trên mặt...>

<Phải cái ông nhăn nhó có râu quai nón không, chú Ax?> Tobias dịch giải. <Không thể thấy ông ấy. Chắc ông ta vẫn đang ở bên dưới... Rồi, mình thấy ông ta rồi. Ừ. Ông ta có vẻ như muốn ra hiệu gì đó. Nhưng cho tới giờ ông ta vẫn chưa di chuyển gì cả.>

Ba tôi ngừng bước. Vượt! Một cánh cửa mở toang. Chúng tôi chuyển động, tiếng cửa đóng rầm lại đằng sau. Chúng tôi đã ở trong văn phòng.

Ngay khi ba bước vào văn phòng, tôi nhảy ra khỏi gấu quần của ba và chạy bay tới núp dưới giỏ rác cạnh bàn.

Chờ đợi.

Không có sự xáo trộn của dòng chuyển lưu không khí.

Tốt. Vậy là ba không hề biết tôi vừa mới đi quá giang.
Sàn nhà chọt rung rinh. Ai đó đang bước về phía văn phòng của ba tôi.

“Xin chào bác sĩ. Hôm nay lịch làm việc của chúng ta rất gấp gao. Trung tâm Tai ở đằng kia.”

Mười phút sau, chú nhóc bệnh nhân đầu tiên của ba tôi bước vào, có bà mẹ đi kèm.

Suốt ngày hôm đó, tôi chỉ sàng qua sàng lại dọc theo những bức tường và chui vào nếp mình trong những khe hổng để tránh bị nhìn thấy hay bị đập bẹp.

Cứ hai tiếng một lần tôi lại vào phòng tắm hoàn hình rồi biến hình. Lần đầu làm công việc này tôi run bắn cả người lên. Tôi hấp tấp lấy một tờ giấy ghi “Cầu hư” lên cánh cửa toa-lét.

Sau đó tôi mới cảm thấy hơi an tâm trong cái toa-lét “không còn sử dụng được.”

Theo ba tôi tới chỗ làm việc buồn chán vượt sức tưởng tượng của tôi. Nhưng bù lại tôi lại có thời gian để ngẫm nghĩ. Quá nhiều thời gian là đằng khác.

Tôi đã vào cuộc với hy vọng cuộc khủng hoảng này sẽ giúp tôi tìm ra một cách tiêu diệt tên Yeerk trong đầu Tom. Giờ đây tôi hạ hy vọng của mình xuống chỉ còn mong có thể cứu ba mình khỏi rơi vào số mệnh như của Tom mà thôi.

Tôi đang chơi trò tự vệ. Dễ chơi hơn nhiều so với tấn công. Khi ở vào thế chủ động, bạn có thể thoải mái lựa chọn thời gian và địa điểm. Nhưng ở thế tự vệ, tất cả những gì bạn có thể làm chỉ là chờ và chờ. Chờ cho kẻ thù quyết định thời gian và nơi chốn của chúng, tiêu hao sức lực và năng lượng của mình vì mòn mỏi chờ. Biết rằng tất cả tùy thuộc vào kẻ thù, và có khi tất cả sự chờ đợi tù túng, căng thẳng rút cuộc chẳng để làm gì cả.

Ba chưa từng bao giờ chữa bệnh cho tôi. Tôi đến khám bệnh ở chỗ một trong số những cộng sự của ông. Bạn biết đấy, nếu không như vậy thì sẽ rất đáng sợ.

Tôi luôn nghĩ có cha là bác sĩ thì rất là ngẫu. Nhưng tôi cho rằng tôi chưa thật sự suy nghĩ nhiều về điều đó.

Mặc dù vậy, ngày hôm nay, cũng chẳng có nhiều thứ khác nữa để mà suy nghĩ. Vì vậy tôi tập trung tâm trí vào ba tôi. Ông lúc nào cũng chu đáo, luôn luôn lịch thiệp. Tôi lắng nghe ba bông đùa với lũ trẻ bệnh nhân và trấn an những ông bố bà mẹ đang lo lắng. Ông vẫn luôn nhỏ nhẹ và điềm tĩnh trong khi tụi nhóc mếu máo, khóc lóc làm rung chuyển cả những bức tường.

Ba tôi là một người tốt. Không chỉ vì ông ấy là cha tôi. Mà bởi vì ông là một người tốt; vì ông cố gắng hết sức trong công việc của mình, biết rõ cách làm việc ấy thế nào là tốt nhất và còn vì ông xử sự thân thiện với mọi người xung quanh. Những việc đó không làm bạn trở thành một vị thánh hay gì cả, nhưng tôi đoán khi nghĩ về việc đó, ba tôi là mẫu người tôi muốn trở thành khi tôi lớn lên: chăm sóc gia đình thật tử tế, hoàn thành công việc thật tốt, thân thiện với những người tôi gặp mặt. Có lẽ đó không phải là một mục tiêu lớn lao, đầy tham vọng gì cho lắm, nhưng với tôi thế là đủ. Tôi đã làm những việc anh hùng. Bạn cũng có thể làm mấy cái trò anh hùng đó. Còn tôi, tôi chỉ muốn một ngày được làm một con người bình thường, làm những việc bình thường.

Thật là một ngày dài lê thê.

“Tam biệt mọi người nha,” cuối cùng ba tôi giống giả. “Tôi sẽ trở lại làm việc chậm nhất là vào thứ Tư. Chúc ngày cuối tuần vui vẻ, Jeannie. Cả cô nữa. Mary Anne. Hãy dẹp hết mọi phiền toái qua một bên nhé.”

Một tiếng cười sáng khoái tiễn chúng tôi ra cửa. Ba tôi ra khỏi văn phòng, trở lại với những nguy hiểm đang rình rập ông.

<Nè, mình đang đi về phía mấy bồ. Một hai phút nữa mình sẽ trở lại tầng đậu xe,> tôi thông báo cho bọn bạn bằng giọng truyền ý nghĩ.

<Hãy, Jake?> Tobias nói về lo âu. <Ừm, mình không biết điều này có ý gì, nhưng cái ông râu

quai nón hồi sáng đã trở lại, và đang lảng vảng chỗ thang máy.>

<Tầng mấy?> Tôi hỏi mặc dù đã đoán biết được câu trả lời. Dĩ nhiên là tầng ba tôi đậu xe rồi...

Tobias và Ax cũng xác nhận đúng như thế.

Chùng chình bên cửa một chút rồi ba tôi bước ra ngoài. Cặp râu gián của tôi quặp lại, run rẩy trước sự thay đổi không gian.

Không có thời gian để hoàn hình và biến hình nữa rồi. Nếu ông râu quai nón kia mà là một mắt xích của cuộc tấn công nhắm vào ba tôi thì lột gián của tôi lúc này quả là vô dụng. Chẳng là gì cả ngoại trừ một con gián trong lai quần.

<Ax?> tôi cất giọng gọi.

<Tôi đây,> Ax lên tiếng. <Tôi đang ở gần phương tiện đi lại của ba bạn.>

<Bồ có kiểm tra được chỗ nào kín đáo để biến hình không?> Tôi hỏi.

<Có một chỗ đằng sau thùng chứa rác lớn ở ngay phía sau toà cấu trúc này. Tuy nhiên, tôi không thể từ đó trở lại vị trí hiện tại mà không bị dòm thấy,> Ax đáp. <Tôi có nên tiến hành không?>

Tôi không biết phải trả lời Ax ra sao.

Nếu một người Andalite đột nhiên xuất hiện để giải cứu ba tôi, thì bọn Yeerk sẽ suy đoán ra ngay. Chúng sẽ tìm hiểu những ai gần gũi Tom và chúng sẽ mò ra tôi và lần tới hội Animorphs.

Nhưng những lột hình biến hiện tại của chúng tôi thì quả là vô dụng.

Tôi phải làm gì bây giờ? Bỏ thí tất cả mọi người chẳng? Hay chỉ bỏ mặc một mình ba tôi?

CHƯƠNG 12

<**H**oàng tử Jake, bạn có chỉ thị nào cho tôi không?> Ax nôn nóng hỏi.

<Jake. Hãy ra quyết định đi.> Tobias cũng thúc giục.

Gia đình hay là bạn bè? Cứu một người hay cứu cả thế giới?... Tôi cứ rối beng với bao ý nghĩ lẫn lộn trong đầu. Tôi chỉ là một con bọ! Chẳng thể cứu được bất cứ ai.

Một cuộc giải cứu công khai chưa chắc đã cứu được ba tôi, mà còn có thể gây nguy hại cho cả hội.

<Chuyện gì đang diễn ra vậy?> Tôi hỏi.

<Ba bạn đang đi về hướng xe hơi của mình,> Ax thông báo tình hình. <Người đàn ông có lông đầy mặt đang đi theo chú ấy.>

<Gần cỡ nào?>

<Hắn ở sau ba bờ chừng bốn bước,> Tobias nói, giọng rất căng thẳng, <Và đang tiến tới nhanh hơn.>

Tôi chui ra khỏi lai quần của ba, bò dọc phía ngoài ống quần, ra phía sau đầu gối. Tiếng vải sột soạt cùng nhịp với mỗi bước chân. Tôi đang ở phương nằm ngang so với mặt đất phía bên phải. Dù không thể nhìn xa, nhưng hình như tôi thấy một bức tường đen ngòm đang di động đằng sau ba. <Mình đang nhìn gã phải không?>

<Đúng vậy,> Ax đáp.

Được. Ổn rồi. Có thể tôi đang ở trong cơ thể của một con côn trùng nhưng tôi vẫn có bộ não người.

Tôi hơi queo qua trái và bò thẳng lên nữa. Men theo ống quần, tôi leo tới chỗ áo khoác. Từ áo khoác của ba, tôi phóng hết tốc độ gián... Đập lên đỉnh dốc của bờ vai bọc mảnh sợi len. Một cái tai to cỡ chiếc quạt lù lù ở trên tôi.

Gần hơn. Bức tường đen phía sau ba tôi đang đến gần hơn. Tôi có thể thấy gương mặt lờ mờ, tua tủa to hơn đám mây của hắn.

<Jake, bờ đang làm gì vậy?> Tobias hoảng hồn hỏi.

<Mình sắp làm điều mà gián làm giỏi nhất,> tôi đáp.

<Cái gì?>

<Chọc tức người ta và buộc họ phải nói...>

Tôi tăng tốc. Mở căng những cánh gián vô dụng ra, tôi lao thẳng vào đám râu rậm.

“Aaaahhh!” Người đàn ông thét lên.

Tôi đáp xuống môi dưới của hắn. Những cọng lông tí ti trên cằm tôi đu bám, ngo nguậy.

Gã đàn ông phun nước miếng phì phì, hết một cơn cuồng phong. Thế nhưng tôi đang ở dưới cằm hắn, bước đi nhùng nhằng giữa những sợi râu, như thể đang nhảy nhót giữa những ngọn cây.

“Ơ! Ơ! Con bọ!” Người đàn ông hét um và bắt đầu quay cuồng, xoay tròn xáo xạo rồi dang tay vả ngay vào mặt mình. “Cút đi!”

Tôi né dạt qua trái, rồi qua phải, bò về phía tai hắn. Những cái chân gián nhỏ xíu xíu của tôi gầy gót trên làn da làm gã đàn ông phát điên lên.

Tôi cứ tiếp tục bò lên đầu hắn, chui vào trong mái tóc dày rậm rịt.

“Cái quái gì thế này?” Tôi nghe ba nói vẻ ngạc nhiên. “Xin lỗi, nhưng ông có sao không?”

Đi đi! Tôi muốn hét lên thông báo cho ba. Chạy đi ba! Chạy để thoát thân!

<Bọn mình tới đây, Jake!> Tobias thét om lên.

<Không!> Tôi quát. <Lùi lại! Lùi lại!>

Nhưng đã quá muộn! Không khí chọt cuộn tung lên cùng với tiếng quạt cánh.

“Tseeeeer!” Tobias sà xuống, móng vuốt giương xĩa ra. Tôi thoáng thấy cặp móng vuốt lở mờ nhưng kinh khủng của cậu ta.

“Aaaaaahhh! Aaaahhhh!” Gã râu quai nón hét toáng lên. Một tay hắn vả lia lia vào mặt mình hòng giết tôi, còn tay kia huơ huơ lên không để đuổi con điều hâu điên và con mòng biển khổng lồ đang nhào xuống tấn công hắn.

Đột nhiên, tôi nhận ra mình không còn ở trên đầu gã đàn ông râu quai nón kia nữa. Tôi vẫn ở trong mái tóc của hắn, mái tóc giả... đang nằm gọn trong móng vuốt điều hâu của Tobias - giống như một con chuột xấu số sắp trở thành bữa chén của cậu ta.

<Mình tính vòng trở lại để...> Tobias định nói.

<Không! Không!> Tôi sùng tiết la. <Chúng sẽ báo động cho bọn Yeerk biết là hội Animorphs đang ở trên đầu thằng cha này mất thôi. Lùi lại! Không được tấn công, trừ phi bỏ thấy hắn giờ quẻ.>

<Ừ, thôi vậy.>

<Đây không phải là một cuộc tấn công,> Ax nhận định. <Ba của bạn và người đàn ông có lông mặt đang thực hiện những âm-thanh-miệng. Nếu là một cuộc tấn công của Yeerk thì họ sẽ không cùng nhau trao đổi những âm-thanh-miệng đó đâu.>

<Thả mái tóc giả xuống,> tôi ra lệnh.

Tobias thả rơi mái tóc giả chạm sàn bê-tông và người đàn ông liền cúi xuống nhặt, đội lại lên đầu. Tôi nhảy bắn ra ngay trước khi hắn kịp lượm lại mái tóc. Cùng với sự giúp đỡ của Tobias, tôi lẹ làng tiến về phía ba.

“Con chim đi rồi, con gián cũng đi. Ông không sao chứ?” Ba tôi nhả nhận hỏi.

“Quên cái bọn bọ ngu ngốc và con chim đàn độn ấy đi!” Người đàn ông hét lên.

Ông ta nổi cơn thịnh nộ cũng phải thôi. Bị một con điều hâu cuỗm mất mái tóc giả ra khỏi đầu thì chẳng thể lấy đó làm vui được.

“Đó là xe của ông hả?” Người đàn ông đầu hói hỏi xách mé.

“Hả?”

“Tôi hỏi ĐÓ LÀ XE CỦA ÔNG HẢ?” Người đàn ông rống lên, vẻ hoàn toàn mất tự chủ.

“Đúng,” ba tôi đáp, giọng hơi lúng túng. “Sao vậy?”

“Bởi vì nó đậu vào chỗ xe của tôi! Chỗ của tôi! Của tôi. Tôi đã đợi để coi ai đã chiếm mất chỗ của tôi!”

“Làm sao mà đây lại là chỗ của ông được?” Ba tôi ngạc nhiên hỏi. “Tôi chẳng thấy chỗ nào có đề “đã có chủ” cả.”

“Tôi đã đậu ở ngay điểm này suốt hai năm bốn tháng qua! Đó là chỗ của tôi! Tôi không cần đếm xỉa đến con chim... tóc giả... hay bộ... mà đây là chỗ của tôi!”

<Tôi không tin người đàn ông này là tên Mượn Xác,> Ax kết luận.

<Sao chú biết hay vậy, chú Ax?> Tobias hỏi.

<Là vì...>

<Hỏi chơi í mà,> Tobias nói.

<À há.>

Không có tấn công. Chỉ là một cuộc tranh cãi ấm ớ về chỗ đậu xe. Thật buồn cười gì đâu. Thế nhưng, tôi vẫn phải chơi trò tự vệ, bị động hết sức.

Tê hơn, khi Tobias và Ax yêu cầu mệnh lệnh thì tôi lại cứng đờ ra. Chính vì vậy mà các cậu ấy đã hành động trót quót.

Lỗi tại tôi chứ không phải lỗi do các cậu ấy. Vì tôi tấn công trước nên các cậu ấy mới hỏi tôi phải làm gì.

Tôi đã chù chừ, không ra quyết định tức thời. Dẫu lúc này chưa có thiệt hại, tổn thất nào, nhưng nếu rủi đó là cuộc tấn công thật thì sao?

Tôi mệt mỏi. Ax và Tobias cũng mệt phờ. Chúng tôi thật sự hơi bời, trong khi kẻ thù chẳng sút mẻ gì cả.

Cuộc tấn công vẫn còn chưa diễn ra.

Tôi thả cho Tobias và Ax về, bảo các cậu ấy nghỉ ngơi cho lại sức. Tobias phản đối, nói rằng sẽ đi tìm những người còn lại, tội nó sẽ bố trí canh chừng nhà tôi.

Tôi kêu Tobias đừng có phung phí thời gian và sức lực của mọi người, hãy cứ để cho mấy đứa kia nghỉ ngơi.

Tại sao ư? Tôi không biết. Có lẽ tôi muốn giải quyết việc này một mình. Bằng cách đó sẽ không phải đưa ra những mệnh lệnh. Và thế là cũng không có phán xét hay phê bình gì cả.

Khi ba tấp xe vào ga-ra, tôi nhảy búng ra, hoàn hình đằng sau nhà rồi chạy vù lên phòng mình.

Tôi vào nhà nhanh hơn ba. Đấy thấy chưa, tôi biết thói quen của ba mà. Đi làm về là ông xăm xăm bước tới kiểm tra thùng thư ngoài cổng rồi đứng đó lăm băm xem xét, "giấy vụn... giấy vụn... cái này được, tạp chí... lại giấy vụn."

Tôi trở về giường chỉ trong giây lát. Kéo chăn lên tận cằm, tôi giả đò như mình đang bệnh lắm...

"Jake?"

Cửa phòng bật mở. Tom thò đầu vào.

"Gì đó?" Tôi cất giọng ồ ồ, tim thất lại. Chết thật! Tôi đã không nhận ra Tom có ở nhà. Liệu anh có bắt gặp tôi lúc đang hoàn hình không nhỉ?

"Anh về hồi nào vậy?" Tôi hỏi.

"Chú mày đang làm gì đấy? Bệnh vờ hả?"

Tên Yeerk trong đầu Tom đang diễn tuồng, nói chính xác những lời mà Tom chắc chắn sẽ phải nói.

Tôi cũng đóng vai của mình. "Hừm. Ở nhà coi Jerry Springer đã hơn..."

"Ờ há." Tôi ậm ừ.

"Nhưng giờ em thấy khá rồi. Em dậy ngay đây."

Tom thấy cho tôi một cái nhìn ghê tởm rồi biến đi. Tôi lồm cồm bò ra khỏi giường và thay quần áo khác.

Bữa tối quả là một đại tiệc đối với tôi. Cái bao tử bị ngược đãi cả ngày của tôi được vuốt ve, đền bù. Ba và anh tôi xơi đồ ăn Tàu.

“Ngày mai mấy giờ chúng ta đi, hả ba?” Tôi làm bộ hồ hững hờ.

“Khoảng chín giờ. Hai đứa lo thu xếp đồ đạc ngay từ tối nay đi nhé,” ba tôi dặn dò, không nhìn thấy vẻ mặt cau có đột ngột của Tom. “Mẹ đã gọi cho ba, báo rằng tang lễ sẽ cử hành vào thứ Hai. Vậy là sáng thứ Ba chúng ta sẽ về nhà.”

Tom dùng dùng đẩy ghế và hùng hổ đứng lên. “Con ăn xong rồi,” anh lau bầu nói rồi biến luôn.

Ba tôi cố tình ngó lơ anh. “Ừm, ba sẽ ra ngoài và tưới nước cho thảm cỏ lần cuối trước khi chúng ta đi.”

“Con sẽ rửa chén,” tôi vừa nói vừa nhồm dậy.

Trong khi rửa chén, mắt tôi thỉnh thoảng liếc qua cửa sổ dòm chừng ba đang hí hụi kéo vòi nước từ sân sau ra sân trước.

Căn nhà thật im ắng. Không khí như ngừng thối. Tôi dí sát mũi vào cửa sổ, đảo mắt lên bầu trời và phát hiện ra Tobias đang chao liệng bên trên. Cậu ấy vẫn tiếp tục canh chừng dù tôi không hề yêu cầu...

Ở ngoài đó, cậu ấy trông tự do biết bao.

Bình tĩnh và tự tin biết bao.

Tôi thẳng người lên, ngó dáo dác xung quanh.

Và quyết định.

Năm phút thôi, tôi nghĩ, trong khi vội vã lên phòng và khoá trái cửa lại. Tôi sẽ làm một tua thám sát trên không trong năm phút, chỉ năm phút thôi. Bay để nắn gân nắn cốt, để lấy lại lòng tin và sự tỉnh táo cho chính mình...

Tôi cởi bỏ hết quần áo chỉ chừa lại chiếc quần đùi bó sát, mở cửa sổ ra và tập trung vào lối hình biến chim ưng Peregrine.

Những hình vẽ loằng ngoằng như mạng nhện nổi lên trên cơ thể tôi, làn da người mềm dần thành lông. Những ngón tay dính tịt lại với nhau cho đầu cánh chim ưng thành hình. Hộp sọ tôi rúm tròn lại. Tôi đổ nhào xuống, héo quắt đi, lũng nhùng trên đôi cẳng chân nhèo, da bọc xương.

Gió lùa thông thoáng vào cửa sổ.

Tôi đập cánh vút lên. Thật kì lạ. Sau tất cả mọi chuyện đã diễn ra, lần này, ý tưởng nhảy ra khỏi cửa sổ tầng hai vẫn khiến tôi lo lắng. Tôi vẫn còn là người, vẫn sợ độ cao, vẫn không chắc đôi cánh của mình sẽ hoạt động. Tôi tự hỏi liệu đã bao giờ Tobias có cảm giác này chưa.

Tôi giang rộng đôi cánh rồi vút lên, băng vèo qua khoảng sân sau, thận trọng tránh xa cửa sổ phòng Tom. Luồng gió ngược vừa bắt được đã đủ làm căng đầy đôi cánh chim ưng của tôi. Tôi bắt đầu đập cánh lấy độ cao.

<Bồ đó hả, Jake?> Tobias rút rè gọi bằng giọng truyền ý nghĩ.

<Ừa. Mình tính nhập bọn với bồ vài phút,> tôi lắc mình lướt ngang theo dòng không khí. Mắt chim ưng Peregrine của tôi có thể thấy tất cả mọi thứ, kể cả con chuột chạy vội trên hàng rào nhà hàng xóm.

Ba tôi đang tưới cỏ.

<Bồ thấy sao?> Tôi hỏi Tobias.

<Không khí thế này mình bay ỉu xìu hà, hổng nâng lên được bao nhiêu,> cậu ấy phàn nàn.

Tôi mỉm cười một mình. Câu trả lời đúng kiểu Tobias.

<Còn bồ thì sao?>

<Căng thẳng,> tôi thừa nhận. <Dưới này khá căng. Ba mình và Tom vẫn đang hục hặc nhau. Còn mình thì ở giữa.>

Tobias chẳng nói gì. Tôi ngược nhìn cậu ấy đang bay cao hơn mình cả hai trăm mét.

<Tobias!>

Không có tiếng đáp.

<Tobias! Cái...>

<Chapman! Đúng là lão rồi. Trong ánh sáng này, mình không chắc lắm đâu. Cách nhà bồ sáu dãy phố. Lão lái xe chở một tên nào đó ở băng ghế sau.>

Tôi ngóng theo hướng của Tobias. Một chiếc xe hơi đen bụi, bốn cửa. Nhìn kỹ hơn - hình như người khách ở băng ghế sau có cầm cái gì đó...

<Mình không thích cảm giác này tí nào,> tôi nói.

<Ừ,> Tobias đồng ý.

<Ba mình ->

<Súng!> Tobias thét lớn. <Tên đó có súng!>

CHƯƠNG 14

Tôi chúi người lao xuống trước cả khi Tobias kịp hoàn tất câu nói.

Chapman và gã kia định tiến hành một cuộc đột kích ba tôi từ trong xe hơi. Thật ghê gớm! Chúng dám nổ súng ngay giữa ban ngày sao?! Chứng tỏ Tom quan trọng đến mức nào đối với bọn Yeerk? Chuyện này thật là bất cần!

Tôi rơi... Không, không phải rơi mà là lao hùng hục về phía Trái Đất như một tên lửa đạn đạo, nhắm hướng căn nhà của mình.

Xe của lão Chapman chỉ còn cách một dãy phố.

Tôi dang cánh ra để thắng lại, mém nữa là gãy cánh vì gió rít. Mọi só cơ bắp, từng cọng lông căng giãn hết cỡ. Tôi đáp xuống, trượt ngang mái nhà phía sau. Không còn thời gian vào nhà để hoàn hình nữa. Phải liều thôi. Tôi rúc vào một khoảng tối, và bắt đầu thay đổi...

<Jake, bồ làm gì vậy?> Tobias hốt hoảng la.

Tôi im thít, khỏi cần nói nó cũng biết câu trả lời là thế nào rồi...

<Bồ đang làm một trò ngốc hết biết. Nhưng thôi, để mình canh chừng cho...> Tobias bảo. <Mình không thấy có bất cứ ai đang quan sát bồ cả. Họa chăng thì chỉ có một cô gái đang đứng

bên cửa sổ ở căn nhà bên trái phía sau đang hướng mắt về đây...>

Lông vũ tôi tan chảy. Cánh tay tôi bắt đầu phình bự ra. Mỏ nhảo nhẹt như bột. Tôi chơi với khi móng vuốt chim ưng trở thành những ngón chân người lút chút.

<Chapman tới,> Tobias nghiêm nghị thông báo.

KHÔNG!

Hoàn hình! Hoàn hình! Hoàn hình!

Ngón chân... Bàn tay... Gương mặt...

Đột nhiên, tôi trượt nhanh xuống rìa mái nhà dốc.

<Jake! Tom đang gọi điện thoại trong nhà bếp!> Tobias hét vội. <Bỏ xuống đường đó là bị ảnh trông thấy liền.>

Những ngón tay tôi quờ quạng tấm lợp lượn sóng để kiểm mẩu bám, nhưng vô ích. Móng tay tôi là chất lỏng.

Tôi rơi xuống. Rớt khỏi rìa mái!

Trong cơn tuyệt vọng. Tôi tóm đại một gờ kim loại sắc và cả người tôi đu đưa tòn teng. Cánh tay duỗi căng ra. Tôi cố rứt chân lên để người trong nhà khỏi trông thấy.

<Tom chưa nhìn thấy bồ đâu,> Tobias thông báo. <Ảnh trở lại cửa sổ rồi. Nhưng chỉ còn chừng hai chục giây nữa là lão Chapman sẽ tới trước cửa nhà bồ... Bây giờ hoặc không bao giờ.>

Giọng Tom vang lên qua cửa sổ.

“Thời cơ quá hoàn hảo!” Giọng Tom lạnh băng. “Ổng ở ngoài có một mình thôi. Làm lẹ đi.”

Tôi buông tay rớt xuống thảm cỏ cái bịch, ráng nghiêng răng lại kéo bật ra tiếng kêu. Tôi khum người bò qua cửa sổ, rồi đứng thẳng lên và đi rón rén đi quanh nhà.

Một chiếc xe hơi đen đang quẹo vào khu nhà tôi. Một trăm mét. Năm mươi mét.

“Ba ơi!” Tôi khập khiễng chạy lại chỗ ông. Mồ hôi mồ kê rỏ ròng ròng, tim đập thùm thụp. “Để con tưới cây cho.”

Vừa nói, tôi vừa chộp lấy vòi nước.

Ba tôi mỉm cười. “Xung phong hả? Vậy, con muốn xin ba cái gì nào?”

Hai mươi mét.

“Con chỉ muốn ra ngoài hóng mát thôi,” tôi nói bằng quơ.

“Ờ, cảm ơn con nha. Vậy thì ba đi gói ghém đồ đạc đây.”

Ba tôi quay vào. Quá chậm. Ba đi bộ đủng đỉnh. Chậm quá!

Chiếc xe của lão Chapman đã tới nơi. Cửa sổ hạ xuống. Tay súng ngồi ở băng ghế sau nhìn trừng trừng vào lưng ba tôi.

Tôi giật cái vòi bơm. Nước bắn tung toé vào hông xe. Tay súng nọ giật mình ngạc nhiên. Ba tôi đã mở cánh cửa lớn.

Tôi vẫy chiếc xe và nói, “Xin lỗi!”

Chiếc xe vụt qua luôn.

Tôi thở phào. Tay run lấy bầy. Tim đập như trống trận. Làm bộ như tình cờ nhận ra lão Chapman, tôi lễ phép chào khi xe đi ngang. “Dạ, chào thầy Chapman!”

Cảm thấy như có ai đó đang dòm mình, tôi kín đáo liếc nhanh. Tom! Trông ảnh như bị đóng đinh vào cửa sổ phòng khách. Mắt phục lên tức tối.

Ảnh hẳn cũng sẽ phải giết chết tôi. Ảnh muốn bắn chết ba và nếu như tôi xen vào...

Thiệt tệ quá. Tệ nhất là Tom - anh trai của tôi, đang bị cầm tù trong chính trí não mình - đành phải bắt lực nhìn cái bầy giăng ra, để mặc hung thủ giết người thân của mình mà không thể mở miệng cảnh báo, thậm chí còn có thể bị xui khiến phải ra tay nữa...

Quá cảm phẫn, tôi bóp chặt vòi nước đến nỗi nước nghẽn lại. Nhưng tôi không thể thả lỏng

tay mình ra. Không thể.

Tôi không biết cuộc chiến này sẽ diễn biến như thế nào, không biết chúng tôi sẽ thắng hay thua, hay phải thoả hiệp. Nhưng tôi biết chắc một điều tôi sẽ giết tên Yeerk đang hành hạ anh trai tôi.

Tôi sẽ giết hắn.

CHƯƠNG 15

Chúng tôi lại gặp nhau tại trang trại nhà Cassie. Tất cả đều có mặt ngoại trừ Ax và Rachel - đang bận canh chừng nhà tôi. Ba tôi sẽ an toàn hơn khi có hai đứa nó giám sát.

Tobias rất bình thản, không nửa lời trách móc tôi về những chuyện xảy ra hồi chiều và lúc xẩm tối hôm nay.

“Jake, tui hổng ngờ là bồ ngốc tới mức đó đâu,” Marco lầu bầu.

“Mình không thể tin rằng bồ lại quá chủ quan đến vậy,” Cassie nói vẻ bức tức lắm lắm. “Bộ bồ tính để bị hấn bấn hả?!”

“Không,” tôi nói gọn, dòm thẳng vào mắt nhỏ. “Nhưng mình phải làm gì đây? Cứ để mặc chúng giết ba mình sao?”

“Vấn đề ở đây là bồ ngang nhiên hoàn hình thông thống giữa trời. Tobias thuật lại rằng chỉ nửa giây nữa thôi là bồ lãnh trọn băng súng máy ngay trên bãi cỏ nhà bồ rồi.” Marco hạ giọng, điển tiết không kém gì Cassie nhưng lạnh lùng hơn.

“Không thể thì chúng đã hạ thủ ba mình...” Tôi gượng gạo chống chế.

“Thế bồ định mời chúng giết bồ luôn sao?”

“Dù sao thì cũng ổn rồi mà!” Tôi gắt om.

Marco giơ hai tay lên vẻ thống thiết. “Tại sao bồ không kêu tụi này trợ giúp? Tobias bảo là bồ đuổi cậu ấy và Ax đi, không cần bất cứ đứa nào trong bọn,” Marco hục hặc. Lưng nó dựa thông thượt vào đồng cỏ khô mà coi bộ chẳng thành thoi gì. “Tụi mình đã thống nhất là cùng nhau giải quyết vụ này mà. Nếu bồ cần sự trợ giúp thì bồ phải yêu cầu chứ.”

"Ừ, mình biết," tôi buông thông. "Nhưng cả ngày hôm nay mấy bồ phải đi học. Còn hồi tối thì... Ồ, mình đâu ngờ lão Chapman lại dám thực hiện một vụ đột kích táo tợn đến vậy."

"Một sai lầm của bồ," Marco nói.

"Ừ. Một sai lầm."

"Thế còn hồi chiều này? Tobias bảo bồ đã chết trên khi cậu ấy yêu cầu mệnh lệnh."

"Mình không chết trên, mình -"

"Tụi này không thể cho bồ được phép đứng chết trên đâu," Marco nói sảng.

Tôi nhìn nó trừng trừng. "Bồ đang thích thú chuyện này phải không? Bồ nói vậy là để trả thù việc mình nghi ngờ bồ có thể vượt qua được những hành động của bồ đối với mẹ bồ chứ gì."

"Tui sẵn sàng làm những gì cần phải làm," Marco nói.

"Mình cũng vậy!"

"Không. Bồ không như thế. Bồ đưa cả bọn vào tròng nguy hiểm. Bồ hoàn hình ngay trên mái nhà! Mà là nhà bồ, giữa thanh thiên bạch nhật, với ông anh quý hoá đang ở bên trong nữa chứ. Nếu Tom mà thấy bồ thì giờ này bồ đang bị dìm đầu xuống vũng Yeerk, và nguyên đám tụi này đang xếp hàng đằng sau, chờ tới lượt mình rồi..."

"Mắc mớ gì tới mấy bồ chứ?" Tôi hét um. "Đó là BA MÌNH! Ba mình, mấy bồ nghe rõ không? Bộ mình phải án binh bất động, khoanh tay đứng nhìn chắc?"

Tobias lên tiếng trước khi Marco quặc lại tôi. <Có đáng để lộ mình ra, bất chấp mọi thứ, kể cả sinh mệnh của toàn bộ loài người... chỉ để cứu một người không thôi, hả Jake?> Cậu ấy nhỏ nhẹ. <Mình xin lỗi, Jake. Mình biết chú ấy là ba của bồ. Mình hiểu bồ cảm thấy như thế nào. Nhưng chúng ta còn có điều khác quan trọng hơn rất nhiều để mà dẫn đo suy ngẫm lắm...>

Tôi ngoảnh mặt đi, cảm thấy người nóng bừng bừng. "Tụi mình đã bàn bạc và nhất trí về việc giám sát. Tụi mình quyết định theo dõi để kịp thời ra tay khi ba mình cần được bảo vệ. Ừm, thì khi ba cần thì mình hành động liền đó thôi. Chứ mấy bồ thực sự cho rằng mình sẽ phải làm gì nữa đây?"

"Chỉ là những gì bồ đã làm mà thôi," Marco nói. "Trong vụ này, bồ là người trong cuộc. Bồ

không thể làm nổi đầu."

Tôi bật cười lớn. "Cái gì, mấy bồ đang quyết định xem ba mình sẽ được sống hay chết à?" Tôi ngó Cassie.

"Jake..." Cassie nói.

"Bồ cần phải đứng sau vụ này thôi," Marco nói rành rọt. "Bồ nên rút lui khỏi vụ này. Bồ sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì cho cả ba lẫn anh trai của bồ đâu..."

"Thì bồ cũng làm thế đối với mẹ của bồ mà, Marco." Tôi hăm hè.

Marco rùn vai. "Ờ, tui là vậy đó. Nếu điều này an ủi bồ thì tui cũng sẽ làm giống bồ trong tình huống như thế này thôi. Nhưng câu hỏi ở đây là: rút cuộc thì chúng ta sẽ bảo vệ ba bồ trong bao lâu?" Marco nói. "Và ai sẽ là người đưa ra quyết định đó?"

"Mình là thủ lĩnh của cả nhóm," tôi nói.

Marco lưỡng lự. Cậu ấy cắn môi và hít một hơi thật sâu, rồi nói, "Tụi mình cần một cuộc biểu quyết."

"Rachel và Ax không có mặt ở đây," tôi nói.

<Ax sẽ từ chối biểu quyết,> Tobias xen vào. <Chú ấy sẽ cho đây là một vấn đề của con người, rằng Jake là hoàng tử của chú ấy và chú sẽ làm những gì cậu ấy bảo. Nhưng đó cũng là một cách biểu quyết rồi.>

"Rachel sẽ ủng hộ mình," tôi nói.

Marco gật đầu. "Phải. Tất nhiên rồi. Vậy là chỉ còn lại Tobias và Cassie."

Tôi không nhìn đứa nào cả. Tôi chờ nghe Cassie lên tiếng nhưng nhỏ im re.

Tôi cảm thấy mặt đất như muốn nứt ra dưới chân mình. Cassie mà cũng hoài nghi tôi sao? Nhỏ không tin tôi xoay sở được chuyện này sao?

Có tiếng lạch phạch trên rui nhà, tôi nhìn lên. Tobias nghiêng đầu, đôi mắt điều hâu dữ tợn nhìn xoáy vào đôi mắt loài người đang giận dữ của tôi.

Tôi là đứa nhìn đi chỗ khác trước.

Đã hai lần Tobias chứng kiến tôi liều lĩnh mạng sống của mình và của cậu ấy - để cứu ba tôi. Cậu ta biết vụ này quan trọng như thế nào đối với tôi và tôi sẽ làm được đến đâu...

<Mấy bồ đã quên mất hai điểm cốt lõi,> Tobias lặng lẽ nói. <Thứ nhất, xoá sổ cuộc sống của loài người là việc của bọn Yeerk chứ không phải của chúng ta.>

Cassie gật đầu. Trông nhỏ phiền muộn quá chừng. Như thể nhỏ đáng ra đã nghĩ về chuyện này rồi.

<Điều thứ hai, ngộ nhỡ bọn Yeerk không giết ba của Jake mà biến chú ấy thành kẻ Bị-mượn-xác thì sao?> Tobias tiếp. <Gia đình Jake đã có một kẻ Bị-mượn-xác rồi, nếu có thêm cả ba cậu ấy nữa, thì sẽ có tới hai người đáng ngờ trong nhà, đêm ngày coi chừng giờ giấc đi về của Jake - nhất là khi hội Animorphs đi làm nhiệm vụ... Vì vậy, theo mình vấn đề không phải là có nên cứu ba của Jake hay không mà là phải cứu chú ấy bằng cách nào.>

Cám ơn Tobias, tôi thầm nghĩ, mắt nhìn xuống đất.

<Nhưng còn một điều này nữa...> Tobias vẫn tiếp tục, cánh hết xoè ra rồi lại cụp vào. <Mình nghĩ cho đến lúc này tụi mình đã đi sai đường rồi. Cứ ngồi đây chờ không biết lúc nào bọn Yeerk tấn công, rồi lại xả hết sức lực ra cứu ba của Jake hết lần này đến lần khác mà chẳng có kế hoạch gì. Có thể thoát đầu bọn Yeerk nghĩ sự việc ở khu thương xá mini là tình cờ. Nhưng rồi chúng sẽ nghĩ lại, kết nối các sự việc, suy luận và trước sau gì chúng cũng nghiệm ra rằng: đã có quá nhiều sự trùng hợp.>

“Quá đúng,” Marco nhất trí.

<Thế thì tại sao chúng ta thôi không tự vệ nữa mà hãy làm cái gì đó? Chẳng hạn như từ đây đến sáng mai, khi chú ấy cùng Tom và Jake vào rừng, hãy làm gì đó quấy cho chúng xao nhãng, không chú ý tới ba của Jake nữa.>

Marco lưỡng lự. Nó biết cuộc biểu quyết đã đi đến chỗ chống lại mình. Trong tình thế xấu nhất thì nó vẫn có Cassie ủng hộ. Vậy là hai chống ba, không tính Ax.

Cuối cùng nó gục gặc cái đầu. “Thôi được, tụi mình sẽ phản công,” cố tỏ vẻ hài hước như bình thường. “Tụi luôn muốn chết trong khi đang la hét đấm đá hơn...”

Đoạn, nó bước về phía tôi, chìa tay ra. “Không hề thù hằn cá nhân, Jake. Tụi chỉ lo lắng cho toàn đội mà thôi.”

Tôi thâm kệ cho tay nó đung đưa trong không khí.

Marco tên tò rụt tay về.

“Thế, kế hoạch là gì?” Cassie nói, cố phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Có lẽ tụi mình sẽ...” Marco toan nói.

“Mình có một kế hoạch,” tôi cướp lời.

CHƯƠNG 16

Tôi có một kế hoạch ư? Nó vẫn chưa hề có cho tới thời điểm một phần triệu giây trước đó, cho tới khi tôi mặt đối mặt với Marco và nhận ra rằng tôi phải nảy ra một ý tưởng hay ho gì đó. Phải có mới được.

Đôi lúc cảm xúc sẽ thay ta làm mọi việc.

Tụi tôi cần đánh lạc hướng. Đó phải là một vụ tung bưng, và hy vọng có thể kéo dài cho tới khi ba tôi ra khỏi thành phố.

“Bắt cóc Chapman,” tôi dần từng tiếng một.

Marco giật nảy người lên. Cassie thở hỗn hển. Tobias cười bằng giọng truyền ý nghĩ như thể tôi đang nói giỡn. Sau đó thì như là đang rên rỉ.

Rồi cậu ấy lại cười và nói. <Ừm, mình chỉ muốn nói một điều thôi: Chuyện này sẽ khiến Rachel khoái chí cho mà xem.>

Một kế hoạch táo bạo quá ư? Đúng thế.

Nhưng... Điên rồ, tự sát và ngu ngốc thì tôi hy vọng là không.

“Bọn Yeerk sẽ phải quyết định việc nào là ưu tiên hơn,” Marco phân tích. “Chúng sẽ cứu Tom hay Chapman? Ai quan trọng hơn đối với chúng? Chapman! Chúng vẫn cố giúp Tom thoát khỏi tình cảnh trớ trêu của mình, nhưng nếu lão Chapman đột nhiên biến mất thì sẽ là một Tình Huống Bút Gân. Sẽ có tác dụng đấy.”

Phải thành thật khen ngợi Marco ở điểm này: không ai nhanh và giỏi hơn nó trong việc nhìn ra kết cục của giải pháp. Vả lại Marco rất thẳng thắn...

Vụ này rồi sẽ không phải là một điệp vụ đẹp để cho coi, bởi vì tụi tôi không có thời gian để mà tìm ra kế hoạch nào cho khôn khéo hơn.

Cả bọn đi tìm Rachel và Ax để giải thích kế hoạch cho bọn nó.

Rachel thốt lên. "Bá cháy!"

Tôi để Cassie và Tobias ở lại canh chừng nhà tôi. Tôi cũng định để Marco lại, nhưng hắc cậu ấy sẽ nghĩ là tôi ngại có cậu ở quần quanh mình. Tôi sẽ không để Marco toại nguyện đâu.

Rachel, Ax, Marco và tôi bay tới nhà Chapman, rồi lại bay từ nhà lão tới một khu phố yên tĩnh ở cách đó không xa. Trời tối thui mặc dù chưa khuya lắm. Tôi đã rời nhà được hai mươi phút rồi, có lẽ ba đang thắc mắc không biết tôi đi đâu. Mẹ và Tom cũng vậy.

Mấy đứa tôi lên vào một ngôi nhà để bảng rao bán. Trống trơn. Những bụi rậm mọc um tùm nhằng nhịt. Thật là một chỗ lý tưởng để biến hình.

"Xê ra một tí đi, Marco," Rachel càu nhàu trong lúc vai của Marco phình ra và trở nên vạm vỡ khi nó biến hình thành khỉ đột.

"Ồ, thôi nào, tui biết bồ thích được ở gần tui mà," Marco liếc mắt nhìn Rachel, ngay trước lúc quai hàm đung đưa và môi phù ra như một cái mặt nạ Halloween chế bằng cao su.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung vào lối hình biến tê giác. Với cái công việc chỉ cần dùng sức, không cần dùng mưu như thế này, thì chả có con vật nào thích hợp cho bằng một con tê giác.

Tôi nghe tiếng xương sọ mỏng manh của mình kêu lạo xạo và tan ra. Nghe như là tiếng răng rít kèn kẹt khi tầng tầng lớp lớp xương mới mọc lấp đầy những khe hở trong cơ thể tôi, tạo thành một lá chắn không gì xuyên thủng được.

Người tôi dày cùi lên. Cẳng chân, cánh tay, bàn tay, bàn chân, bụng, lưng, vai u lên chù ụ. Làn da người mỏng mảnh bỗng trở nên gồ ghề, dày cứng như yên ngựa.

Tai tôi oạt ngược ra sau đầu. Tầm nhìn mờ đục đi. Cái cổ - lằn ranh giữa đầu và mình - mất đi, khiến cơ thể tôi tròn ồm như quả khinh khí cầu, càng ngày càng phình to ra, khổng lồ luôn.

Cái sừng tê giác xĩa ra từ chỗ mới ban nãy còn là mũi tôi - dài, cong và đầy uy lực. Một thứ vũ

khí ban sơ, hoang dã. Chiếc sừng tê giác có thể đâm lủng một cách dễ dàng tấm áo giáp của các hiệp sĩ.

Thế nhưng, bên trong cơ thể tê giác hung hãn ấy là một trí óc bình lặng, hiền từ. Về cơ bản, con tê giác chỉ muốn ăn xong rồi được yên thân ở một mình, không bị quấy rầy. Nó cũng cảnh giác đấy nhưng chẳng sợ hãi hay tức giận gì cả.

Thế càng hay. Bản thân tôi đã có quá đủ nỗi kinh sợ và giận dữ rồi...

“Thưa Hoàng tử Jake, tôi đã sẵn sàng. S-ấ-ấ-n. S-à-à-ng,” Ax nghiêm trang nói. Ảnh đã biến hình thành người, nhưng chưa thật hoàn chỉnh, phòng trường hợp sau này dù gặp lại lão Chapman cũng không nhận ra ảnh.

Trong lột hình biến người đầy đủ, Ax vốn là một cậu bé xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng bây giờ, với con mắt quắc lên, cái mũi bèn bẹt và sần sùi, trông ảnh giống giống như thằng gù Quasimodo[5] (dĩ nhiên là Ax hổng có cục bướu).

<Ừm, Ax, tui sẽ không bao giờ nghĩ về bồ như là một khuôn mặt đáng yêu nữa đâu,> Marco nói.

<Mấy bồ có thấy gì đáng nghi không?> Tôi hỏi, lỗ tai quay theo từng tiếng động nghe được và mũi hít hít không khí. <Mình bị mù dờ với đôi mắt này...>

<Đáng nghi à? Hừ, tui thấy một con gấu, một con khỉ đột, một con tê giác và một thằng bé dị hợm đứng lơ phơ trong bụi rậm. Chẳng có gì đáng nghi cả,> Marco nhấm nhẳng đáp.

Tôi chẳng thèm cười, tự dưng thấy nhớ Tobias quá. Chẳng có ai cảnh giới trên không, trong khi cả bọn phải băng qua đường.

<Nào, tới luôn,> Rachel nôn nóng giục.

<Ax, bước ra đi,> tôi ra lệnh. <Marco, cả bồ nữa.>

Ax bắt đầu băng qua đường. Yên ắng. Tôi nghe tiếng chân người cùng với tiếng chân khỉ đột. Tôi thấy những hình thù lơ mờ. Thính giác của tôi rất tuyệt vời. Không hề nghe tiếng xe hơi chạy tới. Tốt!

Marco ráng sức bước đi như người - một con người nặng hai trăm ký. Băng qua đường xong, nó liền lỉnh vào núp trong bụi rậm bên hông mái hiên. Ax đỉnh đặc tiến lên thềm nhà lão Chapman và gõ cửa.

Chờ đợi vài giây.

Cửa bật mở.

Đích thân lão Chapman hiện ra, tay cầm một tờ báo. Xem ra lão bức bối lắm vì bị ngắt ngang giữa chừng.

“Chào bác, có Melissa ở nhà không ạ? Cháu là một người bạn của Melissa. Cháu đến để hỏi bài bạn ấy. Bài ở lớp ạ,” Ax nói năng khá lưu loát, ít nhiều cũng theo đúng kịch bản tui soạn thảo ra.

Lão Chapman hấp háy nhìn Ax và nhú mày, rồi thở dài. “Chờ ở đây. Tôi sẽ kêu nó.”

“Vâng.” Ax lễ phép. “Bạn ấy là bạn thân và là bạn học của cháu. Vì vậy, chờ đợi là điều hoàn toàn bình thường ạ.”

Lão Chapman ngại ngần nhìn ảnh một lần nữa rồi đi gọi con gái.

<Ax,> tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Bồ trông thấy những gì?>

<Đúng như sự nghi ngờ của bạn. Hoàng tử Jake,> Ax cũng đáp lại bằng giọng truyền. <Tên Mượn Xác này đã trang bị thêm những thiết bị an ninh kể từ lần bị đột nhập vừa qua. Có bộ cảm biến sự chuyển động được ngụy trang thành một tấm gương treo ở hành lang. Tôi phán đoán tia Nghiệt được giấu trong đôi mắt của bức tượng nhỏ đối diện với ngưỡng cửa.>

<Ừm,> tôi ậm ờ khi hàm lượng adrenaline bắt đầu dâng lên ngùn ngụt trong người. <Mọi người hãy sẵn sàng.>

<Em sẵn sàng rồi,> Rachel cảm râm.

Cửa trước mở và Melissa bước ra ngoài. Cửa đóng ập lại đằng sau nhỏ.

Melissa nhìn Ax lạ lắm.

Trước khi nhỏ kịp thốt ra điều gì thì hai cánh tay khi đột lông lá xồm xoàm của Marco đã vươn qua thành vịn cầu thang và nhấc nhỏ ra ngoài, lôi tuột vào bụi rậm.

“Aaahhh!” Melissa chưa kịp thét lên thì bị ngay một bàn tay hộ pháp bịt ngang miệng.

Melissa vô tội, nhỏ không cần phải mục kích những gì sắp xảy ra.

<Trời nhỏ lại!> Marco la.

<Tiến lên nào!> Tôi phát lệnh.

CHƯƠNG 17

<**T**iến lên! Tiến lên! Tiến lên!>

Tôi từ bụi rậm lao xổ ra. Rachel kề sát bên tôi - thân hình chàng dằng của gấu xám ngoáy nhanh kinh khủng.

Ax lăn khỏi thềm hiên, chui vào chỗ khuất để hoàn hình.

Tôi dầm bừa lên bãi cỏ lổm chổm, tập trung nhõn lực tội nghiệp của tê giác vào ngọn đèn hiên khi băng qua đường. Nhưng rồi cái đầu tê giác to tướng cứ lúc lắc qua trái qua phải khiến tôi vuột mất dấu vệt sáng. Đèn ở khắp mọi nơi! Cái nào là...

<Jake! Sàng qua trái một chút!> Marco chỉ dẫn.

Tôi queo vào con đường trải nhựa trơn láng. Một cặp đèn xe hơi đang chạy đua về phía tôi từ bên trái.

Kiiiiíttt!

Người tài xế thẳng muốn cháy mặt đường. Tôi mặc kệ. Quá trễ để mà lo lắng này nọ. *Cứ việc tông, đập, húc và quên hết mấy thứ vật vãnh đi*, tôi nhấn nhủ mình.

Những cẳng chân tê giác mập ú như thân cây của tôi luyễn khuynh đặt lên những bậc thềm hiên nhà.

<Đúng rồi!> Marco hét lớn.

Không chần chừ, tôi vận hết sức tông sừng vào cánh cửa.

RẦM-rắắc!

Cánh cửa đổ ập vào bên trong. Khung cửa nát bấy. Vôi vữa, xi măng lòi cả ra.

“Hhhroo-uh!” Rachel tru tréo, ngay phía sau tôi.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Nóng ran! Tôi thét lên đau đớn. Mùi lông và thịt da cháy lèo xèo.

Khẩu tia Nguyệt trong bức tượng lại xả lần nữa, đốt lủng một lỗ đen ngòm trên bộ da tê giác dày cui như áo giáp của tôi.

Con đau đủ làm cho con tê giác-tôi trở nên điên tiết. Tôi lao lên, vọt qua cửa, sẵn đà đâm luôn bức tường đối diện. Bức tượng giấu tia Nguyệt sập xuống.

RẦM!

Pằng chúu!

Nó bắn ra phát cuối cùng trước khi bị tôi dẫm nát dưới chân. Thêm một vết cháy xém ở bụng tôi.

Bà Chapman lật đật từ nhà bếp chạy ra.

“Andalite!” Bà ta thét và chĩa khẩu tia Nguyệt vào ngay giữa mặt tôi.

Pằng chúu!

Trán tôi bốc khói lì xì, tai bị khoan một lỗ xoáy thẳng vào óc. Tôi lão đảo và thét lên kinh hoàng như bị máy đục móng đập phải. Con tê giác-tôi đã bị thương nghiêm trọng.

“Grrooowwwrrrr!” Rachel rống lên ầm ĩ. Nhỏ vùng móng vuốt bàn tay to cỡ đầu người đẩy mụ Chapman một cái, khiến mụ bay đập vào tường. Mụ đáp xuống rên rĩ, lăn lộn trên đất rồi lẩn vào bóng tối.

Một khối lờ mờ vọt tới - Ax đã đến viện trợ cho tụi tôi. <Lão Chapman chạy trốn lên cầu thang rồi!> Ax thông báo.

<Kệ xác hắn,> tôi quát. <Chúng ta cho hắn một phút, đủ để báo động cho đồng bọn.>

Tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng. Con tê giác đã bị bắn ngay đầu. Nó đang hấp hối. Sự gắn kết giữa trí não và cơ thể chỉ còn rất mong manh...

Tôi đếm đến mười. <Đủ rồi. Đi thôi!>

<Hắn chuồn đằng cửa sổ sau ở trên lầu,> Marco thông báo từ phía ngoài.

<Ax, lên lầu. Rachel, đi với anh,> tôi xông bừa vào phòng khách. Cửa quá hẹp. Tôi húc cho nó nói rộng ra.

Tôi dẫm nát chiếc trường kỷ và san bằng cái bàn uống cà phê.

Qua phòng khách. Qua những cánh cửa kiểu Pháp.

Lão Chapman rớt xuống về phía bên phải. Marco đón lõng, định chụp lão Chapman bằng...

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Lão Chapman bắn súng ngắn. Chĩa thẳng lên trời. Một phản ứng sơ đẳng của con người. Marco ngã ngửa ra sau. Lão Chapman đạp lên cậu ấy, chạy đi.

<Marco!> Rachel thét.

Một hình hài Andalite bay qua đầu tôi và đáp ạch xuống cỏ. Ax vừa nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai.

<Rachel! Hãy trông chừng Marco!> Tôi ra lệnh. <Ax! Đi với mình!>

Lão Chapman đang trèo qua hàng rào sau nhà. Tôi húc những thanh gỗ mỏng tang và xô hắn ngã chống vó. Hắn té ngửa ra, và cứ thế nằm mà bắn.

Đoàng! Đoàng!

Những nhát búa nện vào cổ họng tôi.

Loạng choạng, tôi nhào bổ vào Ax khiến ảnh mất thăng bằng, trượt xoạc chân.

Lão Chapman nhồm lên và chạy bán sống bán chết qua hàng rào đồ nát.

Tôi đã bị thương nặng, máu chảy, chóng mặt, lơ mơ sắp ngất, nhưng trên hết là sự căm giận. Tên dê tiện này đã tính bắn chết ba tôi.

Tôi húc hẳn. Lão Chapman ngã chèm mẹp xuống đất, rên rầm. Khẩu súng văng ra xa một mét rưỡi.

Tôi lùi lại một bước. Nghiêng đầu, hóp không khí và nhắm cái hình thù đang nằm sắp gào la của hắn.

Chết đi, Yeerk.

Tôi chồm tới.

<Không được, Jake!> Rachel hấp tấp cản. <Chúng ta cần lão còn sống! Ax! Ngăn ảnh lại đi!>

Phen này tôi sẽ dầm đầu lão Chapman xuống đất, sẽ day dí, chọc sừng vào hắn cho coi. Tôi thấy nét kinh hoàng hiện rõ trong mắt Chapman khi hắn nhận ra ý định của tôi.

<Hoàng tử Jake!> Ax hét.

Tôi lao tới. Nhưng vì bị thương quá nặng, chân giò rời rã cả, tôi té ịch xuống. Đà xung lượng đưa tôi ủn vào người lão Chapman.

Lão cố vùng dậy, nhưng Ax đã ghim chặt lão xuống bằng sống dao đuôi. Lão nằm im, bất tỉnh.

Đầu óc tôi quay mòng mòng trong một cái hố đen ngòm. Cần phải hoàn hình. Hoàn hình. Tối tăm... đen thui... Marco không thể nói rằng...

Marco? Cậu ấy đã bị giết chết rồi ư?

Chắc là Melissa đã nhả được miếng giẻ nhét ra khỏi miệng. “Ba? Mẹ? Ba mẹ ở đâu rồi?!” Melissa Chapman la khóc thê lương.

CHƯƠNG 18

Tôi hoàn hình giữa tiếng gào khiếp đảm của Melissa và tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi đang kéo tới.

Tôi đứng lên, toàn thân đã là người hoàn chỉnh nhưng hãy còn bủn rủn. Rachel ở đó, là người. Ax đi rồi. Còn Marco thì...

... Marco lao xuống và lẳng lơ Chapman lên vai mình cái một.

<Bồ ổn chứ?> Tôi hỏi nó.

<Hoàn hình rồi biến hình, “ngon” như mới,> nó nói cụt lủn. <Vù thôi. Dưới sự cho phép của bồ, thủ lĩnh hùng mạnh à.>

Chúng tôi kéo nhau đi. Rachel và tôi ráng tìm cách che chắn cho Marco. Cả đám chạy ngoằn ngoèo qua phố, trở lại ngôi nhà đang rao bán.

Lão Chapman sẽ bị giam giữ ngay tại nơi mà không ai có thể ngờ: cách nhà lão có hai trăm mét.

Ax đã vô hiệu hoá hệ thống chuông chống trộm nên tụi tôi thoải mái ra vào ngôi nhà - bằng cửa sau.

Marco vút lão Chapman xuống sàn phòng khách trống trơn bằng gỗ. Xong, nó dang tay thụ bế tấm cửa kính ngăn cách phòng ăn và phòng khách. Kính vỡ rào rào phủ lên người lão Chapman.

Vội những ngón tay Andalite yếu xìu nhưng nhanh nhẹn, Ax bịt một miếng giẻ quanh mắt lão. Anh cũng trói cổ tay và mắt cá lão bằng thừng luôn.

Cả bọn đứng trơ ra, ngó xuống thân hình bèo nhèo của lão Chapman. Giờ lão đã nằm trong tay bọn tôi rồi.

“Em tự hỏi...” Rachel dợm nói.

Tôi vội lắc đầu đặt ngón tay lên miệng. Không được để cho lão Chapman nghe được có giọng nói người.

<Hắn vẫn còn ngất,> Ax bảo.

Marco cúi xuống, chọc chọc ngón tay chuối mẩn vào sườn lão Chapman. Hắn chẳng phản ứng gì.

Tôi vào nhà bếp và tìm thấy một hũ đựng cà phê đã xài hết sạch. Hứng đầy nước vào hũ, tôi trở vô phòng khách và xối lên mặt lão Chapman rồi đứng lùi ra một góc kín.

Lão ọ ẹ một chút rồi phun ra câu chửi thề. Bàn tay lão cố cựa quậy.

<Được rồi đó Ax, còn lại là việc của bồ,> Marco bảo, và bước lùi trở lại.

Rachel và tôi vẫn im như thóc.

Ax tiến lên trước, móng guốc gỗ lọc cọc lên nền nhà gỗ. Ảnh đi vòng quanh Chapman, cố ý cho lão nghe thấy rằng mình đang bị một chiến binh Andalite chắt vẩn.

<Này Yeerk,> ảnh lớn tiếng. <Mi đã nằm trong tay bọn ta rồi!>

Gã cầm đầu nhóm Chia Sẻ bắt đầu run cầm cập. Thân hình hắn mềm oặt.

Tôi không nhìn Rachel, nhỏ cũng không nhìn tôi. Chẳng đứa nào trong tụi tôi thích thú việc này. Chúng tôi phải để Chapman nghĩ mình đang bị chắt vẩn bởi một chiến binh Andalite.

Tụi tôi phải làm cho hắn nghĩ là mình đang bị tra khảo. Chỉ mấy giây trước đó tôi suýt tí nữa đã giết hắn. Kể cả bây giờ tôi cũng không hề cảm thấy một chút thương xót nào. Nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật là chúng tôi đang khiến cho một sinh vật sống có tri giác phải khiếp sợ.

Nếu bạn là loại người quen với việc đó thì bạn cần được giúp đỡ. Tôi đang đòi hỏi Ax rất nhiều. Quá nhiều là đằng khác.

Nhưng anh ấy kiên quyết nhận vai trò đó.

<Nếu mi muốn sống - và ta cần nhắc nhở người rằng ta hoàn toàn có thể kết thúc cuộc đời người ngay bây giờ - thì hãy trả lời những câu hỏi của ta,> Ax nói bằng vẻ cao ngạo, kiêu hãnh quá mức của người Andalite. <Cuộc xâm lăng Trái Đất của Yeerk đã vươn rộng ra tới đâu?>

Lão Chapman co rúm người lại nhưng vẫn giữ im lặng!

<Mi bước với ta hả, đồ Yeerk thối tha?> Ax gầm lên. <Hãy kể tên tất cả những Yeerk trong vị trí lãnh đạo, mau!>

Không có tiếng trả lời. <Ta sẽ nhốt mi ở đây, nghe rõ chưa?> Ax đổi chiến thuật, sử dụng giọng truyền mềm mỏng hơn. <Cho mi đối tia Kandrona, Yeerk. Một cái chết thê thảm. Nay, hãy thử tính xem mi còn lại bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ nữa trước khi sự việc khủng khiếp đó xảy đến...>

Cảm thấy mình đã nghe và nhìn thấy đủ rồi, tôi quay đầu hướng ra cửa. Rachel và Marco theo sau. Marco vừa đi vừa hoàn hình.

Những lời của Ax gọi lên trong tôi một mức tranh đen tối. Cái chết ảnh hứa dành cho lão Chapman cũng là viễn cảnh Tom - anh trai tôi - phải gánh chịu, bởi vì tên Yeerk trong đầu ảnh sẽ cạn kiệt nguồn Kandrona khi phải xa vũng Yeerk quá lâu.

“Anh Jake?” Rachel thì thào gọi khi tụi tôi đã ra ngoài.

Tôi lắc đầu. Không thể trả lời nhỏ.

Tôi ử ê rảo bước về nhà, ngang qua đám đông hỗn loạn gồm cảnh sát và xe cộ đang bu kín nhà lão Chapman.

Nhìn chung thì kế hoạch đã được thực hiện hoàn hảo.

Ax tiếp tục hỏi cung lão Chapman. Có lẽ ảnh đang cảm thấy khó chịu lắm.

Thế đấy, tôi đã lái cả bọn đến chỗ này đây. Marco xém chết. Melissa Chapman sợ kinh hồn bạt vía. Và Ax phải bịa chuyện hung tàn để tra tấn thần kinh gã tù binh... Thiệt tệ hại.

Marco sẽ không cần đến một cuộc biểu quyết khác: Tôi đã ra những quyết định như mình đang là thủ lĩnh rồi.

CHƯƠNG 19

Suốt đêm tôi trần trọc và căng thẳng, tai cứ nhóng lên nghe ngóng, ráng rà bắt những âm thanh từ ngoài trời tối đen như mực.

Tôi thấp thỏm đợi Tobias - đang đậu cành chùng trên cây ngoài cửa sổ phòng tôi - thỉnh thoảng báo động. <Bọn Yeerk tới rồi, Jake!>

Nhưng điều đó không xảy ra.

Vào lúc 3:30, tôi luồn ra khỏi giường, cẩn thận không làm sàn nhà rung lên kêu kệt, nhón chân đi vào hành lang.

Cửa phòng ba tôi khép hờ. Tôi ló mắt nhìn vào. Ba đang ngủ ngon lành, thanh thản. Mặt ba hửng tròn ánh trắng. Tôi dấn thêm vài bước trong hành lang.

Cửa phòng Tom đóng kín. Tôi nín thở, áp tai vào cửa. Không nghe thấy gì cả. Mồ hôi túa ra ướt đầm lòng bàn tay, tôi tóm chặt nắm cửa và chẳng cần phải vặn nó cũng mở phụt ra.

Giường Tom trống trơn.

Tôi rùng mình, vội vàng đóng cửa lại và hấp tấp trở về phòng mình.

Anh trai tôi đã lên đi rồi. Chắc chắn anh đi nhập bọn với tụi Mượn Xác đang ráo riết tìm lão Chapman. Chắc hẳn Tobias đã thấy Tom lẻn ra nhưng cậu ấy không muốn đánh thức tôi dậy.

Tôi leo lại lên giường và nằm thượt ra. Mắt mở thao láo, tôi cố lắng nghe mọi động tĩnh của căn nhà, tự hỏi xem giờ này anh trai mình đang làm gì và cảm thấy ra sao, hình dung ra cảnh bọn Yeerk đang cuống cuồng tìm Chapman.

Tên Yeerk trong đầu Tom hẳn sẽ cảm thấy ê chề lắm khi bỗng dưng bị đẩy xuống hàng ưu tiên thứ hai.

“Mi có sợ không Yeerk?” Tôi lăm bằm trong đêm tối. Chợt, tôi nghĩ hổng biết mình sẽ cảm thấy ra sao nếu như bạn bè bỏ tôi lại một mình với bọn Yeerk để đi cứu ai đó quan trọng hơn. Thiệt lòng, đó chẳng phải là cảm xúc dễ chịu tí nào.

Thế còn anh Tom thật sự của tôi thì sao nhỉ? Anh nghĩ gì? Tôi không biết, cũng không thể chịu nổi ý nghĩ ấy, nhưng lại không làm sao dừng nghĩ tới nó được...

Không được để những suy nghĩ ấy chiếm trọn trí óc tôi tiếp nữa.

Tôi là thủ lĩnh. Lẽ ra tôi nên có một kế hoạch tốt hơn, chắc chắn hơn mới phải.

Nếu tôi không thể tìm ra cách cứu chính gia đình mình thì làm sao các thành viên của Animorph có thể tin cậy tôi được cơ chứ?

Làm sao tôi có thể tin cậy chính bản thân mình?

Trí não tê liệt, lẫn lộn của tôi van vãn đòi ngủ nhưng không thể được.

Nhiều giờ liền cứ lửng lơ trôi qua.

<Ê, Jake, bồ thức chưa vậy? Nếu chưa thì dậy mau đi. Anh trai bồ đang lên vô nhà qua cửa sau,> Tobias thông báo khi mặt trời đã lên cao và phòng tôi tràn ngập nắng vàng rực rỡ.

Tôi không trả lời. Không thể nói cái gì.

Tôi nghe tiếng Tom đi rón rén qua phòng tôi, nghe tiếng ảnh mở cửa rồi đóng cửa phòng ảnh lại.

Tôi vọt khỏi giường và ra mở toang cửa sổ.

Đã đến lúc thăm chừng lão Chapman.

CHƯƠNG 20

Tôi dùng lối chim ưng Peregrine và bay tới ngôi nhà vắng nơi lão Chapman bị bắt làm con tin.

Tôi rất muốn tiếp tục cầm giữ lão Chapman và bắt tên Yeerk nhìn đối diện đến chết. Để cho Đế chế Yeerk biết rằng chúng cũng rất bị động, rằng chúng tôi cũng đủ tàn bạo khi bị đẩy dồn vào chân tường.

Cơn giận dữ bệnh hoạn của tôi muốn thế. Và suýt nữa tôi đã biến hình thành tê giác. Tôi đáp xuống một cành cây gần cửa sổ của ngôi nhà vắng. Ax vẫn còn ở bên trong.

<Mọi thứ êm xuôi chứ, Ax?> Tôi hỏi vọng vào.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake,> Ax đáp. <Tôi đã cẩn thận bước thẳng lên thủy tinh của cửa sổ

vỡ, làm cho nó kêu rộn rạo. Tôi tin là tên Mượn Xác này sẽ biết sử dụng những mảnh thủy tinh vỡ để cửa đứt dây trời khi tôi rời khỏi đây.>

<Tốt lắm,> tôi khen.

<Không tốt đâu, thưa Hoàng tử Jake, chẳng gì trong việc này là tốt cả,> Ax đáp lại. <Đây không phải là lối hành xử thích hợp của một chiến binh. Tôi sẽ không làm lại việc này lần nữa đâu.>

<Mình hiểu, Ax,> tôi thần thờ nói.

<Cô con gái của tên Mượn Xác này đã đi quanh đây khóc lóc tìm cha. Tôi đã nghe tiếng cô ta. Nghe cả sự kinh sợ của tên Mượn Xác. Tôi rất sẵn lòng chiến đấu ra trò với hắc trên chiến trường thật sự, nhưng tôi không phải là một kẻ tra tấn, khủng bố tù binh.>

Tôi chưa bao giờ thấy Ax giận dữ đến thế - hay gần như thế cũng chưa.

<Lỗi tại mình, Ax. Đó là trách nhiệm của mình. Bỏ chỉ làm những gì được mình ra lệnh trên tư cách là hoàng tử của bồ. Cái này là do mình hết mà.>

<Không phải. Những hành động của tôi là của tôi,> Ax nói dứt khoát, nhưng sự giận dữ đã hơi xẹp xuống. <Tôi xin lỗi vì đã để lộ ra sự giận dữ.>

<Chiến hữu, bồ có quyền tức giận mà.> Tôi nói nhỏ.

Một hồi lâu, Ax chẳng hó hé gì, còn tôi thì cứ đậu rũ rượi, đau khổ và xấu hổ ở trên cây.

<Tôi phải hoàn thành cho xong cái trò chơi đầy thử thách này,> Ax chán nản nói.

<Ừ, đúng thế.>

Tôi cứ đậu ở đó, phe phẩy cánh chống lại cái giá buốt của buổi sáng, nhìn những con người bình thường bắt đầu một ngày làm việc. Tôi nhìn họ hối hả ra lấy xe hơi, mở cửa nhét va-li hay máy tính xách tay vào ghế sau và lái xe bon bon tới văn phòng. Rất bình thường. Một ngày điển hình của một vùng ngoại ô nước Mỹ.

Chỉ trừ tình tiết: trên đường phố, một cô nhỏ khóc gọi cha mình đã bị mất tích từ đêm mà không hiểu lý do vì sao, và ở đây, một sinh vật nửa người nửa Yeerk đang bị đe dọa về một cái chết thảm khốc...

<Chết vì đói tia Kandrona, tên Yeerk kia. Đó là điều đang chờ đợi mi. Mi sẽ yếu dần... cơn đói dai mỗi lúc một tăng... nỗi khiếp sợ khi người nhận ra rằng không ai, không ai có thể cứu được người. Đó là điều người muốn sao? Hãy giúp ta, Yeerk, cũng là giúp chính người đấy.> Ax có lẽ đã truyền ý nghĩ đến cho riêng Chapman. Nhưng cậu ấy cũng muốn tôi nghe được.

<Cơ hội cuối cùng của người đây. Ta sẽ để người lại đây, bị trói, không ai giúp đỡ, cơn đói và cơn khát của vật chủ con người mà người chiếm hữu sẽ thiêu đốt cơ thể cùng với cơn đói của riêng người.>

Cho dù Chapman có trả lời thì tôi cũng không thể nghe thấy. Tuy vậy, tôi đoán ông ta đã trả lời. Bởi vì Ax lại nói, <Đó là lựa chọn của người đấy, Yeerk.>

Lát sau, Ax biến hình thành điều mươp và bay khỏi căn nhà vắng.

Lão Chapman sẽ trốn thoát. Chúng tôi cố ý để lại những miếng kính bể. Tin chúng tôi là Andalite, lão đình ninh chúng tôi không thông hiểu thế giới loài người nên không biết những mảnh thủy tinh có thể dùng để cắt cửa.

<Và hắn sẽ quay trở lại như một kẻ anh hùng,> Ax cay đắng nói. <Sự việc này sẽ được truyền tai nhau trong khắp bọn Yeerk, sẽ biến thành một chương đáng kỷ niệm trong lịch sử của bọn chúng. Và tên tôi sẽ trở thành một truyền thuyết đồng nghĩa với sự vùng vẫy. Một tên Andalite đốt nát, hống hách và tàn bạo.>

<Ax, mình đã không yêu cầu bồ làm thế nếu như nó không quá quan trọng.>

Ax nhìn tôi, đôi mắt điều mươp dữ dằn nhấp nháy. <Quan trọng đối với bạn, hay đối với cả cuộc chiến?>

Tôi không trả lời anh.

Tôi muốn tin nó quan trọng cho cả hai. Nhưng trí não kiệt quệ của tôi không thể lắp ghép được từ vựng để tự thuyết phục mình nữa là thuyết phục Ax.

Ax bay trở lại rừng, lau nhàu gì đó về nghi thức tắm rửa. Tôi bay về nhà và giải phóng cho Tobias khỏi vụ canh chừng.

<Tất cả đều có vẻ yên ổn,> Tobias báo cáo. <Vậy kế hoạch là sao? Làm thế nào tại này có thể theo gia đình bồ về miền núi?>

<Ba con mình sẽ đi vào giữa trưa. Đáng ra đi sớm hơn nhưng ba có vài công chuyện đột xuất phải giải quyết. Mình sẽ gặp mấy bồ ở trang trại nhà Cassie vào lúc 9 giờ để bàn kế hoạch.>

<Ừ. Gặp lại sau nha.>

Tobias bay đi.

Hai tiếng nữa chúng tôi sẽ lên đường tới căn chòi của ông Cố. Đến lúc đó tụi bạn sẽ nhận ra tôi không tới gặp tụi nó ở nhà Cassie - và lúc đó chúng tôi đã đi xa rồi.

Tôi đã sử dụng bạn bè vào phi vụ riêng tư này. Tôi đã quá mệt mỏi vì sự hoài nghi của Marco, về danh giá kênh kiệu của Ax và về thông cảm ướm át của Cassie.

Đây là gia đình của tôi. Anh trai tôi là tên giết người và ba tôi là mục tiêu. Còn tôi là tên ngốc đứng giữa. Chỉ có ba chúng tôi thôi.

Nếu Tom trong lúc tuyệt vọng mà tung cố gắng cuối cùng ra để tự cứu mình - cố giết ba tôi - thì tôi sẽ biến hình và chiến đấu.

Và điều cuối cùng anh tôi thấy là tôi - thằng em trai của anh, kẻ thù giấu mặt - chồm tới và tiêu diệt anh bằng sức mạnh tàn nhẫn, do chính trí óc tôi ra lệnh.

Tôi tự nhủ mình sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.

Vâng, BẤT CỨ ĐIỀU GÌ CẦN THIẾT!

Đột nhiên tôi thấy mình cần phải nói chuyện với Cassie. Và có lẽ tôi sẽ làm thế sau khi chuyện này kết thúc.

CHƯƠNG 21

Homer, chú chó cưng của tôi đã được đem qua gởi bên nhà Rachel. Ở đó nó sẽ trải qua bốn ngày được cưng chiều, nựng nịu và vui đùa. Sao mà tôi ước ao được đổi vị trí với nó quá!

Giờ thì, ba tôi, Tom và tôi có tám giờ chán ngán để lái xe trên đường xa lộ.

Tom ngồi phía trước cùng với ba, mặt mày sưng sứa, trả lời nhát gừng trước những câu hỏi bông đùa của ba.

Tôi đáp lại nhiều hơn, nhưng rồi cũng chẳng thiết tha trò chuyện nữa. Sau mười dặm thì tuyệt nhiên ba tôi thôi không làm vui lòng hai thằng con nữa.

Tôi ngồi co ro ở ghế sau, dòm chừng Tom, dò la xem có dấu hiệu gì về sự cạn kiệt tia Kandrona hay không.

Chẳng thấy gì cả. Có lẽ đêm qua trong khi đi tìm lão Chapman, tên Yeerk trong đầu Tom đã tranh thủ nạp dinh dưỡng no nê rồi.

Dẫu vậy cũng chẳng giúp được gì nhiều, bởi vì chúng tôi sẽ không trở về nhà trước hạn định ba ngày khắc nghiệt.

Tôi cố hình dung ra cuộc sống không có Tom. Không có anh trai, tôi sẽ là con một, Marco cũng là con một đó thôi. Và Cassie, Tobias cũng vậy mà...

Nhưng tôi đâu phải sinh ra đã là con một như tụi nó. Và tôi cũng không muốn thế. Vì muốn cứu Tom mà tôi đã trở thành hội viên Animorphs. Chính vì ảnh mà tôi chấp nhận thực hiện vụ biến hình đầu tiên. Chính vì để cứu ảnh mà tôi đã mò vào vũng Yeerk, khu liên hợp đầy rẫy những tiếng la hét kinh sợ, hãi hùng.

Tôi sẽ không để mất Tom cho bọn Yeerk đâu. Tôi cần phải giữ cho hy vọng còn le lói mãi.

Nhưng tôi cũng phải cứu sống ba. Tên Yeerk trong đầu Tom đã kẹt cứng trong cuộc chiến với tôi - dẫu rằng nó không biết điều đó. Chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung trên chiến trường có hai con người vô tội là anh trai và ba tôi - họ vô tình bị đẩy vô đứng giữa làn đạn của hai chúng tôi.

Sau một hai giờ gì đó, tôi ngủ gục.

Bốn tiếng sau, tôi tỉnh dậy khi ba tấp xe vào một quán bên đường để nghỉ ngơi và nhai trệu tạp phẩm hamburger và nhá khoai tây chiên cứng quèo.

Rồi trở lại đường cao tốc.

Cuối cùng, khi tôi tê điếng thần kinh vì ngồi tù túng, ba tôi quẹo xe vào một con đường hẻo lánh, rải sỏi.

“Chúng ta sắp tới nơi rồi,” ông thông báo về mặt mỗi.

Tôi ngồi thẳng lên. Tom cũng vậy.

Khu rừng rậm ôm chặt lấy con đường. Những cành cây hình như cứ vươn ra, đòi túm lấy chiếc xe. Không khí lạnh đi, sạch sẽ và trong lành hơn. Tôi nghe mùi đất oi oi.

Một con chuột chạy lon ton trên con đường trước mặt chúng tôi. Nó nhón cổ lên, không hề tỏ ra sợ hãi, điềm nhiên nhìn xe chúng tôi đi qua.

“Tseeeeeer!” Một con điều hâu không biết từ đâu sà xuống và chụp lấy nó. Lôi đi.

“Kẻ mạnh mới sống sót,” Tom lăm bằm, miệng ảnh nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Tôi nhìn thái dương ảnh, nhìn vào tai, muốn nhìn rõ con sên xám ngoét, ngo ngoe đang ở trong não ảnh.

Mi có kế hoạch gì không, tên Yeerk kia? Liệu trong rừng có đầy nhóc đồng bọn của mi không? Có bọn Hork-Bajir đang nằm phục không? Hay có chiến đấu cơ Con Rệp quần thảo bên trên, chờ một hiệu lệnh tấn công?

Hay cũng như ta đây, mi dự tính sẽ một mình xoay sở tất cả?

Đừng hòng tay đôi được với ta, Yeerk. Mi không thắng nổi ta đâu.

Kẻ mạnh mới sống sót, tên Yeerk kia.

“Tới rồi,” ba tôi loan tin, thổi phào rõ dài rồi dừng xe lại. “Xuống xe đi, các con.”

Đôi ủng của tôi nghiêng lạo xạo trên sỏi và lá thông. Trong sự tĩnh lặng của khu rừng, tiếng cửa xe đóng sầm vừa ầm ĩ vừa vô nghĩa siết bao.

Căn chòi của ông Cố ngự ngay giữa khoảng rừng trống, cỏ mọc lúp xúp, xung quanh là những tháp cây thông lá nhọn hoắt. Một con đường mòn nham nhở dẫn từ cửa trước thẳng tới cây cầu bắc ra giữa hồ.

Tĩnh lặng. Rồi mẹ tôi cùng ông bà ngoại ủa ra đón cha con chúng tôi. Mọi người ôm chầm lấy nhau mừng rỡ, và kéo nhau ra mái hiên nghỉ ngơi, hóng mát.

“Cứ nghĩ ông Cố không còn ở đây nữa là mẹ lại buồn nẫu ruột,” mẹ tôi âu sầu nhìn mặt trời chìm dần xuống hồ. “Cố rất yêu mến nơi này.”

“Ba nhớ khi Cố trở về từ chiến tranh,” ông ngoại trầm ngâm. “Cố biến thành một con người

khác hẳn. Cố bảo mình chẳng còn thiết thứ gì ngoài sự thanh bình, yên lặng sau khi đã chứng kiến quá nhiều điều...”

“Nhiều người không thể đương đầu nổi với thực tế chiến tranh,” Tom vọt miệng và nhận được cái nhìn sững sờ của ba mẹ và ông bà tôi.

“Cháu biết gì về chiến tranh hả Tom?” Ông ngoại tôi từ tốn hỏi. Xem ra ông cố không để lộ ra vẻ giận dữ. “Nếu ông nhớ không lầm thì cháu còn chưa có một ngày ở trong quân ngũ mà...”

“Đúng đấy,” Tom chống chế nhanh. “Nói vậy thật ngốc. Cháu chỉ nghĩ, ông Cố đã trải qua cả cuộc đời ở đây một mình...”

Trong khi mọi người thư giãn và hồi tưởng lại những chuyện cũ, thì tôi chỉ ngồi yên lắng nghe.

Tôi chẳng có kế hoạch nào cả. Không có gì. Chỉ phản ứng lại sự tấn công của Tom. Tôi đang chờ, lại chơi trò tự vệ nữa rồi.

Tới phiên mi đó, Yeerk.

CHƯƠNG 22

“Sao không tổ chức lễ mai táng vào ngày mai nhỉ?” Tom ngúng nguẩy hỏi vào buổi tối, khi hai chúng tôi đang ở trong phòng ngủ trên gác mái. “Chủ Nhật hay thứ Hai thì có gì khác nhau đâu?”

“Đó là ý nguyện của Cố,” tôi trả lời, nhìn quanh căn phòng âm u, nhỏ xíu. “Vả lại, mẹ bảo là người ta không bao giờ làm lễ an táng vào ngày Chủ Nhật. Chủ Nhật là canh quan tài, còn thứ Hai là chôn cất.”

“Hừm, thật dớ dẩn,” Tom dè bủ, nhìn tôi ngồi tồ hờ trong chiếc ghế cũ. “Chú mày định làm gì?”

“Chẳng làm gì cả,” tôi lơ đãng đáp, tay nhấc một chồng sách cũ xì, bụi bặm ra khỏi cái hòm màu xám bằng da. “Anh có nhớ không Tom? Đây là cái rương của ông Cố.”

Tom liếc nhìn nó rồi quay đi chỗ khác. Ánh ngó láo liên khắp phòng hầu tìm việc gì đó để làm cho đỡ buồn.

Tôi mở chiếc rương ra. “Nhớ lại đi, Tom. Em nhớ không rõ lắm. Đâu như là khi em mười tuổi, Cố chỉ cho chúng ta xem “bảo bối” của mình. Những bức tranh và đồ quân trang tử trận đánh Bulge thì phải?”

“Hình như vậy,” Tom ơ hờ nói.

“Các chiến sĩ không biết mình sẽ bị đói, lạnh hay sẽ bị bắn chết. Cố kể vậy đó...”

Tom đảo tròn mắt, chẳng thêm lưu tâm đến những gì tôi nói. Đúng là Tom, tôi nghĩ về thân phục. Giỏi cho tên Yeerk, hẳn đóng kịch quá đạt.

“Vào lễ Giáng Sinh, họ nhớ nhà phát cuồng lên trong hầm trú ẩn. Họ hát bài *Đêm Thánh vô cùng*. Kẻ thù phía quân Đức cũng hát bài này. Cả hai phe đều cô đơn, xa nhà, nhớ nhung. Cả hai phe đều mong ước chiến tranh sẽ chấm dứt...”

“Ừ hử,”

“Bộ anh không nhớ Cố đã kể cho chúng ta nghe tất cả những điều đó sao, Tom?” Tôi nhấn mạnh, muốn anh thừa nhận. Thật lố bịch! Tôi muốn anh Tom thật sự bên trong phải làm bước đột phá, để tỏ ra là anh trai đích thực của tôi, dù chỉ trong một phút.

Tom thở dài. “Hơi hơi nhớ thôi. Anh chẳng phải là kẻ hay ghi nhớ những câu chuyện chiến tranh cũ mèm.”

Tôi lôi chiếc hộp nhỏ đựng Huân Chương Anh Dũng và Chiến Thương Bội Tinh của ông Cố ra. “Cố là người dũng cảm. Tin vào danh dự. Tất cả những chuẩn mực xa xưa về sự cao cả.”

“Ờ, cái đó xưa cách đây cả triệu năm rồi,” Tom bình luận. “Danh dự và lòng dũng cảm chẳng là gì cả, chúng không có trong thế giới thực tại. Cái đáng nói tới là ta có chiến thắng hay không đã. Sau đó mới nên bàn luận về danh dự và lòng dũng cảm. Khi ở trên chiến trường ta có thể làm bất cứ điều gì. Tất cả những thứ đó chỉ đáng nói ra khi ta tiêu diệt kẻ thù và những tên kỳ đà cản mũi.”

“Anh sai rồi,” tôi nói lạnh tanh.

Tom híp mắt, nhìn tôi vẻ coi thường. “Mày còn con nít biết gì. Mà nè, cái gì đây?” Ảnh thọc tay vào rương, lôi ra một bao da, rồi rút ra một con dao găm. Lưỡi dao dài chừng hai tấc, sáng chói lên trong ánh đèn dầu tù mù.

Bỗng dưng không khí trong căn gác mái ngọt ngào hẳn đi.

“SS,” Tom mân mê lưỡi dao găm. “Đây là dao găm của bọn Đức Quốc Xã. Chắc là Cố đã rút ra khỏi xác một tên lính tử trận để làm kỷ niệm. Ghê thật.”

“Anh sẽ làm gì với nó?” Tôi hỏi.

Tom nghiêng đầu nhìn tôi dò hỏi.

“Anh không được lấy nó. Nó không phải là của anh mà, Tom.” Tôi nói gấp gáp.

“Ê, chú mày lấy mấy cái mẽ đay đi, còn anh đây nhận dao găm,” Tom đề nghị. “Vây là quá tốt rồi. Chú mày cứ việc ngồi ngẩn ngơ mà suy ngẫm chuyện dừng cảm với lại danh dự. Còn anh thì giữ vũ khí, nó sẽ giúp anh mày hoàn thành công việc. Nghe hợp lý chứ hả?”

Tôi cố giữ cho khuôn mặt mình không biểu hiện bất cứ một xúc cảm nào. Cả tôi nữa, tôi cũng đang diễn vai của mình.

“Em sẽ không lấy bất cứ cái gì cho đến khi hỏi mẹ và bà ngoại,” tôi nói, cẩn thận đặt trả những tấm huân chương vào cái hộp nhung và chờ cho Tom cũng làm vậy với con dao găm.

“Sao?” Tôi giục. “Cất trở lại đi chứ ông anh.”

“Hỏi mẹ với chả hỏi bà,” Tom nói xoi xoi. “Mày đúng là đồ nhóc con. Mày nghĩ mọi thứ đều đơn giản phải không? Đúng-sai, trắng-đen... tất cả đều rành rõ? Giữa người tốt và người xấu không có gì làng nhàng ở chính giữa phải không?”

Không đâu, Yeerk. Tao đã từng lưỡng lự, lần chần rồi. Giờ tao đã nhất quyết đứng hẳn về một phía. Tao sẽ làm điều phải làm. Tao biết tất cả những gì là đen tối hay tươi sáng.

Tôi nói, “Đôi lúc ngay cả người tốt cũng làm những chuyện xấu. Điều đó không có nghĩa là không có sự khác biệt nào giữa người tốt và kẻ xấu.”

“Tốt và xấu,” anh nói với một nụ cười chán chường.

“Mạnh và yếu. Đó mới là hiện thực. Người thắng và kẻ bại.”

“Con dao, Tom.” Tôi nói dứt khoát.

Tom cất lưỡi dao găm vào rương trở lại.

Tom tắt đèn. Chúng tôi lê bước về hai chiếc giường một - công sự cá nhân - của mình và ngủ.

CHƯƠNG 23

Đêm lạnh toát. Đen ngòm.

Bàn chân tôi là những cục nước đá cứng ngắc, dù rằng đã được quấn giẻ trong đôi ủng tã sòn. Những ngón tay tôi đặt chết trên khẩu súng trường M-1.

Tôi có một ổ đạn chỉ còn lại một nửa và một trái lựu đạn. Nếu bọn Đức xộc tới, mọi việc sẽ kết thúc rất nhanh.

Tôi chưa hề được ăn một bữa nóng kể từ khi... Liệu tôi đã bao giờ được ăn một bữa cơm nóng hồi chưa nhĩ? Tôi đã bao giờ được ấm áp? Hay tôi luôn phải ở trong cái hầm lạnh lẽo này. Một cái lỗ đào ngay vào trong tuyết. Tôi đã sống suốt đời ở đây, trong bìa rừng tăm tối, teo quắt, run rẩy và chờ nghe tiếng đợt trọng pháo tiếp theo nổ, chờ nghe tiếng xe tăng lạch xạch bổ tới?

Đêm Giáng Sinh. Chúc mừng Giáng Sinh vui vẻ.

Tôi nghe tiếng ho khùng khục từ hầm cá nhân sát bên. Đó là Mathews. Anh ta là dân Arkansas hay Alabama gì đó. Một anh chàng người miền Nam. Một cậu bé thuộc đợt viện binh cuối cùng cho đơn vị của tôi.

“Ê, nhóc,” tôi khẽ khàng nói bằng cái giọng dùng đục. “Ngỗng hay dăm bông?”

“Cái gì?” Cậu ta thở hỗn hển giữa những cơn ho.

“Ở nhà mẹ cậu thường nấu món gì trong bữa Giáng Sinh? Ngỗng hay dăm bông?”

Mathews im lặng một hồi lâu, rồi thốt lên “Dăm bông.”

“Ừa, người ta thường nấu ngỗng mà. Mẹ tôi thường quay hân một con.”

Từ căn hầm thứ hai phía bên phải tôi, một giọng khàn đục cất lên. “Đừng nghe hân, cậu bé. Sarge làm gì có mẹ.”

Hình như Mathews cười. Khó mà nói được khi đang ho sù sụ. Bệnh viêm phổi. Đáng ra cậu ta phải được rút về tuyến sau. Nhưng tình thế bức bách lắm, không thể có chuyện về phép ba ngày rồi trở lại chiến tuyến sau.

“Sarge,” Mathews gọi khi vừa ngớt cơn ho. “Sarge.”

“Hả?”

“Anh viết cái thư đó cho tôi chứ? Tôi biết đó là việc của đại úy nhưng anh ta không biết tôi. Anh viết nha.”

Ừm, đó là cái thư... Duy nhất chỉ có một lá thư - thông báo cho gia đình binh nhì Mathews rằng anh ta đã anh dũng hy sinh.

Tôi thốt ra câu gì đó thô lỗ và tục tĩu. Không thể để Mathews nghĩ như thế. Một khi bạn bắt đầu cho rằng bạn sẽ chết, rất có thể, bạn sẽ chết thật.

“Báo cho mẹ tôi biết là tôi vẫn khỏe,” cậu ấy bảo.

“Cậu tự đi mà nói lấy. Tôi không phải là hòm thư của quân đội Mỹ,” tôi nói. “Hãy báo cho bà ấy biết khi nào anh về nhà.”

“Chúc Giáng Sinh vui vẻ,” một giọng cay đắng ồ lên bên phải tôi.

Một lúc lâu chẳng ai nói gì. Chúng tôi chờ nghe tiếng đạn súng cối rót sang, chờ tiếng xe tăng ùn ùn kéo tới. Chờ một tiếng tách của một tên bắn tĩa, và rồi than khóc cho một người đột nhiên ngã xuống.

Nhưng rồi bầu không khí mong manh bỗng lao xao những giọng nói. Thoạt đầu âm ừ, rồi sau là bản đồng ca về đêm thánh thiêng liêng. Tiếng hát ngân vang đưa tôi về nhà với gia đình, trăm đầy cái vòm bụng trống rỗng và ve vuốt trái tim tan nát của tôi.

“Đêm thánh tưng bừng,”

“Đêm thánh thanh bình,” binh nhì Mathews sẽ sàng hát và mỉm cười.

“Hình như bọn Đức cũng hát bài này,” tôi thì thào.

“Yeerk không hát,” binh nhì Mathews cãi. Đột nhiên cậu ấy ở kề bên cạnh tôi.

Cậu ấy mở mắt ra, nhe hàm răng trắng nhợt... Và đâm tọt con dao găm của bọn phát xít vào trái tim tôi.

Tôi choàng mở mắt.

Tối mò mò.

Tôi ngồi dậy, tim đập như trống trận. Mắt tôi ngó vội qua giường Tom. Đằng đó trống trơn.

Tôi đang ở trong căn chòi của ông Cố.

Dùng chung phòng ngủ áp mái với anh trai.

Khuya lắm rồi. Quá khuya để Tom còn thức.

Nghẹn đắng cổ họng, tôi lật đật chạy ra mở chiếc rương.

Con dao găm không còn ở đó nữa!

CHƯƠNG 24

Tôi vùng dậy khỏi giường. Mồ hôi túa rịn ra.

Tôi lao vội xuống cầu thang.

Ánh đèn đêm mờ ảo, vàng vọt.

Tiếng ngáy. Tiếng ào xào.

Tất cả mọi người vẫn đang yên giấc.

Tôi dừng lại ở phòng ngủ chính và nhìn vào chiếc tròng kỷ.

Mẹ tôi đang nằm ngủ ở trên, nhưng ba tôi thì chẳng thấy đâu.

Ồ không! Quá trễ rồi chẳng? Tôi đã buông lời cho Tom một cơ hội hoàn hảo.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa trước.

Krííí...

Tiếng cửa kêu rít khiến tôi cứng người lại.

Tôi nín thở.

Không có gì cả.

Lách mình qua khe cửa mở, tôi núp chờ trong bóng tối của hành lang. Tai căng lên lắng nghe. Gió mang đến tiếng rù rì...

Kia kìa!

Ba và Tom đang ngồi ở mé cuối cây cầu vắt ra giữa hồ. Hai người đang nói chuyện, chân thõng xuống dòng đưa dưới nước.

Ba tôi cười sảng khoái và quàng tay ôm vai Tom.

Chiếc áo len của Tom xê dịch, tetch ra một mảng lưng, thoáng để lộ con dao găm đang thập thò loe loé trong túi.

Ba tôi không nhận ra điều đó, ông lại cười và bỏ tay xuống.

Tom và ba tôi đang tỉ tê tâm sự, giữa đêm hôm khuya khoắt. Tom là kẻ phản bội còn ba tôi là người bị phản.

Tôi thừa biết ai là kẻ khơi mào chuyện này.

Tom đang giả bộ hối hận về kiểu hành xử của mình bữa trước. Hắn làm bộ muốn nói chuyện với ba như những người đàn ông với nhau.

Dối trá. Tom đã lừa ba tôi ra ngoài, nơi không ai có thể nghe và thấy những hành vi của hắn.

Tom lén ngoặt tay ra sau, chạm vào lưỡi dao găm. Mấy ngón tay hẩn nắm chặt cán dao.

Tôi cần phải làm cái gì đó. *Nhanh lên!*

Tôi phóng khỏi hàng hiên, chạy lẩn vào hàng cây tối thui và biến hình. Tôi cóc cần biết rằng nếu làm thế tôi có thể bị Tom nhận ra.

Nếu Tom biết tôi là kẻ thù thì tôi không thể để cho ảnh sống. Ảnh dám hành động, tôi sẽ phản công tức thì.

Adrenaline đang trào trong các động mạch của tôi. Vù ra từ trong cơn khiếp đảm.

Lớp lông dày cam vằn đen túa ra khỏi cơ thể tôi. Mũi bẹp đi, dẹp ra, các giác quan nổi lên. Ngửi, nghe... rõ mồn một. Đêm rõ như nhìn bằng mắt cú.

Tôi có thể thấy được sự hoan hỉ của Tom.

Ảnh đang phấn khích, mong chờ vụ giết chóc.

Các giác quan cộp. Sức mạnh cộp. Tom sẽ bất lực trước nó thôi. Một thằng người với con dao chống lại cộp chẳng khác nào chống xe tăng bằng giăng ná.

Người tôi đổ ập về phía trước khi xương cốt u phồng trong bốn cẳng đầy cơ bắp.

Nhanh lên, tôi thầm quát mình. Chân tôi loe ra và móng chân cong lên thành móng vuốt cộp kinh khủng.

Nhưng khi tôi còn đang ở giữa đường tới cầu thì con dao găm sáng loáng đã được rút ra.

CHƯƠNG 25

RRẦẦẦẦẦ!

Âm thanh sắc lạnh rít lên trong đêm!

Ba tôi và Tom cùng sừng sốt nhìn lên khi cây cầu gỗ chao nghiêng và đổ ụp xuống. Toàn bộ cây cầu bị bẻ oặt lên bởi một lực rất mạnh nào đó.

Cả ba tôi và Tom bị rơi tồm xuống nước.

“Hây!” Ba tôi la và chìm ngấm.

Ông cố nhoai lên, thở phì phì, khoả nước cuống quýt nhưng rồi lại chìm xuống.

Tôi ngừng lại, chết trân trong bóng tối. Ba tôi bơi giỏi như cá mà. Tại sao ba lại ngoi lên một chút rồi lại tụt xuống như thế chứ?

“Grừ,” ba tôi rên rầm và nổi lên cách cây cầu bị tàn phá gần chục mét và lại biến mất... Cứ như ai đó lôi tuột ông xuống và kéo ông ra khỏi Tom.

Tom giận tím người, quấy đạp và quay quắt dưới nước, cố không cứu ba tôi, nhưng vẫn dõi ông trong tầm nhìn. Nỗi căm hận dấy lên trong mắt tôi.

Lông tôi dựng đứng cả lên.

Cái miệng vẫn còn là người vọt ra tiếng gầm gừ.

Tôi lại chồm lên trước.

“Gừm,” ba tôi lại ngoi lên, cách xa cây cầu thêm mười mét nữa. Tom vẫy vùng trong nước, cố sống cố chết đuổi theo ba.

Đột ngột, một cái vây cá nhoi lên khỏi mặt nước đằng sau Tom.

Cá mập chẳng? Cá mập giữa một cái hồ trên núi? Ồ, không, không phải cá mập, mà là cá heo.

Liền đó, cái vây chẻ nước và hình như hút thẳng vào lưng Tom.

“Hự!” Tom cong người lại, mắt trố lên ngạc nhiên và cuống cuồng ngụp mặt hụp lặn dưới làn nước. Sau đó dường như anh ta không thể bơi được nữa.

Cái vây lướt êm ru qua mặt nước.

“Tom! Tom! Con có sao không?” Ba tôi la thất thanh, lo lắng cho cậu con trai quý báu. Ông đang lóp ngóp trở lại qua bụi rậm đầy dây leo.

Tom nằm sấp, trôi lều bều bất động trên mặt hồ.

Ba tôi sẽ chẳng kịp bơi ra tới đó để cứu ảnh đâu.

Nhưng tôi thì thì có thể. Cọp có thể bơi rất nhanh và tôi sẽ cứu được ảnh.

Nhưng tôi cứ đứng như trời trồng: Trí óc quay cuồng với ý nghĩ nếu Tom mà là Tom thì ảnh sẽ được giải thoát. Nếu tên Yeerk chết thì tôi được thoả chí phục thù. Chúng tôi sẽ mạnh hơn, an toàn hơn với cái chết của tên Mượn xác tên Tom.

Chẳng biết phải làm gì nữa.

<Jake! Hoàn hình ngay!> Một giọng truyền ý nghĩ ra lệnh. <Bồ đang ở giữa trời. Hoàn hình mau!>

Tôi ngoan ngoãn tuân lệnh. Tự dưng lần này tôi lại thấy vui mừng vì phải nhận lệnh hơn là ra lệnh. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì có người ra lệnh giúp tôi.

Bọn bạn đã lặng lẽ theo tôi tới căn chòi của ông Cố. Tụi nó yểm trợ tôi mặc dù tôi không yêu cầu. Tụi nó đã “tự tiện” quyết định mà không chờ đến tôi...

Tôi bước về phía trước bằng những bàn chân nhẹ nhõm của người. Lớp lông cọp đã rụng biến.

Tom sẽ chết đuối nếu tôi không cứu anh ta.

Cứu hắn có nghĩa là ba vẫn có nguy cơ bị giết.

Cứu với! Tôi muốn thét lên. Hãy chỉ cho tôi biết tối phải làm gì.

Nước hồ lăn tăn. Dợn sóng. Thành linh, cơ thể bất động, bị thương của Tom đang băng băng qua mặt nước như một ván trượt. Hắn bị đẩy lẹ vào bờ.

Tôi chạy ra phía mé nước, phản ứng của tôi trong ánh trăng là của con người.

Vừa thở hào hển, tôi kéo cơ thể Tom lên khoảng đất trống. Nước rỏ ròng ròng từ gương mặt im lìm của anh. Cẳng chân phải của Tom rơi phịch xuống vẹo vọ.

“Cứu,” tôi hét toáng lên, chân nhảy loi choi.

Tom ho sù sụ, ụa ra cả mấy thùng nước hồ tanh nồng.

“Đừng nhúc nhích,” tôi lắp bắp, cố giữ Tom thật yên. Có gì đó không ổn với cẳng chân anh. “Em nghĩ chân anh gãy rồi...”

“Jake!” Ba tôi vừa hét, vừa lịch bạch chạy tới. Quần áo ba ướt đẫm, tơ tả và bị nhúng đầy bùn sệt đen thùi. “Tom có sao không?”

“Không,” tôi lắc đầu. “Có lẽ phải gọi xe cứu thương. Ba ơi, lẹ lẹ lên!”

Ba tôi chạy biến vào căn chòi. Tôi nhìn xuống Tom. Trong đầu anh trai của tôi là một kẻ sát nhân, chút xíu nữa là giết mất ba tôi rồi.

Nhưng những gì tôi nhìn thấy, đôi mắt tôi nhìn vào, những thứ ấy đều thuộc về anh trai tôi.

Tôi ngồi ệp xuống bùn bên cạnh Tom.

Mặt anh trắng bợt bặt, răng đánh lập cập và nước mắt ứa ra lẫn vào trong tóc.

“Cút ra khỏi đây, thẳng lùn,” anh thở khò khè. “Hãy ra khỏi đây và để tao một mình...”

“Không,” tôi gạt phắt, xán lại gần hơn. “Em... không nghĩ thế.”

Tôi không đi cho tới khi chiếc trực thăng cứu hộ, rời khỏi bầu trời đầy sao và mang Tom đi.

CHƯƠNG 26

“Được rồi, em yêu. Em cũng vậy nhé.”

Ba tôi cúp máy và thở dài, tay đưa lên vò mớ tóc rối bù, rồi quay nhìn biển với vẻ mặt lo âu.

“Sao ạ?” Tôi dò hỏi.

“Mẹ con bảo họ sẽ mang Tom trở lại bệnh viện thành phố của chúng ta,” ba nói, và ngồi phịch xuống ghế. “Anh còn bị gãy chân nặng và phải đem về thành phố mới có đủ trang thiết bị để chữa trị.”

"Không giỡn được," tôi nói, chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Dĩ nhiên: về nhà. Về nơi có nhiều Kẻ Mượn xác chung quanh để chắc chắn rằng Tom sẽ đến được vùng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona...

“Tom phải nằm dưỡng thương một thời gian, nhưng dầu sao thì cũng ổn rồi,” ba tôi nói nặng nề. Ông nhồi người ra ôm chầm lấy tôi. “May quá, ơn trời là con đã ở đó kịp thời để cứu anh con, Jake à.”

“Con không cứu anh,” tôi bác bỏ. “Anh tự trôi vào bờ. Con chỉ túm lấy anh và kéo lên khỏi mặt nước thôi.”

“Con đã cứu được Tom,” ba tôi vẫn khẳng khẳng. “Hồi tối ba sợ hết hồn luôn đó, Jake. Ba không muốn mất bất cứ đứa nào...”

“Cả con cũng vậy,” tôi nói theo.

Và chúng tôi đã sém đi tới đích của mình. Con dao găm đã rút ra phân nửa. Một con cạp đang chạy phăm phăm.

"Ừm, ba cần một tách cà phê," ba tôi nói.

"Để mẹ pha cho," bà ngoại nói.

"Cho tôi một tách nữa nhé," ông ngoại gọi với theo.

“Sáng mai, ba sẽ gọi cho người xây cây cầu và báo cho họ biết về sự cố,” ba tôi nói. “Hình như dòng chảy ngược hoặc một cái gì đó đã kéo ba xuống hồ. Thật là nguy hiểm!”

"Phải ạ. Ừm, ba nè, con sẽ quay lại ngay, được không ạ?" Tôi nói. "Con cần một ít không khí trong lành." Tôi lỉnh ra khỏi cửa, biến vào màn đêm đang tan nhạt dần.

Tôi đứng lại một lát để nghe ngóng, nhưng vô ích.

Khả năng nghe của con người quá hạn chế.

Tôi đang rộng đôi tay.

<Ở đây này, Jake,> Tobias gọi tôi từ lùm cây rậm rạp.

Tôi bước tới và gặp bọn bạn trong tối. Không đợi tôi hỏi, bọn nó đã tíu tít kể lại mọi chuyện... Hoá ra, Tobias đã không hề rời mắt khỏi ba bố con tôi kể từ khi chúng tôi rời thành phố. Ngay khi Tom và ba tôi ra khỏi căn chòi của ông Cố, Tobias đã báo động cho mấy đứa kia ngay.

Cassie đã nhanh chóng biến thành cá voi, để từ phía dưới bầy sập cây cầu. Còn Rachel và Ax biến thành cá heo húc Tom gãy chân và kéo ba tôi lên bờ an toàn...

Tôi muốn nói rất nhiều điều.

Như là các cậu ấy thật sự đã cứu gia đình tôi.

Sự xúc động của tôi.

"Cám ơn," tôi lí nhí đầy cảm kích.

"Ê, đừng nói vậy chứ, chuyện nhỏ thôi mà..." Rachel liền thoảng. "Dù sao thì, tụi này cũng cần một kì nghỉ mà."

<Chúng tôi đã có nhiều thời gian để xem xét cái kiến trúc cũ kĩ đó với đủ loại động vật và gặm nhấm,> Ax nói, hướng ánh mắt về phía một chòi săn bỏ hoang phía bên kia hồ. <Chúng tôi đã khám phá ra vài loài nhện cực kì lớn.>

"Và chuột nữa. Đừng bỏ qua đám chuột chứ," Cassie cười, nói.

<Về phần mình thì chuyện đó thực sự thú vị đấy,> Tobias cũng lên tiếng.

"Đó là lí do mà bồ ăn như heo vậy," Rachel nói.

Tụi nó đang hết sức ráng khỏa lấp sự bối rối của tôi.

“Marco đâu rồi?” Tôi chợt nhớ là này giờ chẳng thấy mặt nó đâu cả.

Cassie nhún vai. "Cậu ấy không biết liệu bồ có muốn gặp cậu ấy ngay hay không. Cậu ấy nghĩ có lẽ bồ cần chút thời gian để bình tĩnh lại hay gì gì đó."

“Ra đi, Marco.”

Marco bước ra từ sau một gốc cây. Trông nó có vẻ tỉnh quái. Và tôi cũng chẳng lấy thế làm ngạc nhiên.

"Ê, Jake Bự."

“Marco. Đây chắc chắn phải là kế hoạch của bồ rồi.”

“Ừm... chỉ phần lớn thôi.”

“Kế hoạch xịn đấy.”

“Cám ơn. Nếu không có người Chee lái chiếc trực thăng cứu hộ và khăng khăng đòi chở Tom về nhà, thì tất cả những gì tụi mình thu hoạch được sẽ chỉ là một thằng bé què chân ở ngay giữa rừng.” Marco nói, tỉnh rụi như chẳng có gì xảy ra.

“Tom đã trở về nhà, sống nhàn. Ba mình cũng không sao. Mình đáng ra phải nghĩ đến việc này từ trước. Tom bị thương, một lý do chính đáng để không phải đi chuyến này. Đáng ra mình phải thấy trước mới phải...”

Marco rụt vai. “Ừm, ừm...”

“Mình quá bấn bịu nên không thể nghĩ gì cho ra hồn được,” tôi nói. “Mấy bồ nói đúng. Mình quá gần để nhìn rõ mọi sự...”

Marco không tranh luận, cũng không tỏ vẻ hả hê. Tôi nghĩ mỗi người trong chúng tôi đều có điểm mạnh và điểm yếu của mình. Điểm mạnh của Marco là khả năng nhìn thấu đáo mọi chuyện, kể cả khi điều đó mang lại những kết quả và những cảm xúc không hay ho gì, đúng sai lẫn lộn.

Nó đã tìm được giải pháp mà tôi bỏ sót.

Tôi nắm lấy tay của Marco và kéo nó ra xa khỏi đám bạn. Ra chỗ không ai nghe thấy.

"Bồ là bạn tốt nhất của mình, Marco. Nếu có lúc mà bồ lại nói rằng mình đang mất kiểm soát, vướng vào rắc rối, không thể lãnh đạo -"

"Thì bồ sẽ đá đít tui hả?" nó chen ngang với nụ cười toe toét.

"Không. Mình sẽ lắng nghe. Mình sẽ nghe mà. Sau đó mới đá đít bồ."

Nó bật cười. Tôi cũng cười. Có thể nói gì đây? Marco và tôi mãi mãi là bạn.

Hai đứa tôi trở về với nhóm bạn. Tôi kéo Marco dừng lại. "Marco nè?"

"Chuyện gì?"

"Toàn bộ kế hoạch này thành công bởi vì Tom đi ra ngoài và tự biến mình thành mục tiêu dễ bị tấn công. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không làm thế?"

Marco không nhìn tôi.

"Bồ phải ngăn mình bằng mọi giá," tôi nhấn mạnh. "Bồ phải đảm bảo an toàn cho cả bọn và giữ mình sống sót. Đó mới là ưu tiên trên hết nha."

Nó gật đầu.

"Vậy, ngộ nhớ mấy bồ không đến kịp lúc? Ngộ nhớ Tom đã giết được ba mình?"

"Điều đó khá rõ ràng mà, sau khi tui đã suy nghĩ kĩ, rằng nếu Tom giết được ba bồ thì bồ cũng sẽ nổi điên lên," Marco nói một cách điềm tĩnh. "Giống như một ván cờ: Tom giết ba bồ, và bồ giết anh. Bồ theo sau Tom, để lộ cả bồ và tui này. Trò chơi kết thúc. Vì vậy tui này không thể để chuyện đó xảy ra. Ba bồ sống sót thì bồ cũng sống sót. Vật hy sinh duy nhất chỉ có thể là Tom. Nhưng việc xảy ra với Tom phải có vẻ thật tự nhiên, không liên quan đến những kẻ hóa thú cũng không liên quan đến bồ. Phải thật cẩn thận. Vậy nên nếu điều đó thật sự xảy ra -"

"Đủ rồi," tôi khẽ nói và lắc đầu. Tôi không muốn biết thêm gì nữa.

Một lúc lâu chẳng đứa nào nói gì cả. Tôi để mọi thứ lắng xuống.

Bạn có biết những gì Marco và tôi đã từng bàn đến không? Ấy là: Liệu Người Dơi có thể đánh bại Người Nhện hay không. Liệu Sega [6] có tốt hơn Nintendo hay không. Liệu một cô gái nào đó sẽ thích đi chơi với tôi hơn hay với Marco hơn.

Thế mà bây giờ...

"Tội mình là ai chứ, Marco? Chuyện gì sẽ đến với tội mình đây?"

Nó không trả lời. Tôi cũng không mong chờ điều đó. Cả hai đứa tôi đều biết chuyện gì đã xảy ra.

"Mình vào nhà thì hơn."

"Ừ. Tội này cũng cần về nhà. Máy đưa quá giang một xe chở gia súc tới đây. Hy vọng sẽ có gì đó thơm tho hơn trong chuyến ra về..."

Tôi quay bước về hướng căn chòi.

CHƯƠNG 27

Hôm sau, mẹ tôi trở lại. Đó là ngày Chủ Nhật, ngày canh quan tài của ông Cố. Đám tang sẽ diễn ra vào thứ Hai.

Đội quân kèn của nhà nguyện đã đến để tiến hành những nghi thức tang lễ. Những cựu chiến binh mang lá cờ Mỹ ra khỏi quan tài ông Cố và đưa cho bà ngoại tôi.

Bà và một người đàn ông cao lớn lụ khụ nhìn nhau một lúc lâu như là cùng nhau san sẻ những kỷ niệm, cả một đời kinh nghiệm chỉ họ mới hiểu.

Tôi cũng lờ mờ hiểu, mặc dù vậy, đây không phải là cuộc chiến của ông bà mà là của chúng tôi. Vì bây giờ chúng tôi là những đứa trẻ đang đứng trên chiến trường. Phải chiến đấu, đổ máu để thành công hay thất bại, thắng hoặc thua.

Chúng tôi phải chịu đựng những cơn ác mộng và mang một tâm hồn già dặn.

Giờ thì tôi đã hiểu những lời mà ông Cố đã nói với tôi dạo trước. Cố chỉ nói cho tôi nghe về chiến tranh có hai lần. Một lần khi tôi mở cái rương của Cố ra và lần nữa là vào những ngày xưa xưa rồi khi ông cháu tôi cùng ngồi bên hồ...

Khi cuộc chiến của tôi kết thúc, nếu tôi vẫn sống sót, có lẽ tôi cũng sẽ không nói nhiều về nó.

Với những gì đã trải qua đến mức như thế, một lần là quá đủ rồi.

Mỗi người chúng tôi ghé tay vào nâng quan tài của ông Cố.

Đó không phải là một đám tang rầm rộ. Nhưng tất cả mọi người đều khóc. Kể cả tôi...

Chúng tôi về lại căn chòi của ông Cố và gọi tới bệnh viện nói chuyện với Tom. Ảnh khỏe.

Tất cả mọi chuyện lại trở về như cũ. Anh trai tôi vẫn sống, cả kẻ thù trong đầu ảnh cũng thế. Đó là một cuộc chiến vô nghĩa chẳng ai muốn mà cũng chẳng ai có lợi lộc gì. Tất cả phải chịu đau đớn, khổ sở, dù là lão Chapman, Ax, Tom, Marco và tôi và nhiều người khác... Nhưng tất cả đều sống và trong chiến tranh bất cứ khi nào thức giấc và nhìn thấy được mặt trời thì đó đã là một chiến tích rực rỡ.

Gia đình tôi khởi hành trở về thành phố vào ngày thứ Ba.

Tôi ngồi phía trước với ba trong khi mẹ tôi ngủ ngon lành ở băng ghế sau.

Ba để tôi chọn kênh radio và nói với tôi lần thứ một triệu rằng “thời của ba âm nhạc hay ho tuyệt vời hết cỡ chứ chẳng tệ như bây giờ đâu...”

Lúc chúng tôi mời đội kèn ăn cơm trưa, mẹ tôi cất giọng cảm rầm rề đã đến lần thứ mười triệu rằng: cả hai cha con tôi ăn quá nhiều mỡ.

Tất cả mọi thứ đều bình thường.

Chúng tôi nói về ông Cố và về đủ thứ khác.

Cuốc xe trở về có vẻ ngắn hơn.

Tom đã đánh rơi con dao găm của bọn SS xuống hồ khi bị tống rớt khỏi cầu. Có lẽ nó đã chìm nghỉm xuống bùn rồi.

Nếu chịu khó mò mẫm chắc tôi cũng sẽ tìm lại được nó thôi, nhưng chẳng để làm gì cả...

Bà ngoại đã trao cho tôi giữ những huy chương của ông Cố. Bà bảo đó là ý nguyện của ông... Dù rằng, khi còn sống, rất ít khi ông Cố đem bày chúng ở những nơi dễ thấy cho mọi người chiêm ngưỡng.

Bây giờ tôi đã khôn lớn hơn nhiều. Tôi hiểu, mỗi lần nhìn những tấm huy chương đã được đổi bằng rất nhiều xương máu ấy, ông Cố luôn nghĩ về những điều xảy ra, những điều ông đã thấy người khác làm và ông cũng làm...

Tôi biết ông tự hào vì mình đã làm những điều tốt nhất cho đất nước, để bảo vệ đất nước... Nhưng tôi cũng hiểu tại sao huy chương của ông lại được cất kỹ trong cái rương trên gác mái, xa khuất tầm mắt của bất cứ ai.

Một ngày nào đó, nếu có những huy chương truy tặng cho những chiến sĩ chống Yeerk, có lẽ tôi sẽ cần phải sắm một chiếc rương.

HẾT TẬP 31

[1] Nguyên văn: RPVs - viết tắt của từ Remote Pilot Vehicles.

[2] Là loại phòng được thiết kế dành riêng cho những người điên trong bệnh viện tâm thần.

[3] Nguyên văn: Twilight Zone - là một bộ phim truyền hình nhiều tập (tổng cộng 156 tập) do Rod Serling sáng tác và kể lại. Mỗi tập phim dài 30 hoặc 60 phút có nội dung độc lập nhau, là một sự pha trộn giữa khả năng tưởng tượng, khoa học viễn tưởng, sự hồi hộp, nỗi kinh hoàng và thường kết thúc bằng những hình ảnh méo mó, quái dị rùng rợn và không thể dự đoán trước. (NDBS)

[4] Từ lỏng trong tiếng Mỹ, có nghĩa là “này” hoặc “chào” tùy ngữ cảnh.

[5] Nhân vật trong tiểu thuyết “Thằng gù nhà thờ Đức bà Paris” của đại văn hào Victor Hugo.

[6] Sega và Nintendo là hai công ty đa quốc gia của Nhật Bản chuyên sản xuất trò chơi điện tử.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>